

ΘΥΕΛΛΗΣ

Μαζί τα φάγαμε;

Αντιμετωπίζουμε τη μεγαλύτερη επίθεση στα οικονομικά και τα κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων από την ίδρυση του ελληνικού κράτους. Δεν υπερβάλλουμε, γιατί η σύγκριση δεν γίνεται γενικά και αφηρημένα μεταξύ του μέσου βιοτικού επιπέδου των αρχών του 20ού αιώνα και του αντίστοιχου του 21ου (αλίμονο αν οι άνθρωποι ζούσαν καλύτερα την εποχή του «δυστυχώς επτωχεύσαμεν» το 1893 απ' ό,τι σήμερα), αλλά ειδικά και συγκεκριμένα μεταξύ του πώς ήταν η ζωή των εργαζομένων πριν από τα μέτρα και πώς είναι (και θα γίνει) μετά.

Οι κυρίαρχες δυνάμεις επιχειρούν την έξοδο από την οικονομική κρίση και την ύφεση με ακόμα περισσότερο νεοφιλελευθερισμό, οπότε οι οποιες ελπίδες για «δικαιότερη κατανομή των θυσιών», «τόνωση της αγοραστικής δύναμης των μισθωτών» κλπ. στην καλύτερη περίπτωση είναι αυταπάτες. Το κεφάλαιο διαμορφώνει εκείνα τα στρώματα που θα απορροφούν τα προϊόντα του πτωχεύοντας παράλληλα τη μισθωτή εργασία και ανασυγκροτεί τους μηχανισμούς κερδοφορίας του σε βάρος της ζωντανής εργασίας.

Το ΠΑΣΟΚ διατηρεί την ηγεμονία του, με πλήρη συναίνεση «εκ δεξιών» του και χωρίς ιδιαίτερη πίεση εξ αριστερών του, με απόλυτη στήριξη από το διεθνή παράγοντα (έτσι λειτουργεί ο «ανθελληνικός εκβιασμός των Βρυξελλών» κι όλα τα άλλα είναι εθνικολεβέντικες ασυναρτησίες), με κυβερνητικό εκπρόσωπο τα τηλεοπτικά ΜΜΕ και λεγεωνάριους τους εργατοπατέρες του (δικαίως γιασουρτώμενον) Πλαναγόπουλου. Κατά τα άλλα, επικρατούν μούδιασμα και αμηχανία τόσο στο κοινωνικό όσο και στο πολιτικό πεδίο.

Σήμουρα η συντριπτική ήττα που υπέστησαν τις προηγούμενες διεκατείς οι εργαζόμενες τάξεις από το νεοφιλελευθερισμό, η απόλυτη μετάλλαξη της σοσιαλδημοκρατίας και η ανυποληφία του συνδικαλιστικού κινήματος, η ιδεολογικοπολιτική κρίση και η κοινωνική περιθωριοποίηση της ριζοσπαστικής Αριστεράς, η απουσία αντίπαλου δέους στον καπιταλισμό, η έλλειψη αγωνιστικών εμπειριών από τη μεγάλη πλειονότητα των νέων εργαζομένων και βεβαίως ο φόβος της απόλυτης ή της περαιτέρω οικονομικής επιδείνωσης ευνοούν την εσωστρέφεια, την ατομικοποίηση και την παθητικότητα, ενισχύουν την πρόσδεση στους ισχυρούς, τον ενδοταξικό ανταγωνισμό και τον ακροδεξιό λαϊκισμό.

Χρειαζόμαστε ιδέες, αιτήματα, επιχειρήματα, μορφές οργάνωσης και αγώνα που να εμπνέουν τους πιο ανυπότακτους και να εξοπλίζουν δύσους πλήντονται από τα μέτρα, που να ενώνουν τους άνεργους με τους εργαζόμενους, τους ντόπιους με τους αλλοδαπούς, τους «εξασφαλισμένους» με τους «επισφαλείς», το χάρο εργασίας με τον τόπο κατοικίας, που να πιέζουν τα υπαρκτά συνδικάτα για δράση

οργανώνοντας παράλληλα δομές και χώρους ταξικής αυτοοργάνωσης και κοινωνικής αλληλεγγύης.

Η άρνηση πληρωμής του χρέους, η εθνικοποίηση των τραπεζών, η υψηλή φορολόγηση των πλούσιων και η δύνη μεταστήσεων της εκκλησιαστικής περιουσίας, η ακύρωση όλων των εξοπλιστικών προγραμμάτων και κάθε νέας πρόσληψης στην αστυνομία προφανώς είναι μειοψηφικά, αλλά πρέπει να αποτελέσουν αιχμές αγώνα για το μαχητικό κοινωνικό κίνημα και τη ριζοσπαστική Αριστερά. Μέσα από το Συντονισμό των Πρωτοβάθμιων Σωματείων – χωρίς σεχταρισμούς και μικροκομματισμούς – από τάσεις ταξικής πάλης σε συνδικάτα και επιτροπές αγώνα σε γειτονιές, με απεργίες, καταλήψεις, κλεισίματα δρόμων και ό,τι άλλο χρειαστεί να παλέψουμε για νίκες τώρα, να αποδείξουμε στην πράξη ότι ο καπιταλισμός δεν είναι μονόδρομος.

Πρότυπο αστυνομικής ασυδοσίας και βαρβαρότητας η σύλληψή του, δικαστικής αυθαιρεσίας η δίωξη και η προφυλάκισή του, χρυσοχοΐδειας πολιτικής σκοπιμότητας η εμφονή στην κράτησή του. Άλλα και υπόδειγμα αλληλεγγύης η υπόθεσή του, ιδιαίτερα από το φιλικό και συντροφικό περιβάλλον του, με χιλιάδες υπογραφές, εκατοντάδες παρεμβάσεις και δημοσιεύσεις, μαζικές κινητοποιήσεις, απόδειξη ότι η αυτενέργεια, το πάθος και η

κινηματική επινοητικότητα μπορούν να αντιμετωπίσουν την κρατική αυθεντία.

Ελπίζουμε όταν διαβάζονται αυτές οι γραμμές ο Μάριος να είναι μαζί με τους φίλους και τους συντρόφους του, όμως αν δεν συμβαίνει αυτό, πρέπει να κάνουμε καθετή για να τον βγάλουμε από τη φυλακή. Όχι μόνο

ΝΑ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΤΕΙ ΤΩΡΑ Ο ΜΑΡΙΟΣ ΖΕΡΒΑΣ

γιατί βρίσκεται άδικα εκεί Ιπολλοί βρίσκονται και κατά πολλούς τρόπους άδικα εκεί, όχι μόνο επειδή η δίωξη και η προφυλάκισή του αποτελούν ακραίο παράδειγμα εκφοβισμού και κοινωνικής πειθάρχησης (πιάστηκε τη μέρα της γενικής απεργίας σε χώρο που δεν γίνονταν συγκρούσεις), αλλά και γιατί η απελευθέρωσή του θα

είναι ένα ακόμα λιθαράκι στον αγώνα κατά της αστυνομικής επέλασης, στην ευκολία τους να μας βομβαρδίζουν με χημικά, στη χαρά τους να βασανίζουν μετανάστες, στην άνεσή τους να σκοτώνουν έτσι τόσο απλά τον Λάμπρο Φούντα ή να θριαμβολογούν για μια ακόμα «εξάρθρωση της τρομοκρατίας».

Στην αρχή, δηλαδή προεκλογικά, έλεγαν ότι λεφτά υπήρχαν. Πίραν μάλιστα τις εκλογές με την υπόσχεση ότι αυτοί, σε αντίθεση με τη Δεξιά, θα έδιναν αυξήσεις στους μισθωτούς και θα έπαιρναν μέτρα ενίσχυσης των αποκλεισμένων. Σε ό,τι αφορά, δε, τους συνταξιούχους, είχαν υποσχεθεί ρητά ότι δεν θα μειωθούν οι συντάξεις και δεν θα αυξηθούν τα δρια ηλικίας. Στη συνέχεια, και αφού ο καθ' ημάς σοσιαλισμός κατηγάγει περιφανή εκλογική νίκη, «ανακάλυψαν» ότι τελικά λεφτά δεν υπήρχαν και γι' αυτό έπρεπε να παράσουν οι μισθοί στο Δημόσιο και να περιοριστούν οι πρόωρες συντάξεις. Έπειτα, επειδή η διεθνής κερδοσκοπία είχε βάλει στο στόχαστρο την Ψωροκώσταινα, που χτες ακόμα πάντα η ισχυρή Ελλάδα των Ολυμπιακών και της διείσδυσης στα Βαλκάνια, θα έπρεπε να παρθούν καινούργια μέτρα και να αποτανθούμε στους ευρωπαίους εταίρους για στρίξη. Όμως, η μείωση των μισθών στο Δημόσιο σε καμία περίπτωση δεν θα επεκτείνοταν στον ιδιωτικό τομέα και με τα κυβερνητικά μέτρα θα γλιτώναμε τη μέγγενη του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Τελικά, όπως όλα δείχνουν την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, η Ελλάδα μπαίνει σε μια διαδικασία δανεισμού στην οποία κυρίαρχο ρόλο έχει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Οι δροι που θέτει το ΔΝΤ για την εκταμίευση των χρημάτων δεν διαφέρουν σε τίποτα από τα διαβόητα «προγράμματα διαρθρωτικών προσαρμογών» που κατέστρεψαν στο παρελθόν τις κοινωνίες του «Πλαγκόσμιου Νότου» και πιο πρόσφατα αυτές της Λιθουανίας, Λετονίας και Ουγγαρίας: μείωση μισθών και στον ιδιωτικό τομέα, απολύσεις στο Δημόσιο, ουσιαστική κατάργηση του αναδιανεμητικού χαρακτήρα της κοινωνίκης ασφάλισης και έμμεση ιδιωτικοποίησή της, πλήρης αποδιάρθρωση της αγοράς εργασίας με απελευθέρωση των απολύσεων και ελαστικοποίηση του ωραρίου, πλήρης ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών. Τους τελευταίους έξι μήνες βλέπουμε να πραγματοποιείται κάθε μέρα αυτό που την προηγουμένη θεωρούμαν αδιανότη μιας και την αποτροπή του διασφάλιζαν οι εκάστοτε «օδυνηρές πληγές αναγκαίες θυσίες». Μάλιστα, όσο περνάει ο καιρός, γίνεται ολόενα και πιο καθαρό ότι η διολίσθηση της χώρας προς τις ανθρωποβάρες αγκάλες του ΔΝΤ δεν είναι αποτέλεσμα που επέφερε η κυβερνητική ανοησία και αμετρούμενη μέσα στο περιβάλλον μιας από τις πιο σοβαρές ίσως ιστορικές ποιο σοβαρής κρίσεις υπερυσσώρευσης που γνώρισε ποτέ ο καπιταλισμός, αλλά ένα πολύ συγκεκριμένο πολιτικοοικονομικό σχέδιο πλήρους ανατροπής του ταξικού συσχετισμού δυνάμεων στην ελληνική κοινωνία με απότερο στόχο τη διαμόρφωση ενός καινούργιου κοινωνικού τοπίου. Οι συνεχόμενες απίστευτες κυβερνητικές δηλώσεις περί Τίτανικού κ.τ.λ., καθώς και οι αλλεπάλληλες παλινωδίες, οι οποίες την ώρα που γίνονταν δεν μπορού-

Na κάνουμε την κρίση...

σαν να εξηγηθούν λογικά, φαίνεται ότι δεν είχαν άλλο σκοπό από το να φτάσουν τα πράγματα σε τόσο οριακό σημείο που η προσφυγή στο ΔΝΤ και τα συνεπαγόμενα μέτρα να μοιάζουν με μονόδρομο. Πριν λίγες εβδομάδες τα ΝΕΑ είχαν γράψει ότι οι «αναγκαίες μεταρρυθμίσεις δεν θα μπορούσαν να περάσουν χωρίς τη συνδρομή ενός εξωτερικού μπαμπούλα, όπως το ΔΝΤ, που θα εισέπραττε το πολιτικό κόστος αφίσσοντας την κυβέρνηση στο απυρόβλητο. Προς επίρρωσην του άρθρου, πρίθαν και οι πρόσφατες δηλώσεις Βενιζέλου περί του τέλους του κοινωνικού και οικονομικού μοντέλου της Μεταπολίτευσης. Η κυβέρνηση Παπανδρέου του τρίτου δεν θα καταγραφεί στις δέλτους της Ιστορίας μόνο ως η κυβέρνηση που σάρωσε τα κοινωνικά δικαιώματα εφαρμόζοντας την πιο ταξική πολιτική από οποιαδήποτε άλλη κυβέρνηση μετά την πτώση της χούντας, αλλά και ως πρωταθλήτρια του πολιτικού αμοραλισμού, καθώς και της εξαπάτησης των πολιτών. Στο πεδίο του ψεύδους και του κυνισμού φαίνεται ότι η τρίτη γενιά Παπανδρέου ξεπέρασε τις δύο προηγούμενες.

Από τη σκοπιά τη δικιά μας, τη σκοπιά του ανταγωνιστικού κινήματος και της ριζοσπαστικής Αριστεράς, πρέπει να επιμείνουμε στις βασικές παραμέτρους της πολιτικής στάσης που υιοθετήσαμε από την αρχή της κρίσης. Πρώτα απ' όλα, πρέπει συνεχώς να υπενθυμίζουμε ότι η συζήτηση περί τα οικονομικά έχει πολιτικό και ταξικό πρόσημο. Πρέπει δηλαδή συνεχώς να θυμίζουμε όχι μόνο ότι

δεν υπάρχει κάποιος «επιστημονικά» τεκμηριωμένος προσδιορισμός για το ποιο ύψος δημόσιου χρέους μπορεί να οδηγήσει στη χρεοκοπία, αλλά και ότι γενικά αυτό που αποκαλείται αναγκαιότητες της εθνικής οικονομίας είναι στην πραγματικότητα οι αναγκαϊτες των επιχειρήσεων και των πλουσίων. Ούτε το χρέος είναι τόσο μεγάλο, ούτε όλοι μαζί χρωστάμε για να πρέπει από κοινού να κάνουμε θυσίες: και βέβαια, ούτε έχουμε όλοι τα ίδια συμφέροντα και τις ίδιες ανάγκες. Το «καλό της εθνικής οικονομίας» δεν είναι κατ' ανάγκη (ή καλύτερα δεν είναι ποτέ) και καλό για τους εργαζόμενους (το αντίθετο...).

Επιπλέον, πρέπει να συνεχίσουμε να τονίζουμε την ταξική μεροληπτικότητα των κυβερνητικών μέτρων. Είχαμε πει από την πρώτη στιγμή ότι η κυβέρνηση μπορούσε να τα πάρει από τους πλουσίους, αλλά προτίμησε να τα πάρει από τους φτωχούς. Έχουν δοθεί πολλά παραδείγματα κραυγαλέας φοροαποφυγής και φοροδιαφυγής από τα μεγάλα εισοδήματα, με κορυφαίο ίσως αυτό των εφοπλιστών που απαλλάσσονται από το ΦΠΑ και υπολογίζεται ότι θα πληρώσουν φόρο λιγότερο από το ποσό που καταβάλλουν οι μετανάστες ως παράβολα για τις πράσινες κάρτες. Ο νέος φορολογικός νόμος της κυβέρνησης, με την περαιτέρω φοροελάφρυνση των υψηλών εισοδημάτων, ήρθε απλά να κάνει την πρόκληση ακόμα μεγαλύτερη. Δεν πρέπει πια να υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ενώ καλούμαστε «όλοι οι Έλληνες» να κάνουμε θυσίες για την κρίση, στην πραγματικότητα τις θυσίες τις κάνουν και πάλι οι

κρίση τους!

εκμεταλλεύμενοι, οι ίδιοι που είχαν καταβάλει και το κόστος της ανάπτυξης.

Η τρίτη παράμετρος μιας ταξικής ριζοσπαστικής πολιτικής είναι η αναζήτηση της μέγιστης δυνατής ενότητας στη δράση. Δεν μπορεί να υπάρξει στοιχειωδώς επαρκής απάντηση στην επίθεση που δέχονται οι εργαζόμενοι, χωρίς τη συσπείρωση κατ' αρχάς του συνόλου της συνδικαλιστικής και κοινωνικής Αριστεράς με στόχο τη δημιουργία χώρων υποδοχής για την ευρύτερη κοινωνική δυσαρέσκεια. Σε αυτή την κατεύθυνση της αγωνιστικής ενότητας έχουν παίξει πολύ θετικό ρόλο τόσο ο Συντονισμός των Πρωτοβάθμιων Σωματείων όσο και οι πολυάριθμες τοπικές επιτροπές αγώνα που έχουν συγκροτηθεί. Ωστόσο, θα πρέπει να τονιστεί ότι η ενότητα στη δράση δεν είναι άνευ πολιτικού περιεχομένου. Αντιθέτως, δεν μπορεί παρά να συγκροτηθεί στην αδιάλλακτη απόρριψη των κυβερνητικών μέτρων και της κηδεμονίας ΔΝΤ-ΕΕ, κάτι που αναπόφευκτα τη φέρνει σε σύγκρουση με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αυτή τη στιγμή δεν λειτουργεί απλά ως μετριοπαθής κοινωνικός εταίρος, αλλά ως ενεργητικό συμβαλλόμενο μέρος στο νεοφιλελύθερο μπλοκ. Και είναι πραγματικά ακατανόητη η στάση της Αυτόνομης Παρέμβασης, που αποφάσισε εκ νέου να συμμετάσχει στο προεδρείο της ΓΣΕΕ, σε πείσμα των αγωνιστικών διαθέσεων του κόσμου της Αριστεράς. Η αυθόρυμη λαϊκή αποδοκιμασία του Παναγόπουλου στην απεργιακή συγκέντρωση έδειξε

σε ποιο σημείο έχει φτάσει η ρίξη μεταξύ γραφειοκρατών και εργαζομένων.

Επιπλέον, θα πρέπει η αναζήτηση του συντονισμού δράσης να μην περιορίζεται σε εθνικό επίπεδο, αλλά να ανοίγεται σε ευρωπαϊκό-διεθνές. Η κρίση δεν αφορά την Ελλάδα μόνο, αλλά τον παγκόσμιο καπιταλισμό συνολικά. Το «χάιδεμα» του εθνικού ακροατηρίου και η επαγγελία λύσεων για την «εθνική οικονομία» ίδηλαδή για την εγχώρια αστική τάξη! όχι μόνο δεν συγκροτεί μια πειστικό τρόπο πώς αντιμετωπίζει κανείς τη διεθνή τρομοκρατία των αγορών, της ΕΕ και του ΔΝΤ), αλλά ανοίγει και το έδαφος σε όλους εκείνους που θα ήθελαν να δώσουν εθνικιστικές και ρατσιστικές διεξόδους στην κρίση. Η υιοθέτηση του εθνικού λεξίλογου δεν κάνει την Αριστερά πιο ανοιχτή. Την κάνει πιο συντηρητική και τη φέρνει πιο κοντά στην αστική ιδεολογία.

Όμως, ούτε η κινηματική ενότητα ούτε το αγωνιστικό σθένος αρκούν σε αυτή τη συγκυρία. Είναι τέτοιο το εύρος και η οξύτητα της επίθεσης, καθώς μπαίνει με τόση πιεστικότητα η γνωστή νεοφιλελύθερη λογική του TINA (There is no alternative - Δεν υπάρχει εναλλακτική λύση), που από τα ίδια το πράγματα το ανταγωνιστικό κίνημα και η Αριστερά καλούνται να περιγράψουν με σαφήνεια όχι απλά ένα ορισμένο διεκδικητικό πλαίσιο, αλλά μια συνολική εναλλακτική πρόταση σε ρίξη με το νεοφιλελύθερο καπιταλισμό. Ο γνωστός Παπαχελάς ιείναι χαρακτη-

ριστικό ότι οι Ηρακλείς της αντιτρομοκρατίας είναι και οι πλέον διαπρύστοι οπαδοί της κυβερνητικής οικονομικής επιδρομής) έθεσε το ζήτημα με σαφήνεια: Ή θα εφαρμόσουμε τα μέτρα που προτείνει το ΔΝΤ ή θα γίνουμε Τσάβες. Η δικιά μας απάντηση θα πρέπει να είναι ότι «ναι λοιπόν και θέλουμε και μπορούμε να γίνουμε Τσάβες». Η ιστορική χρεοκοπία του καπιταλισμού, που εκφράζεται τόσο μέσα από την οικονομική κρίση όσο και από την πρωτοφανή οικολογική κρίση που απειλεί το μέλλον της ζωής στον πλανήτη, καθιστά επιτακτική την ανάγκη για ένα καινούργιο οικονομικό, κοινωνικό και εντέλει πολιτισμικό μοντέλο. Η αντίσταση δεν θα μπορέσει να καρποφορήσει αν δεν δηλώσει ρητά ότι υπάρχει εναλλακτική λύση, ότι παλεύουμε για την ανατροπή του καπιταλισμού και για ένα συνολικό εναλλακτικό κοινωνικό πρόγραμμα. Για μια ακόμα φορά δηλαδή, το κίνημα πρέπει να αναμετρηθεί με το «Κ» όχι βέβαια με το «Κ» του σταλινισμού και των γκουλάγκ, αλλά με το «Κ» του ελευθεριακού κομμουνισμού, του διεθνισμού και της αλληλεγγύης, το «Κ» της εξέγερσης και των οδοφραγμάτων.

Δεν πρέπει να υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι ο αγώνας δεν θα είναι σπριντ, αλλά μαραθώνιος. Το ότι όμως σιγά σιγά γκρεμίζονται οι αυταπάτες και τα μυθεύματα του νεοφιλελυθερισμού, αποτελεί τον καλύτερο σύμμαχό μας σε αυτή τη μακρά και επίπονη προσπάθεια. Σε τελική ανάλυση, ο Γιωργάκης είχε δίκιο: λεφτά υπάρχουν... Πρέπει λοιπόν κι εμείς να δείξουμε την απαιτούμενη επιμονή και υπομονή μέχρι να καταφέρουμε τελικά να τα πάρουμε.

Γιάννης Αλμπάνης

Βάζουν τη χώρα σε τάξη...

«Βάζουμε τη χώρα σε τάξη», δήλωσε ο πρωθυπουργός. Καιρός να ξαναθυμηθούμε, λοιπόν, το παλιό «όπου μιλούν για τάξη, ανθρώπινο κρέας μωρίζει». Η κυβέρνηση, το κράτος και το κεφάλαιο, όλοι οι μηχανισμοί χειραγώγησης και καταστολής, με πρωταγωνιστές τα ΜΜΕ, αγωνίζονται για την Τάξη. Γιατί, χωρίς τάξη, πώς θα εξασφαλιστούν η κοινωνική ειρήνη και η δημοκρατική ομαλότητα που τόσο χρειάζονται για να γίνονται οι πλούσιοι πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι; Γι' αυτό ακριβώς την οικονομική τρομοκρατία των περικοπών μισθών και συντάξεων, των απολύσεων και της ανεργίας, τη συμπληρώνει η πολιτική τρομοκρατία της γενικευμένης αστυνομοκρατίας και καταστολής, της ρίψης χημικών σε όλες τις διαδηλώσεις, των εκατοντάδων προσαγωγών, συλλήψεων και προφυλακίσεων.

Θριαμβολογεί λοιπόν ο πρωθυπουργός της πιο αντιλαίκης κυβέρνησης των τελευταίων δεκαετιών, κυριολεκτικά έχθρος του λαού, γιατί η κυβέρνησή του, με στρατηλάτη τον κυνηγό κεφαλών υπουργό Προ Πο, Μιχάλη Χρυσοχοΐδη, κατάφερε πλήγμα στον «εσωτερικό έχθρο» με τις συλλήψεις των Νίκου Μαζιώτη, Παναγιώτας Ρούπα, Σαράντου Νικητόπουλου, Βαγγέλη Σταθόπουλου, Χριστόφορου Κορτέση και Κώστα Γουρνά, ως μελών του Επαναστατικού Αγώνα. Φυσικά, δεν είναι η πρώτη φορά που οι κυρίαρχοι για να αποπροσανατολίσουν και να εκφοβίσουν την κοινωνία, για να κάψουν τους χώρους και τα κινήματα αντίστασης και ανατροπής καταφεύγουν στο δόγμα της «ασφάλειας» και στο ιδεολόγημα της «πάταξης της τρομοκρατίας». Σε αυτή τους την επιχείρηση δεν διστάζουν να

ποινικοποιήσουν προσωπικές σχέσεις, να καταπατήσουν το ίδιο τους το Σύνταγμα, να σπιλώσουν πρόσωπα και διαδρομές, να ανακαλύψουν ότι να κατασκευάσουν στοιχεία, αποδεικνύοντας ότι το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης.

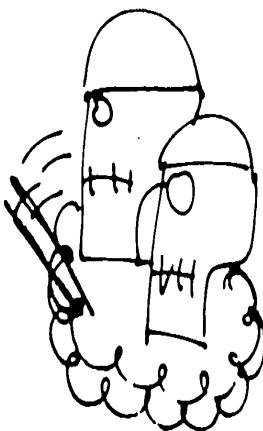
Οι έξι συλληφθέντες, όλοι τους γνωστοί και συνεπείς αντιεξουσιαστές με συνεχή δράση στους αγώνες όλα αυτά τα χρόνια, βρίσκονται στο στόχαστρο όλης αυτής της επιχείρησης τρομολαγνείας και καταστολής. Η απόκρουση αυτής της επιχείρησης πρέπει να γίνει υπόθεση όλων μας, όπως βέβαια και η αλληλεγγύη στους κρατούμενους αγωνιστές και όσους υποστούν την κρατική αυθαιρεσία.

Είμαστε παρόντες και αλληλέγγυοι.

ΔΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ουμείς

Ζωή ΜΕ Το ΚομμΑΤΙ; Παρ' το αλλιώς, αφεντικό...

Αποσπάσματα συζήτησης στο Στέκι Μεταναστών Βόλου με τους τρεις απολυμένους της ΜΕΤΚΑ

Σαν έτοιμο από καιρό, ορθώθηκε ένα κίνημα αλληλεγγύης και συμπαράστασης προς τους απολυμένους αυτής της παλιάς βολιώτικης βιομηχανίας, η οποία σήμερα είναι κομμάτι του Ομίλου Μυτιληναίου. Παίρνει δουλειές που έχουν να κάνουν με την άμυνα. Στο πλευρό της στέκονται οι τοπικοί φορείς κάθε φορά που χρειάζεται στήριξη για να μην ανατραπούν συμφωνίες και χαθούν θέσεις εργασίας. Τα κέρδη της είναι τεράστια και έχει κλείσει μεγάλες δουλειές στο εξωτερικό. Φοβάται όμως αυτούς που «εισάγουν καινά δαιμόνια». Αυτούς φοβάται και ένα κομμάτι της διοίκησης του σωματείου, επιλέγοντας την «παρέα» με τα αφεντικά για να νιώθει ασφάλεια και να έχει την ησυχία του.

Κώστας Βογιατζής, εργαζόμενος στη ΜΕΤΚΑ σχεδόν πέντε χρόνια. Στην καλύτερη περίπτωση θα βγει στη σύνταξη σε δέκα χρόνια. Έχει τρία παιδιά.

Δούλευε στο «νησί», έναν ειδικά διαμορφωμένο χώρο του εργοστασίου στον οποίο έστελναν αυτούς που ήθελαν να ελέγχουν ή να τιμωρήσουν. Επειδή, για παράδειγμα, ψήφισαν στις εκλογές του Σωματείου Μετάλλου «Μήτσος Παπαρήγα». Κι επειδή η «τιμωρία» έπρεπε να είναι τέλεια, «[...]συντήρησαν τις άθλιες τουαλέτες, έφτιαξαν τραπεζαρία, και η πόρτα που οδηγούσε στους άλλους χώρους της παραγωγής έμενε πάντα κλειδωμένη, γιατί δεν υπήρχε πια λόγος να βγαίνουμε έξω. Ρητή η εντολή προς τους υπεύθυνους. Οι πέντε σταμπαρισμένοι δεν θα βγαίνουν απ' την πόρτα, για να μην έρθουν σε επαφή με τους άλλους. Για παραδειγματισμό. Αν δεν σ' αρέσει, πρέπει να υπογράψεις δηλώση μετάνοιας. Κι έχει συμβεί. Αυτό που δεν μπόρεσα να χωνέψω ποτέ είναι το κλίμα στο εργοστάσιο. Αυτός ο φόβος. Ένιωθα ότι είχα μια χατζάρα πάνω από το κεφάλι μου που θα πέσει και θα μου το κόψει. Το ένιωθαν κι άλλοι».

Βασίλης Καλατζής, εργαζόμενος στη ΜΕΤΚΑ πάνω από δέκα χρόνια. Σε τριάμισι χρόνια βγάινει στη σύνταξη. Έχει δύο παιδιά.

Οι φήμες για απολύσεις κυκλοφορούσαν από καιρό. Οι απολύσεις έγιναν την Παρασκευή, 12 Φεβρουαρίου. Τον κάλεσαν στο γραφείο προσωπικού, του ανακοίνωσαν την απόλυση, με πρόσχημα τη μείωση της παραγωγής και τη μειωμένη απόδοσή του. Του ζήτησαν να αποχωρίσει προσπαθώντας να του στερήσουν το δικαίωμα να επικοινωνήσει με τη διοίκηση του σωματείου. Ακολούθησαν σκηνές ροκ: «Μπροστά εγώ, πίσω ο σεκιουριτάς, τρέχω εγώ, τρέχει κι αυτός, στα γραφεία του σωματείου δεν είναι κανές, βγαίνω στην παραγωγή, πίσω μου ο σεκιουριτάς, κρύβομαι στη συντήρηση, μέσα στα σίδερα. Με χάνει, βγαίνω απ' αλλού και πηδάω μέσα στο 'νησί', βρίσκω τον πρόεδρο, είχε ενημερωθεί ότι θα γίνουν τρεις απολύσεις. Τρελαθήκαμε. Μέχρι

να συνειδητοποιήσουμε τι γίνεται, βλέπουμε τον Αλέξη Παυλίδη. Και πίσω ο Κώστας Βογιατζής.

Αλέξης Παυλίδης, εργαζόμενος στη ΜΕΤΚΑ πέντε χρόνια.

Αυτό που συνέβη ήταν η κορυφή του παγόβουνου. Προηγήθηκε μια διαδικασία διώξεων 3,5 ετών. Από τότε που η εταιρεία αντιλήφθηκε ότι κάποιοι συζητούν μεταξύ τους προκειμένου να δημιουργηθεί κάτι καινούργιο που θα παρέμβει στις εκλογές του σωματείου. «Δύο φορές με κάλεσαν στα γραφεία και με απειλήσαν ‘δεν σε εκπαιδεύουμε για συνδικαλιστή. Κοίτα τη δουλειά σου, αλλιώς θα πάρεις δρόμο’». Το καλοκαίρι του 2009 έρχονται στο εργοστάσιο παλιοί συνταξιούχοι, υποτίθεται για να εκπαιδεύουμε νέους εργαζόμενους, αλλά, στην πραγματικότητα, στήνουν ένα μηχανισμό για να μας κοντράρει στις εκλογές: Αρχιζουν τα τηλεφωνήματα σε σπίτια συναδέλφων που πιθανώς θα στήριζαν το νέο σχήμα. Τους απειλούν συγκαλυμμένα. Το καπό του αυτοκινήτου συναδέλφου καταστρέφεται από διαλυτικό. Δύο μέρες πριν τις εκλογές ο γενικός διευθυντής Γιώργος Οικονόμου μαζεύει ομάδες εργαζομένων σε διάφορους χώρους του εργοστασίου και δηλώνει πώς, αν τολμήσουν να διαταραχθούν τους συσχετισμούς στο Δ.Σ.: ‘θα διαταραχθεί η εργασιακή ειρήνη που ως τώρα γνωρίζετε’. Ξεκάθαρη απειλή, δηλαδή. Ενδιαφέρονταν έχει η απάντηση του Δ.Σ.: ‘ε, τι να κάνουμε, δικό του είναι το εργοστάσιο, τι να έκανε...’. Να τονίσουμε ότι η αντίθεση μας στις προτάσεις του εργοδοτικού σωματείου μάς στοχοποίησε και μας πέταξε στο δρόμο».

Κώστας Βογιατζής: «Ο πρόεδρος έδειξε ότι συμπαρίσταται και τον πίστεψα. Συμφωνήσαμε σε μια πρακτική. Στήσαμε σκηνές έξω από το εργοστάσιο. Καλείται στάση εργασίας για να γίνει γενική συνέλευση στην οποία ζητούν να παρέμβουν το ΕΚΒ, ο δήμαρχος Ν. Ιωνίας και η βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Ηρώ Διώτη, αλλά δεν έγιναν δεκτοί. Με 70 παρόντες αποφασίζεται [με μυστική ψηφοφορία 60-11]

συμμετοχή στην 24ωρη απεργία του ΕΚΒ. Στην επόμενη γενική συνέλευση παρουσιάστηκαν όλοι εκτός από τους πεθαμένους: 170 εργαζόμενοι. Χάθηκε η συνέλευση και μας έδωσαν κανονικά. Δεκαεννιά μέρες μείναμε στις σκηνές».

Το σχήμα που τρόμαξε τη διεύθυνση της ΜΕΤΚΑ (Μεταλλικές Κατασκευές) ονομάστηκε επίσης ΜΕΤΚΑ (Μαζική Ενωτική Κίνηση Αλλαγής), κατέβηκε στις εκλογές παρ' όλη την τρομοκράτηση, πιρέ 2 έδρες και 55 ψήφους και είναι δεύτερη δύναμη.

Βασίλης Καλατζής: «Η συμπαράσταση ήταν συγκλονιστική. Οργανώσεις, συλλογικότητες, κόμματα της Αριστεράς, σύλλογοι εργαζομένων, φοιτητές, μαθητές, γείτονες. Μας έφερναν φαγητό, άνοιξαν λογαριασμό αλληλεγγύης σε τράπεζα και αμέσως μαζεύτηκαν 3.500 για τα δικαστικά έξοδα. Από την άλλη, συνάδελφοι έρχονταν για δουλειά και δεν μας έλεγαν ούτε καλημέρα...».

Μέχρι και ο επόπτης εργασίας στην τριμερή συνάντηση αντιλήφθηκε το άδικο της υπόθεσης και στο πόρισμά του, συγκαλυμμένα έστω, στάθηκε στο πλευρό των εργαζομένων, όπως και ο γ.γ. του υπουργείου Εργασίας, που ζήτησε δεύτερη συνάντηση καλώντας τη ΜΕΤΚΑ να αποδείξει το δίκαιο των απολύσεων. Τι σημαίνει, δηλαδή, «μη εξελέξιμοι», άρα απολύνονται; Στη δεύτερη συνάντηση η εταιρεία δεν πήγε και δεν έκανε το κόπο να εξηγήσει γιατί. Η υπόθεση έχει πάει πλέον στα δικαστήρια.

«Θα βγάλουν κάποιοι συμπεράσματα από αυτή την υπόθεση», αναρωτιέται ο Αλέξης Παυλίδης. «Τι άλλο πρέπει να γίνει; Βλέπουμε απόγνωση στον κόσμο της εργασίας. Κι ενώ η κυβέρνηση δηλώνει ‘πρώτα ο πολίτης’, κι εταιρείες αναγνωρίζουν δήθεν ότι το εργατικό δυναμικό είναι καθοριστικός παράγοντας για την ανάπτυξη και τα κέρδη τους, παρ' όλα αυτά, απολύνουν και τρομοκρατούν εργαζόμενους. Για να το συνδέσουμε και λίγο με την εποχή, τρομοκρατία είναι αυτό που ζούμε από το πρώτο ώς το τελευταίο λεπτό του 8ωρου κι όχι οι πιτσιρικάδες με τα ράστα».

Πρόταση: Αν δεν πάρει ο κόσμος της εργασίας την κατάσταση στα χέρια του, είναι τελειώμένα τα πράγματα. Αν και έχω δει 47 ηρωικούς συναδέλφους να κονταροχτυπούνται με τον κολοσσό που λέγεται ΜΕΤΚΑ, είμαι απαισιόδοξος. Αν δεν αντισταθούμε, το μέλλον θα είναι δύσκολο. Ας σκεφτούν όλοι οι εργαζόμενοι, ας μιλήσουν με το διπλανό τους, ας προτείνουν συντονισμό δυνάμεων για τη διεκδίκηση του καλύτερου».

**Επιμέλεια κειμένου
Λίτσα Οικονόμου**

Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων

Συνέντευξη με τη Δέσποινα Κουτσούμπα,
μέλος του Ενιαίου Συλλόγου Υπαλλήλων Υπουργείου Πολιτισμού

Ποια αναγκαιότητα ήρθε να καλύψει ο Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων;

Ο Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα προέκυψε από την ανάγκη να υπάρξει ένας τόπος συνεύρεσης των πιο αγωνιστικών δυνάμεων του εργατικού κινήματος που ήθελαν να τραβήξουν μπροστά στον αγώνα ενάντια στο Πρόγραμμα Σταθερότητας της κυβέρνησης.

Η αναγκαιότητα αυτή προέκυψε καταρχάς μέσα από την πραγματικά προδοτική στάση των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ: Ενώ τα μέτρα εξαγγέλλονταν σωρηδόν, οι «ηγεσίες» του εργατικού κινήματος αγρόραζαν! Προφανώς η στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας δεν ήταν και ποτέ πραγματικά αγωνιστική, όμως μετά τις εκλογές του Οκτώβρη, ο κυβερνητικός συνδικαλισμός έχει πραγματικά ξεσαλώσει. Θυμίζω ότι ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ «βρήκε» τον υπέρτατο εχθρό της εργατικής τάξης στη χώρα μας όχι στο πρόσωπο του ΣΕΒ, αλλά στο πρόσωπο των ημιπασχολούμενων στα STAGE! Η ΓΣΕΕ συμμετείχε σε όλους τους «διαλόγους» που έσπησε η κυβέρνηση, είτε για την απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων είτε για τις αλλαγές στο ασφαλιστικό. Επίσης ότι, παρά τη δημοσιοποίηση του Προγράμματος Σταθερότητας, ήδη από το Δεκέμβρη, η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ δεν προκήρυξαν καν την, έστω άνευρη ή επετειακή, γενική απεργία ενάντια στον Προϋπολογισμό, καθιερωμένη την τελευταία εικοσαετία. Όταν άρχισαν να ανακοινώνονται οι περικοπές των μισθών στο δημόσιο τομέα και αποφασίστηκαν οι πρώτες απεργίες, η ΓΣΕΕ αφού διαβεβαίωσε ότι ο ιδιωτικός τομέας δεν θα θιγεί (!), διά στόματος του προέδρου κατήγειλε την απεργία της 10ης Φλεβάρη ως «παραταξιακή» δηλώνοντας ότι η ΓΣΕΕ «δεν θα απεργήσει με τους εφοριακούς».

Η συνέχεια είναι γνωστή: Τα οικονομικά μέτρα πλήττουν όλους τους εργαζόμενους, οι απολύτες και η καταπάτηση κάθε δικαιώματος έχει γίνει καθημερινότητα στο όνομα της κρίσης και η κυβέρνηση ετοιμάζεται να περάσει μονομάς όποια αντεργατική ρύθμιση προσπαθούν να μας επιβάλλουν από την εποχή της κυβέρνησης Μητσοτάκη!

Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα, ήδη πριν από το Δεκέμβρη, είχαν αρχίσει κινήσεις συντονισμού. Δημιουργήθηκε μια κίνηση συντονισμού διδασκαλικών συλλόγων και ΕΛΜΕ, στην οποία προστέθηκαν και σωματεία του ιδιωτικού τομέα που πήραν απόφαση για απεργία στις 17 Δεκέμβρη, κόντρα στην εργασιακή ειρήνη των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Το μέτωπο αυτό διευρύνθηκε σταδιακά και συγκέντρωσε

περισσότερα από 40 σωματεία στην Αθήνα. Αντίστοιχες κινήσεις έγιναν και σε άλλες πόλεις, όπως η Πάτρα και η Θεσσαλονίκη, ενώ και σε τοπικό επίπεδο υπάρχουν κοινές εκδηλώσεις σωματείων ενάντια στα μέτρα. Σήμερα υπάρχει μια προσπάθεια πανελλαδικής συνάντησης όλων αυτών των κινήσεων, ώστε να διαμορφωθεί και πανελλαδικό συντονιστικό.

Τι έχει πετύχει μέχρι σήμερα ο Συντονισμός των Σωματείων;

Στη διάρκεια που υπάρχει ο Συντονισμός των Σωματείων κατάφερε να πιέσει τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να πάρει πρωτοβουλίες κινητοποίησεων. Καταρχάς, εναντιώθηκε στο διαχωρισμό των εργαζόμενων του δημόσιου από αυτούς του ιδιωτικού τομέα, αποκαλύπτοντας ότι τα μέτρα θίγουν το ίδιο όλους. Συντόνισε τα πιο πρωτοπόρα σωματεία και τις δυνάμεις του κινήματος κι έτσι οι πιέσεις που ασκήθηκαν προς τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία ήταν εντονότερες και κατέληξαν στις γενικές απεργίες στις 24/2 και 11/3. Με την προσυγκέντρωση στο Μουσείο και τις εβδομαδιαίες απογευματινές πορείες συγκρότησε ένα σημαντικό σημείο αναφοράς για το πιο αγωνιστικό τμήμα του εργατικού κινήματος. Είναι χαρακτηριστικό ότι στο συλλαλητήριο της 11/3 γύρω από το Μουσείο, με τα πανό του Συντονισμού των Σωματείων μαζεύτηκε η πλειονότητα των απεργών, σε αντίθεση με την εξέδρα της ΓΣΕΕ που πλαισιώθηκε μόνο από την προσωπική «φρουρά» του Παναγόπουλου.

Από την άλλη, είναι αλήθεια ότι η θεραπεία-σοκ που επιχειρεί η κυβέρνηση έχει προκαλέσει μούδισμα στους χώρους δουλειάς. Η εκστρατεία των ΜΜΕ να πείσουν ότι αν δεν περάσουν τα μέτρα η χώρα θα πτωχεύσει, η υπερχρέωση πολλών οικογενειών, η ανεργία που αυξάνεται με αλματώδεις ρυθμούς δημιουργούν ένα ασφυκτικό πλαίσιο. Η οργή που υπάρχει στον κόσμο της δουλειάς επιδιώκεται έντεχνα να διοχετευτεί σε άλλες κατευθύνσεις: Εφευρίσκονται συνέχως νέες κοινωνικές ομάδες «ευνοημένων» και «ρετιέρ». Η σημαντικότερη παράμετρος, όμως, είναι η απουσία συνδικαλιστικών δομών σε πολλούς χώρους και η αίσθηση ότι οι αγώνες δεν μπορούν να πετύχουν νίκες, ειδικά με μια συνδικαλιστική ηγεσία που είναι έτοιμη να τα «πουλήσει» σε κάθε στροφή. Υπό το βάρος όλων των παραπάνω, η συμμετοχή των εργαζόμενων στις απεργίες είναι συνεχές διακύβευμα.

Η σημασία των πρωτοβάθμιων σωματείων είναι πολύ μεγάλη: Η συμμετοχή στις συνελεύσεις και η συναπόφαση για τις

κινήσεις του σωματείου, η κινητοποίηση με τα πανό των σωματείων, η αντίσταση στις απολύτες και την εργοδοτική αυθαιρεσία μπορούν να εμπνεύσουν εμπιστοσύνη στους εργαζόμενους και να τους κινητοποιήσουν πολύ περισσότερο από τις τηλεοπτικές συζητήσεις στις οποίες διαπρέπουν τα στελέχη της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Απέναντι σε τέτοια συνολική επίθεση, ο συντονισμός των σωματείων και του πολιτικού δυναμικού που υπάρχει στους χώρους δουλειάς είναι ο μοναδικός δρόμος για μαχητικούς αγώνες που θα συνεχιστούν μέχρι την ανατροπή του Προγράμματος Σταθερότητας και των άλλων κυβερνητικών μέτρων.

Σε ποια λογική ενότητας κινείται;

Η κίνηση του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων στην καρδιά της έχει τη λογική της ενότητας των εργατικών συμφερόντων στη βάση των εργαζόμενων, λογική που είναι ζωτική για το εργατικό κίνημα σήμερα. Στη βάση αυτής της ενότητας, τουλάχιστον οι δυνάμεις της Αριστεράς κρίνονται καθημερινά. Κρίνονται για το αν ακόμη και μπροστά σε μια τέτοια επίθεση επιλέγουν τον παραταξιακό και χωριστικό δρόμο, όπως δυστυχώς ακόμη κάνει το ΠΑΜΕ. Τα πρωτοβάθμια σωματεία δεν θέλουν να δημιουργήσουν έναν «παραταξιακό» ή χωριστικό συντονισμό, βασισμένο στην καθαρότητα του πολιτικού πλαισίου, αλλά έναν αγωνιστικό ενωτικό συντονισμό μέσα στο εργατικό κίνημα, με καθαρούς στόχους πάλις ενάντια στο σύνολο του Προγράμματος Σταθερότητας, με μαχητικές κινητοποίησεις μέχρι τη νίκη. Στη βάση αυτή, οι προσκλήσεις για συντονισμό είναι ανοιχτές σε όποιον συμμερίζεται αυτές τις αναγκαιότητες σήμερα. Είναι κρίμα που το ΠΑΜΕ δεν βλέπει καν την αυτονομία των σωματείων ούτε την ταξική ενότητα των εργαζόμενων παρά μόνο μέσα από την κομματική συγκρότηση του ίδιου του ΚΚΕ. Επίσης, είναι κρίμα που άλλοι συνδικαλιστές της Αριστεράς δεν μπορούν να ξεφύγουν από την πεπατημένη να ταυτίζουν το συνδικαλισμό με τα ΔΣ ή τα προεδρεία των συνομοσπονδιών. Είναι κρίμα, γιατί μπροστά σε αυτή την επίθεση, η ενεργοποίηση όλων των εργαζόμενων παρά μόνο μέσα από την κομματική συγκρότηση του ίδιου του ΚΚΕ. Επίσης, είναι κρίμα που άλλοι συνδικαλιστές της Αριστεράς δεν μπορούν να ξεφύγουν από την πεπατημένη να ταυτίζουν το συνδικαλισμό με τα ΔΣ ή τα προεδρεία των συνομοσπονδιών. Είναι κρίμα, γιατί μπροστά σε αυτή την επίθεση, η ενεργοποίηση όλων των εργαζόμενων, το να περάσει ο αγώνας στα δικά τους χέρια και η διαμόρφωση ενός ανεξάρτητου εργατικού κινήματος είναι βασικός όρος για να συγκροτηθεί η οργή σε νικηφόρο κίνημα ανατροπής και να μην εκτονωθεί σε τυφλές εκρήξεις.

Τη συνέντευξη πήρε
η Καλομοίρα Σωτηρίου

-
εργασιακό

Tο δημόσιο χρέος είναι υψηλό και για να μη χρεοκοπίσει η Ελλάδα πρέπει να μειωθούν οι δαπάνες και να αυξηθούν τα έσοδα του κράτους. Επομένως, δεν υπάρχουν λεφτά για να ικανοποιηθούν αιτήματα των εργαζομένων. Αντίθετα, θα πρέπει να αποδεχτούν θυσίες ώστε να μην πτωχεύσει η Ελλάδα.

Η προηγούμενη παράγραφος περιγράφει το βασικό επιχείρημα μέσω του οποίου επιχειρείται να οικοδομηθεί συναίνεση σε μία άνευ προηγούμενου, μεταπολεμικά, επιχείρηση χειροτέρευσης των όρων ζωής των εργαζομένων και των συνταξιούχων. Σε κάθε διεκδίκηση η παραπάνω πρόταση παράγει το ερώτημα «πού θα βρεθούνται λεφτά» και η αδυναμία απάντησης υποστηρίζει την πεποίθηση ότι η πολιτική που ακολουθείται αποτελεί τη μόνη πολιτική που αντιμετωπίζει σοβαρά το ερώτημα.

Η πολιτική που ακολουθείται για να βρεθούνται λεφτά

Τα λεφτά τα οποία ψάχνει το ελληνικό Δημόσιο για φέτος δείχνουν με μια πρώτη ματιά την πιεστικότητα του ερωτήματος. Με βάση τα στοιχεία του προγράμματος σταθεροποίησης που υποβλήθηκε τον Ιανουάριο του 2010, οι συνολικές δανειακές ανάγκες του Δημοσίου για το 2010 είναι 53,2 δισ. ευρώ. Αυτό το ποσό περιλαμβάνει: χρεολύσια 30,2 δισ. ευρώ, πληρωμές τόκων 12,95 δισ. ευρώ και εκτιμώμενο πρωτογενές έλλειμμα του Δημοσίου περίπου 10 δισ. ευρώ.

Αυτή η καταγραφή δείχνει ότι αν πληρώνεις υψηλούς τόκους, αν έχεις μεγάλο έλλειμμα και υψηλά χρεολύσια έχεις αυξημένες ανάγκες σε δανεισμό. Επομένως, όταν δανειζεσαι με υψηλά επιτόκια, όπως σήμερα σε σχέση με το παρελθόν, τότε αυξάνουν και οι ανάγκες δανεισμού για να αποληφώσεις τους τόκους που προκύπτουν.

Η πολιτική που ακολουθείται επικεντρώνεται στη μείωση του ελλείμματος. Θα προκύψει μελλοντικά λιγότερη ανάγκη για δανεισμό και συγχρόνως θα πειστούν οι δανειστές της Ελλάδας (ελληνικές και ξένες τράπεζες, ασφαλιστικά ταμεία και λοιποί επενδυτές) ότι, εφόσον δεν αυξάνονται οι ανάγκες δανεισμού του Δημοσίου, η αποπληρωμή του δανείου θα είναι σχεδόν σίγουρη, με συνέπεια να είναι πιο πρόθυμοι να δανείσουν το ελληνικό Δημόσιο, γεγονός που σημαίνει μείωση των επιτοκίων. Δηλαδή, με ένα σμπάρο, δυο τρυγόνια.

Πού θα βρεθούν για πολιτικές υπέρ του κόσμου

Για να εκτιμήσουμε το ύψος των μεγεθών, τα εκτιμούμενα έσοδα του γενικού κρατικού προϋπολογισμού για το 2010 θα ανέρχονται σε 57.560 δισ. ευρώ και οι συνολικές δαπάνες σε 80.096, επομένως το έλλειμμα θα είναι 22,5 δισ. (το νούμερο 12,2%, όταν εκφράσουμε το έλλειμμα ως ποσοστό του ΑΕΠ που προέβλεπε ο προϋπολογισμός για το 2010). Τα έσοδα προέρχονται σχεδόν αποκλειστικά από δύμεσους φόρους, περίπου 23,7 δισ., και έμμεσους φόρους, 30,4 δισ.

Επομένως, η συλλογή περισσότερων φόρων θα μείωνε τις ανάγκες δανεισμού. Εδώ πρέπει να παρατηρήσουμε το χιλιοεπιπλέον: τους φόρους τους πληρώνουν κυρίως οι μισθωτοί. Ότι ο συντελεστής φορολόγησης των επιχειρήσεων είναι από τους χαμηλότερους στην Ευρώπη και αρκετά κάτω από το μέσο όρο λγα παράδειγμα, η πραγματική φορολογική επιβάρυνση για τα κέρδη υπολογίζεται σε 15,9% στην Ελλάδα, έναντι 33% στην Ε.Ε.-25 όπως προκύπτει από την επίστια έκθεση του INE-ΓΣΕΕ 2009). Επομένως, θα υπήρχε περιθώριο, όταν οι αγελάδες ήτανε παχιές και οι επιχειρήσεις κατέγραφαν ιστορικά επίπεδα κερδοφορίας, να έχουν συλλεχθεί περισσότεροι φόροι. Να φορολογηθούν η Εκκλησία και τα στρώματα-στηρίγματα της νεοφιλελεύθερης γηγενοτής τα οποία διέφευγαν της φορολογίας, να κλείσει η οδός των off-shore. Ακόμη και τώρα παραμένει ανοιχτός αυτός ο δρόμος, αν και, λόγω κρίσης και επομένως μείωσης της κερδοφορίας, δεν θα αποφέρει τα ίδια έσοδα και, συγχρόνως, σε περιόδους κρίσης, δεν ενδείκνυται να ανεβάζεις τη φορολογία επειδή επιδρά αρνητικά στην οικονομική δραστηριότητα. Άλλα: αι μπορεί να γίνει καθώς θα εξερχόμαστε της

κρίσης και βι γιατί να αυξηθεί η φορολογία μόνο στους μισθωτούς μέσω της άμεσης φορολόγησης και στους καταναλωτές μέσω της αύξησης του ΦΠΑ; Ειδικά αν σκεφτούμε ότι στην Ελλάδα η οικονομική δραστηριότητα τροφοδοτείται σε μεγάλο βαθμό όχι από τις εξαγωγές αλλά από τις δαπάνες των νοικοκυριών, δηλαδή από την εσωτερική ζήτηση, η μείωση του εισοδήματος σε καιρό ύφεσης επιδεινώνει τη συρρίκνωση της οικονομικής δραστηριότητας.

Παρόμοια ισχύουν και από την πλευρά των δαπανών. Ωστόσο, δεν θα αναφερθούμε σε αυτές. Το σημαντικό στοιχείο είναι ότι η οικονομική πολιτική που ακολουθείται, αύξησης των εσόδων και μείωσης των δαπανών, εκτός του ότι γίνεται εις βάρος του κόσμου της εργασίας συγχρόνως μεγεθύνει τα προβλήματα που διατείνεται ότι αντιμετωπίζει. Αυτό συμβαίνει για αρκετούς λόγους. Ο κυριότερος είναι ότι σε περίοδο κρίσης τα έσοδα μειώνονται επειδή μειώνονται τα εισοδήματα και επομένως το σύνολο των φόρων που εισπράττει η κυβέρνηση, ενώ συγχρόνως αυξάνονται οι δαπάνες επειδή, για παράδειγμα, αυξάνεται η ανεργία και αυξάνονται οι καταβολές επιδομάτων ανεργίας.

Το γεγονός ότι η πολιτική που ακολουθείται οξύνει σε υπέρμετρο βαθμό τα φαινόμενα της κρίσης δεν έχει συνειδητοποιηθεί από την ελληνική κοινωνία. Πρόκειται για μία πολιτική η οποία δημιουργεί ένα σπιράλ: μέτρα για το έλλειμμα του Δημοσίου, πτώση της οικονομικής δραστηριότητας, αύξηση των ελλειμμάτων του Δημοσίου αλλά και των χρεών και αδυναμίας πληρωμών των ιδιωτών, επιχειρήσεων και νοικοκυριών, περαιτέρω μέτρα επειδή δεν θα επιτυχώνται οι

τα λεφτά; της εργασίας)

στόχοι και δεν θα μειώνεται ή μπορεί και να αυξάνεται το δημόσιο χρέος: δήλωσε στην εκτιμήσεις ότι το χρέος μετά το τέλος του προγράμματος σταθεροποίησης θα είναι γύρω στο 130%, όσο δηλαδή σήμερα. Άλλα ενδεικτικά αποτελέσματα: η υποβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας των ελληνικών τραπεζών προκλήθηκε και από την εκτίμηση ότι η πολιτική που ακολουθεί η κυβέρνηση δημιουργεί ύφεση. Επομένως, επιχειρήσεις και νοικοκυριά δεν θα διαθέτουν τα εισοδήματα για να αποπληρώνουν τακτικά τα δάνεια τους, με αποτέλεσμα οι τράπεζες να αντιμετωπίζουν προβλήματα κεφαλαιακής επάρκειας. Από αυτή την πολιτική, επίσης, παράγονται εκτιμήσεις ότι το 2010 θα έχουμε πτώση της οικονομικής μεγέθυνσης κατά 4% (ενώ η Τράπεζα της Ελλάδας εκτιμούσε 2% και οι αρχικές προβλέψεις πήταν της τάξης του 1%) και το 2012 θα μετράμε ανεργία 20%.

Επομένως, η πολιτική που ακολουθείται αποτελεί μια πολιτική η οποία ούτε γνωρίζει «πού είναι τα λεφτά» (στρατιωτικά προγράμματα, Εκκλησία, off-shore συναλλαγές, ανύπαρκτη φορολογία των επιχειρήσεων και στρωμάτων-στήριγμα του νεοφιλελευθερισμού) ούτε «βρίσκει τα λεφτά»: αντίθετα και εντείνει τις κοινωνικές ανισότητες και δημιουργεί έλλειψη χρημάτων. Παράγει τις προϋποθέσεις ώστε να εγκατασταθεί για αρκετό χρονικό διάστημα ως αναγκαία πολιτική «θεραπείας» αποτελεσμάτων που δημιουργεί.

Πού θα βρεθούν τα λεφτά; Τρεις οδοί

Πριν δούμε τρόπους εύρεσης χρημάτων, μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε ότι το πρόβλημα συνιστά και πολιτική απόφαση — όχι μία φυσικού τύπου αναγκαιότητα. Αρκεί να σκεφτούμε μια πολύ απλή αλλαγή στο πρόγραμμα σταθεροποίησης. Αντί για 3ετές να ήταν 10ετές ή 20ετές. Αντί για επιδίωξη σε συνθήκες κρίσης να ήταν η μείωση του ελλείμματος κατά 4% σε ένα χρόνο, θα μπορούσε να μετατεθεί η μείωση όταν θα έχει ανακάμψει η οικονομική δραστηριότητα ώστε να γίνει το αναγκαίο σήμερα: αύξηση των δαπανών για να συντηρηθεί η οικονομική δραστηριότητα.

Υπάρχουν τρεις γενικοί τρόποι να βρεις τα λεφτά και για το δημόσιο και για το ιδιωτικό χρέος. Δεν θα εμπλακούμε σε μια πλήρη ανάλυση αυτών και για την απλοποίηση της

συζήτησης λαμβάνουμε μια προϋπόθεση ως δεδομένη. Τα επόμενα χρόνια δεν θα δούμε ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας (ηροφανώς για λόγους κρίσης και οικονομικών πολιτικών που ακολουθούνται) υψηλότερους από τα επιτόκια του χρέους (επειδή οι αυξημένες δανειακές σχεδόν όλων των κρατών θα οδηγήσουν σε υψηλά επιτόκια) για όλες σχεδόν τις αναπτυγμένες οικονομίες. Με άλλα λόγια, προϋποθέτουμε ότι η αύξηση του εθνικού εισοδήματος δεν θα υπερκαλύπτει τους τόκους που πρέπει να πληρώνονται και επομένως αποκλείουμε τη μείωση του χρέους μέσω της οικονομικής μεγέθυνσης.

Τον πρώτο τρόπο τον συζητίσαμε στην προηγούμενη ενότητα Αύξηση των εσοδών και μείωσης των δαπανών, «πάνω από όλα οι υγιείς προϋπολογισμοί» όπως έλεγε και ο Χούβερ, πρόεδρος των ΗΠΑ το '29 πριν χάσει τις εκλογές από τον Ρούζβελτ. Είναι η οικονομική πολιτική που έχει επιλέξει η Ευρώπη.

Μας απομένουν δύο γενικές κατευθύνσεις για να «βρούμε τα λεφτά»

1) **Το χρέος μειώνεται με τον πληθωρισμό** (αρκεί ένα μέτριος, τάξης 5-7%).

Ένα απλό παράδειγμα. Έστω ότι κάποιος χρωστά 100 ευρώ τα οποία πρέπει να αποπληρώσει σε ένα χρόνο. Αν αυξηθούν οι τιμές κατά 10% (και σε μικρότερο ποσοστό αυξηθούν τα εισοδήματα λόγω της αύξησης των τιμών), τότε το χρέος των 100 ευρώ σήμερα θα αξίζει γύρω στα 90 ευρώ σε ένα χρόνο.

2) **Το χρέος μειώνεται με την παραγραφή τμήματος του χρέους.** Συμφωνούν οι δανειστής και ο δανειζόμενος, μετά από διαπραγμάτευση, αντί να υπάρχει υποχρέωση 100 ευρώ να υπάρχει υποχρέωση 90 ή 70 ή 50. Τρία σημεία σε σχέση με αυτό τον τρόπο: α) Στον καπιταλισμό το χρέος είναι ιερό. Η παραγραφή, καθώς και άλλες τεχνικές, συνήθως εμφανίζεται ως «τρόπος» όταν αναγνωρίζεται ότι δεν πρόκειται διαφορετικά να αποπληρωθεί το χρέος; β) η Ελλάδα δεν μπορεί παρά μόνο σε συνθήκες αδυναμίας αποπληρωμής να διεκδικήσει «δημοσίως» τέτοια σχήματα. Και μόνο η υποψία για πρόθεση προσφυγής σε τέτοιες μορφές οδηγεί σε χρεοκοπία, όπως είναι προφανές, εφόσον κανείς δεν θα δεχτεί να συνεχίσει να δανείζει με την υποψία ότι τα 100 ευρώ χρέους μπορεί να μειωθούν δραστικά μετά την παραγραφή τμήματός τους; γ) καταγράφονται τάσεις αύξησης του χρέους σε ιστορικά επίπεδα για πολλές από τις σημαντικότερες οικονομίες. Για παράδειγμα, οι ΗΠΑ προσεγγίζουν το 250% και η Γερμανία το 200% στα επόμενα 30 χρόνια. Αυτό σημαίνει, το οποίο επίσης καταγράφεται

από διάφορους αναλυτές, ότι είναι δυνατό πλέον να φανταστεί κανείς καταστάσεις όπου οργανώνεται διεθνής συμφωνία παραγραφής ή αναδιαπραγμάτευσης των όρων αποπληρωμής των δανείων, όπως άλλωστε και καταστάσεις συντονισμού σε πληθωριστικές οικονομικές πολιτικές.

Η βασική προϋπόθεση του ερωτήματος «Πού θα βρεθούν τα λεφτά;»

Η ερώτηση προϋποθέτει ότι τα λεφτά είναι κάπου. Όμως το χρήμα είναι μορφή πίστης. Το αναγκαίο χρήμα δημιουργείται πολύ απλά: με μια ηλεκτρονική εγγραφή σε ένα λογαριασμό κατάθεσης. Μπορεί να δημιουργείται επειδή υπάρχει εμπιστοσύνη για μελλοντική κερδοφορία και διευρυμένη αναπαραγωγή. Επομένως, το ερώτημα, όσο παραμένει εντός του κεφαλαιοκρατικού συστήματος παραγωγής και αναπαραγωγής, είναι αν και πώς επιδρά το κράτος στη διευρυμένη αναπαραγωγή του και όχι το ερώτημα πού θα βρεθούν τα λεφτά.

Οι πολιτικές που ακολουθούνται στην Ευρώπη επιδρούν με ένα συγκεκριμένο τρόπο στην αναπαραγωγή του συστήματος. Θέτοντας το ερώτημα πού θα βρεθούν τα λεφτά προσανατολίζουν την απάντηση: «στους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους — ας κόψουν το λαιμό τους να τα βρούνε». Για όσους δεν τα καταφέρουν προβλέπονται φιλάνθρωπες αγαθοεργίες, όπως συστήνια και ριάλιτι σόου συγκέντρωσης χρημάτων. Ο στόχος είναι μέσω της επιδίωξης «υγιών προϋπολογισμών» να γίνει αποδόμηση κοινωνικών κατακτήσεων δεκαετιών (είναι χαρακτηριστικό ότι τα μέτρα λαμβάνονται ως μόνιμα μέτρα και όχι συγκυριακά, τα οποία θα ανακληθούν όταν η κρίση παρέλθει). Η απάντηση δεν πρέπει να ξεκινά από τη μέθεξη της αγωνίας των ιθυνόντων τάξεων για τη συγκρότηση μιας πολιτικής ηγεμονίας αλλά από την οικοδόμηση ενός φραγμού: «κόψτε το λαιμό σας να τα βρείτε — όμως δεν θα τα βρείτε από εμάς, τις συντάξεις μας, τους μισθίους μας, το ωράριο μας...». Επειδή δεν υπάρχει μια Ελλάδα που πρέπει να σωθεί αλλά ένας τόπος όπου διεξάγεται μια πάλη του κόσμου του κεφαλαίου εναντίον του κόσμου της εργασίας.

Σπύρος Λαπατσιώρας

απόψεις

Η Ευρώπη των camps

Γτην έρημο του Νίγηρα, τόπο διέλευσης για πολλούς μετανάστες, υπάρχουν μεγάλες πινακίδες στα περάσματα που προειδοποιούν για τους κινδύνους που διατρέχουν όσοι επιθυμούν να ταξιδέψουν «παράνομα». Πολλοί είναι αυτοί που επιλέγουν διαφορετικούς δρόμους ώστε να τους αποφύγουν. Η αποθάρρυνση από τη μετανάστευση είναι συχνά ο βασικός ρόλος της «κοινωνίας των πολιτών» στις χώρες αποστολής. Στο Νίγηρα, μια οργάνωση ντόπιων με παρελθόν μετανάστευσης στη Λιβύη, έχει αναλάβει αυτόν το ρόλο και χρηματοδοτείται από προγράμματα της UNICEF. Η αποτροπή των μεταναστευτικών ροών εγγράφεται μέσα στο γενικότερο πλαίσιο της «εξωτερίκευσης» των συνόρων, πρακτική που αποτελεί τον πυρήνα της Κοινής Ευρωπαϊκής Πολιτικής, όπως αυτή διαμορφώνεται τα τελευταία χρόνια.

Είναι αυτό στο οποίο αρκετές οργανώσεις αναφέρονται ως «η Ευρώπη των camps», δηλαδή το σύνολο των μηχανισμών που αποτελούν σημεία επιβεβλημένης διακοπής κατά τις μεταναστευτικές διαδρομές. Τα διάφορα κέντρα κράτησης σε Μαρόκο, Αλγερία, Λιβύη κλπ. αποτελούν συνέχεια της προσπάθειας χάραξης κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής για την αντιμετώπιση της μετανάστευσης¹. Στην πρόσφατη κοινή επιστολή που συνέταξαν ο γάλλος υπουργός Μετανάστευσης και Εθνικής Ταυτότητας Eric Besson μαζί με τον Μιχάλη Χρυσοχοΐδη για ένα Μεσογειακό μέτωπο κατά της λαθρομετανάστευσης αναφέρεται ότι «ειδική προσοχή θα έπρεπε να δοθεί στις προοπτικές συνεργασίας με τρίτες χώρες διέλευσης, ιδίως τη Λιβύη και την Τουρκία».

Βρετανία, Ολλανδία και Ελλάδα πρωθυνό σχέδιο δράσης για την «καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης», που προβλέπει 1,2 εκατ. ευρώ για την κατασκευή δύο κέντρων απέλασης (removal centers), δηλαδή για χώρους κράτησης χωρητικότητας 750 ατόμων το καθένα. Στη Βρετανία υπάρχουν ήδη 11 τέτοιοι χώροι όπου συνολικά μπορούν να κρατηθούν γύρω στα 3.000 άτομα. Η διαχείρισή τους γίνεται από ιδιωτικές εταιρείες (!) αλλά οι κανόνες λειτουργίας τους θεσπίζονται από το κράτος. Στόχος είναι η ενίσχυση του ρόλου της Τουρκίας ως προς τον «εντοπισμό και την επιστροφή παράνομα εισερχομένων»².

Χαρακτηριστική είναι και η απόφαση του Eric Besson μετά την εμφάνιση 123 Κούρδων προσφύγων στο Μπονιφάσιο της Κορσικής να δημιουργήσει ειδικές ζώνες για τους «παράνομα εισερχόμενους μετανάστες. Η ειδική ζώνη θα εκτείνεται σε μια ευρεία περίμετρο των σημείων όπου εντοπίζονται μετανάστες και θα επιτρέπει να κρατούνται υπό διοικητικό

έλεγχο όσο χρόνο χρειάζεται για να εξεταστεί η αίτηση ασύλου τους. Πρόκειται δηλαδή για ένα εκτεταμένο καθεστώς ανελευθερίας.

Το Πρόγραμμα της Στοκχόλμης ορίζει το πλαίσιο συντονισμού των χωρών-μελών της Ε.Ε. για θέματα —ανάμεσα σε άλλα και— ασύλου, μετανάστευσης και ελέγχου των εξωτερικών συνόρων της Ευρώπης. Με την πρόσφαση μιας Ευρώπης «σύγουρης και ανοιχτής» υιοθετείται η ενίσχυση της ασφάλειας σε συνδυασμό με τον εξορθολογισμό των εθνικών συστημάτων ασύλου.

Στην κοινή προσπάθεια καταπολέμησης της μετανάστευσης, στόχος γίνονται τα κυκλώματα διακινητών. Στις μεταναστευτικές διαδρομές αναγνωρίζονται μόνο οι διακινητές και τα θύματα. Τα επιχειρήματα στίνονται σε αυτό το δίπολο: κυκλώματα που πείθουν και θύματα που πείθονται για το ευρωπαϊκό δινερό. Οι επιχειρήσεις εντοπισμού παρουσιάζονται σχεδόν σαν έκφανση ανθρωπισμού, προκειμένου να νομιμοποιηθεί αυτός ο πόλεμος ενάντια στη μετανάστευση. Ο Μ. Χρυσοχόδης αναφέρθηκε με τον όρο «διάσωση» στις επιχειρήσεις εντοπισμού μεταναστών στα θαλάσσια σύνορα με την Τουρκία.

Η εισαγωγική παράγραφος της κοινής επιστολής Besson - Χρυσοχόδη συμπυκνώνει με τον καλύτερο τρόπο το θητικό υπόβαθρο πάνω στο οποίο πρωθείται μια περαιτέρω και πιο αποτελεσματική επιπρόσθιη:

«Οι πρόσφατες τραγικές συνέπειες της παράνομης μετανάστευσης στα ανοικτά των ελληνικών ακτών για ακόμη μία φορά υπογραμμίζουν την επείγουσα ανάγκη να ενισχυθεί επιπρόσθιη των εξωτερικών συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Οι επιχειρησιακές δυνατότητες της FRONTEX ενισχύονται πλέον προς την κατεύθυνση του εντοπισμού και της επαναπροώθησης στις χώρες προέλευσης. Η αποστολή του τρέχοντος έτους ονομάζεται CHRONOS. Όπως δήλωσε ο επικεφαλής της υπηρεσίας ελέγχου των συνόρων κατά τη διάρκεια ενημέρωσης της Επιτροπής Πολιτικών Ελευθεριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου³, η επιχείρηση αυτή θα επικεντρωθεί στην επιστροφή των μεταναστών στις χώρες καταγωγής τους από τα κράτη-μέλη της Ε.Ε., τα οποία θα πρέπει να ενθαρρύνονται να συνεισφέρουν σε αυτή την αποστολή. Ως ενθάρρυνση νοείται η παροχή μεγαλύτερων οικονομικών κινήτρων.

Όπως πληροφορούμαστε από τη σχετική αρθρογραφία⁴, η FRONTEX διαπραγματεύεται τη δυνατότητα χρησιμοποίησης τηλεκατευθυνόμενων οχημάτων αέρος (UAV) στις περιπολίες της για την καταπολέμηση της μετανάστευσης, ενώ έχει ζητηθεί γνωμοδότηση από

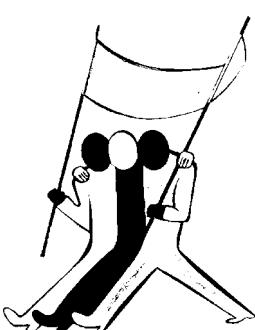
κατασκευαστές όπλων για το πώς τα προϊόντα τους θα μπορούσαν να προσαρμοστούν στην επιπρόσθιη των συνόρων. Η FRONTEX, που από το 2005 είχε συντονιστικό ρόλο ανάμεσα στις εθνικές αρχές διαχείρισης συνόρων, θα είναι σταδιακά σε θέση να αγοράζει ή να μισθώνει το δικό της εξοπλισμό.

Στην Ελλάδα έχει ήδη δημιουργηθεί και αναμένεται η λειτουργία του πρώτου περιφερειακού γραφείου που λειτουργήσε ποτέ στην Ευρώπη, δηλαδή από το αρχηγείο του Λιμενικού στον Πειραιά. Θα έχει την ευθύνη ελέγχου σε μια εκτεταμένη επικράτεια που θα περιλαμβάνει την Ανατολική Μεσόγειο (Ελλάδα, Ιταλία, Κύπρο, Μάλτα). Μετά το κλείσιμο της Ιταλίας και της Ισπανίας, η Ελλάδα έμεινε η κύρια πύλη εισόδου. Άρα αποτελεί το εναπομείναν σύνορο της Ευρώπης το οποίο πρέπει να ελεγχθεί με πιο άμεσο τρόπο. Ταυτόχρονα, αναλαμβάνει μεγάλο μερίδιο της ευθύνης του συντονισμού της αποτροπής της εισόδου μεταναστών. Καθώς μεγαλώνει η κλήματα ελέγχου και αποτροπής προκύπτει και η ανάγκη αποκέντρωσης της ευθύνης συντονισμού⁵.

Επικουρικό ως προς αυτήν την κατεύθυνση απομάκρυνσης και εξωτερίκευσης είναι και οι διάφοροι μηχανισμοί που προβλέπεται να δημιουργηθούν στα σημεία εισόδου της Ελλάδας-Ευρώπης, όπως τα πολυσυζητημένα screening centres, «κέντρα καταγραφής και

Η Θεσσαλονίκη είναι η δεύτερη πόλη στην Ελλάδα σε αιτήσεις ασύλου — τα τελευταία δύο χρόνια έγιναν 1200 αιτήσεις. Ο αριθμός αυτός από μόνος του καθιστά αναγκαία την ύπαρξη τόσο του πήδη υπάρχοντος ξενώνα όσο και τη δημιουργία άλλων διομένων φιλοξενίας στην πόλη μας.

Ο μοναδικός χώρος πίταν αυτός του Κέντρου Υποδοχής Προσφύγων, ο οποίος λειτουργούσε, από το 2000 μέσω χρηματοδότησης από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Προσφύγων, άλλων κοινοτικών προγραμμάτων και τη συνδρομή του Δήμου Θεσσαλονίκης, καθώς και από την κοινωνική αλληλεγγύη. Τα προβλήματα του ξενώνα όλα αυτά τα χρόνια πήταν πολλά, οι συνθήκες υγιεινής, η διατροφή, οι υποτιθέμενες παρεχόμενες υπηρεσίες, οι σχέσεις μεταξύ των ενοίκων και της διεύθυνσης, η απομόνωση των ενοίκων από τα υποστηρικτικά δίκτυα των ομοεθνών τους και όχι μόνο κ.ά. Πολλές φορές στη δεκαετή λειτουργία του καταγγέλθηκε η διεύθυνση για κακοδιοίκηση και κακοδιαχείριση, χωρίς την παρέμβαση του εποπτικού φορέα (υπουργείο Υγείας και Κοι-

Θυέλλης

και η αποτροπή της μετανάστευσης

διαχείρισης μη νόμιμα εισερχομένων μεταναστών». Σε αυτά οι μετανάστες θα καταγράφονται, θα περνούν από ιατρικές εξετάσεις, με τις οποίες, εκτός των άλλων, θα γίνεται και μια προσπάθεια εξακριβώσης της ηλικίας τους. Θα διαχωρίζονται σε κατηγορίες και θα στέλνονται σε άλλες δομές. Είναι σημαντικό εδώ να πούμε ότι αυτή η φάση της διαλογής είναι πολύ καθοριστική αφού θα εξετάζεται ποιοι είναι πραγματικά αξιόπιστοι και έχουν τη δυνατότητα να αιτηθούν για άσυλο. Οι τελευταίοι θα μεταφέρονται σε ειδικά μέρη όπου θα εξετάζεται η αίτηση τους, οι ανήλικοι και οι άλλες ευάλωτες ομάδες θα πηγαίνουν σε ανοιχτά κέντρα υποδοχής και οι υπόλοιποι θα βρίσκονται υπό καθεστώς απέλασης.

Πέρα από τα κέντρα καταγραφής⁶, στα οποία ο μέγιστος χρόνος διαμονής δεν θα ξεπερνάει τις 15 μέρες, δεν προβλέπεται μέχρι στιγμής η δημιουργία δομών υποδοχής. Επιπλέον, δεν γίνεται σαφές το καθεστώς στο οποίο θα βρίσκονται οι αιτούντες άσυλο σε όλη τη διάρκεια της διαδικασίας. Είναι πολύ πιθανό να κρατούνται σε μια κατάσταση αντίστοιχη με τις ειδικές ζώνες του Besson, όπως περιγράφηκαν παραπάνω.

Η ουσία της λειτουργίας αυτών των κέντρων είναι ο διαχωρισμός. Μεγάλο ρόλο θα παίζουν οι διερμηνείς ή, αλλιώς, «πολιτιστικοί διαμεσολαβητές», οι οποίοι με διάφο-

ρους τρόπους θα προσπαθούν να ανιχνεύσουν την «πραγματική προέλευση του μετανάστη». Διαχωρισμός, δηλαδή, σε «καλές» και «κακές» χώρες προέλευσης. Στο πλαίσιο αυτής της διαχείρισης των εισερχομένων, θα χορηγηθούν από την ΕΕ 73 εκατ. ευρώ ώς το 2013.

Είναι σαφές ότι η Ελλάδα κατέχει σημαντική θέση στον ανανεωμένο ρόλο της FRONTEX και στην «εξωτερικευση» των ευρωπαϊκών συνόρων μέσω του ελέγχου και της αποτροπής. Οι επιχειρήσεις αυτές λειτουργούν μέσα από σχέσεις οικονομικών κινήτρων και άρα δεσμεύσεων ανάμεσα στα κράτη-μέλη και την Ευρώπη. Δεν θεσπίζονται εγγυήσεις διασφάλισης βασικών δικαιωμάτων των εισερχόμενων μεταναστών αφού με την άφιξή τους θα περνούν αμέσως σε καθεστώς ανελευθερίας. Με ηθικολογική επιχειρηματολογία γίνονται βασικοί διαχωρισμοί ανάμεσα σε κυκλώματα διακινητών και θύματα μετανάστες, ανάμεσα σε καλές και κακές χώρες, σε χρήσιμους και μη, σε νόμιμους και παράνομους μετανάστες. Κατ' αυτό τον τρόπο νομιμόποιούνται πρακτικές πολέμου και καινούργιες τεχνολογίες ελέγχου. Με πρόσφαση τον εξορθολογισμό υπαρχουσών δομών⁷, η Ευρώπη προσβλέπει σε αποδοτικότερες αποτρεπτικές επιχειρήσεις.

Ρεγγίνα Μαντανίκα

1. L' «Europe des camps»: Migreurop: Frontières assassines de l'Europe.
2. <http://www.turkishweekly.net/news/99408/turkey-greece-join-eu-project-to-share-illegal-migration-burden.html>
3. <http://www.timesofmalta.com/articles/view/20100116/local/frontex-patrols-code-named-c-hronos-start-again-in-april>
4. <http://www.independent.com.mt/news.asp?newsitemid=103372>
5. Αυτή η σύνθετη ευρωπαϊκή επιχείρηση συντονίζεται σε καθημερινή βάση μέσω τηλεδιάσκεψης που πραγματοποιείται μεταξύ της έδρας της Frontex στη Βαρσοβία, του συντονιστικού κέντρου της επιχείρησης «Ποσειδών» στον Πειραιά και των τοπικών κέντρων επιχειρήσεων στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου. <http://www.enet.gr/?l=news.el.ellada&id=146147>
6. Στην περιοχή Ουτζά της Λέσβου θα δημιουργηθεί ένα τέτοιο κέντρο, χωρητικότητας 350 στόμων.
7. Η αλλαγή του συστήματος ασύλου στην Ελλάδα γίνεται με αυτούς τους όρους. Αυτοί που τελικά θα καταφέρουν να περάσουν από τα διάφορα φίλτρα «διαλογής» θα έχουν καλύτερη τύχη στη διαδικασία εξέτασης του αιτήματός τους. Απλά η πρόσβαση σε αυτό το στάδιο θα γίνεται όλο και πιο δύσκολη. Επιπλέον, στην Ελλάδα αρκετοί είναι αυτοί που καταφέρνουν να έχουν ένα καθεστώς προσωρινής νομιμότητας για μεγάλο διάστημα, δυνατότητα που πλέον δεν θα υπάρχει.

Ο αγώνας στον Ξενώνα Προσφύγων της Θεσσαλονίκης

νωνικής Αλληλεγγύης]. Τον Ιανουάριο, μετά την έκδοση των πορισμάτων από ελέγχους διαφόρων επιτροπών, η διοίκηση δηλώσει στους ενοίκους ότι δεν μπορεί να στηρίξει οικονομικά τον ξενώνα. Οι αρμόδιοι φορείς απλά συμφώνησαν στο ότι έπρεπε οι οικογένειες να αποκατασταθούν επαγγελματικά και τα ανήλικα να φιλοξενηθούν από άλλες δομές, χωρίς να αναζητήσουν τα αίτια που οδήγησαν σε αυτή την κατάσταση.

Σε αυτή τη χρονική περίοδο ξεκίνησε η δική μας παρέμβαση [Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης] καλώντας άτομα, συλλογικότητες και φορείς να δράσουν από κοινού ώστε αυτή η μοναδική δομή να παραμείνει τώρα και στο μέλλον ανοιχτή για να φιλοξενεί οικογένειες και ανήλικους πρόσφυγες. Ο ξενώνας προσφύγων αυτή τη στιγμή φιλοξενεί 8 οικογένειες από Αφγα-

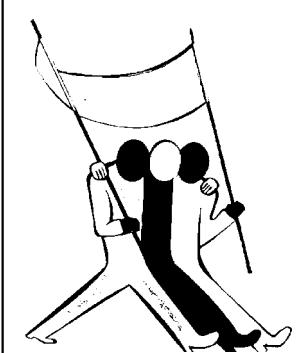
νιστάν και Σομαλία και έναν ανήλικο. Τα άτομα που διαμένουν μέσα σε αυτή είναι 39, μεταξύ των οπίων 24 παιδιά.

Από το Μάρτιο ο ξενώνας αυτοδιαχειρίζεται από τη συνέλευση ενοίκων και αλληλέγγυων. Η συνέλευση φροντίζει για τη διαχείριση του ξενώνα και παλεύει καθημερινά για την όσο το δυνατό καλύτερη λειτουργία του. Πέρα από τις άμεσες καθημερινές ανάγκες, ένα βασικό ζήτημα που απασχολεί τη συνέλευση είναι να μείνει ανοιχτός ο ξενώνας, ο μοναδικός χώρος φιλοξενίας προσφύγων στο κέντρο της πόλης μας. Όχι μόνο για τις οικογένειες που έχουν απομείνει σε αυτόν, αλλά για τις δεκάδες άλλες που θα χρειαστεί να φιλοξενηθούν τα επόμενα χρόνια.

«Ο ξενώνας μπορεί να βοηθήσει μια οικογένεια στην ενταξιακή της πορεία στη χώρα υποδοχής, η οποία προσπαθεί να

επουλώσει τις πληγές που δημιούργησε ο ξεριζωμός από την πατρίδα της. Το ίδιο ισχύει και για τους ανήλικους. Το ελληνικό κράτος πρέπει να έχει δομές, ορίζεται από το νόμο», λέει ο Μ.Ι., ένοικος του ξενώνα. Ο ξενώνας προσφύγων πρέπει να μείνει ανοιχτός, τόσο για τους πρόσφυγες που μένουν μέσα όσο και για αυτούς που θα έρθουν, για την κοινωνία, τις οργανώσεις και τους πολίτες που θέλουν να βοηθήσουν και οφείλουν να ελέγχουν τη λειτουργία του. Η λειτουργία του χρειάζεται να εξασφαλιστεί με δημόσια χρηματοδότηση και να αναλάβει το υπουργείο τη διαχείριση και τη διοίκηση του, πάντα σύμφωνα με τις ανάγκες των προσφύγων και πάντα κάτω από κοινωνικό έλεγχο.

Έφη Γελαστοπούλου
Μαρία Ελευθεριάδου

Διανοούμενοι και ταξική πάλη

Κάτι που έχει ξενίσει πολλούς και πολλές στην Αριστερά το τελευταίο χρονικό διάστημα είναι η στάση αρκετών «προοδευτικών διανοούμενών» με αφορμή μια σειρά μικρά ή μεγάλα γεγονότα. Στο πρόσφατο ακόμα παρελθόν, οι δημόσιες παρεμβάσεις τέτοιων ανθρώπων «των γραμμάτων και των τεχνών» ήταν — σχεδόν αυτονότα — με την πλευρά των «καταπιεσμένων», τιθέμενοι στην υπηρεσία της «κοινωνικής δικαιοσύνης» και της «προόδου».

Η κοινωνική φιγούρα του «προοδευτικού διανοούμενου» διαμορφώθηκε στο πλαίσιο μιας λόγιας παράδοσης «ουμανισμού», «διαφωτισμού» και «κριτικής», αφού, η ίδια η διαδικασία της «διανόησης» αναγκαστικά ξεκινά με την αντιμετώπιση της εμπειρικής πραγματικότητας ως «προβλήματος».

Υπάρχουν, βέβαια, και «αντιδραστικοί» διανοούμενοι — ενίστε για να είσαι συνήγορος του διαβόλου πρέπει να επιχειρηματολογείς υπέρ του θεού. Γεγονός όμως είναι πως η με την ευρεία έννοια Αριστερά υπεραντιπροσωπεύεται μεταξύ των διανοούμενων. Η με την ευρεία, επίσης, έννοια Δεξιά αντιμετώπιζε επιφυλακτικά και συχνά με ανοιχτή εχθρότητα τους κομιστές νέων από τη χώρα των Ιδεών.

Αντίθετα, η Αριστερά τοποθετείται ανέκαθεν τη «γνώση» σε περίοπτη θέση στην αξιακή της κλίμακα. Και εδώ, βέβαια, υπήρχε ένας κάποιος — αν και σπανίως ρητός — αντιδιανοούμενισμός, κληρονομιά μάλλον της παραδοσιακής καχυποψίας των χειρωνακτών για όσους ασκούν «διανοητικά» επαγγέλματα. Η καταγωγή της διανόησης είναι αριστοκρατική και η συγκρότησή της αστική.

Γι' αυτό και, συχνά, η σχέση «προοδευτικής διανόησης» και Αριστεράς, καίτοι στενή, κατέληγε αρκούντως προβληματική. Υπήρχε μια υπόνοια συναλλαγής. Αφενός, οι διανοούμενοι χρησιμοποιούσαν το κοινωνικό τους κύρος για την προώθηση των πολιτικών στόχων της Αριστεράς, αφετέρου, η Αριστερά τους προσέφερε «κοινό» και κοινωνική αναγνώριση.

Ενδέχεται, λοιπόν, να παρακολουθούμε τη διάλυση αυτής της προβληματικής σχέσης ως αποτέλεσμα του κοινωνικού μετασχηματισμού που στο μεταξύ έχει συντελεστεί. Η λύση της σχέσης, μάλιστα, φαίνεται να έρχεται από την πλευρά των διανοούμενων. Η ένταξη στην Αριστερά δεν αποφέρει αναγκαστικά κύρος, ενώ η «γνώση», έχοντας καταστεί «πολιτισμικό κεφάλαιο», οδηγεί στο συμβιβασμό με κάθε κεφάλαιο.

Σήμερα, πολύ περισσότερο απ' ότι στο παρελθόν, οι διανοούμενοι τίθενται στο «περιθώριο». Οι όποιες κοινωνικές τους λειτουργίες έχουν απαλλοτριωθεί από το κεφάλαιο και ενσωματωθεί σε αυτό. Τα

διανοητικά επαγγέλματα έχουν μεταβληθεί σε μισθωτές υπηρεσίες, σε «δουλειές». Το καλύτερο που μπορεί να περιμένει κανείς είναι μια καριέρα. Το κοινωνικό τους κύρος εξαρτάται από τη θέση τους στη θεσμισμένη κοινωνική ιεραρχία και από την ένταξή τους στην πολιτιστική βιομηχανία. Σ' αυτή, μάλιστα, καθώς τα σύνορα μεταξύ «υψηλής» και «λαϊκής» κουλτούρας έχουν καταρρεύσει, όσοι φλερτάρουν με το πρότυπο του παραδοσιακού διανοούμενου νιώθουν ακόμα πιο «περιθωριακοί». Αποτέλεσμα είναι ο ελιτισμός και η αυτοαναφορικότητα. Η αναγνώριση δεν μπορεί να προέλθει από το έργο τους και γι' αυτό την αναζητούν από τους ομοίως τους, με τους οποίους ανταλλάσσουν χάρες.

Έτσι, συχνά οι διανοούμενοι σήμερα — ακόμα και όσοι πολιτικά εντάσσονται στην Αριστερά — ρέουν στο συντηρητισμό. Η νοσταλγία τους για τη θέση του παραδοσιακού διανοούμενου γίνεται νοσταλγία για τις κοινωνικές σχέσεις που του προσέδιδαν αυτή τη θέση. Φυσικά, αυτές δεν είναι παρά το ιδεολογικοποιημένο παρόν. Η νοσταλγία για το «υψηλό» του παρελθόντος καθίσταται μέσο διεκδίκησης προνομίων και κοινωνικής ανόδου. Η ατομική προόδος σήμερα υπάρχει ως αποτέλεσμα της κοινωνικής οπισθοδρόμησης.

Το αίτημα της «κοινωνικής δικαιοσύνης», που άλλοτε ενέπνεε τους προοδευτικούς διανοούμενους, πήγαγε από το αίτημα της ισότητας. Γι' αυτό, εξάλλου, ήταν και «προοδευτικοί». Αναγνωρίζοντας την ανισότητα

στο παρόν, προσέβλεπαν στην «πρόοδο», στην έλευση της ισότητας στο μέλλον.

Σήμερα, η «κοινωνική δικαιοσύνη» όλο και περισσότερο ταυτίζεται με το αίτημα της «αξιοκρατίας», της κοινωνικής κινητικότητας στο υφιστάμενο κοινωνικό πλαίσιο. Η «πρόοδος» εκπίπτει σε «εκσυγχρονισμό», μα και η αντίσταση σ' αυτόν σε λατρεία της κοινωνικής ιεραρχίας, σε άρνηση της κοινωνικής πρόοδου.

Θα πίστευες κανείς πως πρόκειται για συμπαγινία. Οι μεν με χαρά προσβλέπουν στην εμπορευματοποίηση της «γνώσης», η οποία έχει καταστεί, εξάλλου, ήδη βιομηχανικό προϊόν, ενώ οι δε μιλούν για το «ανεκτίμητο» του προϊόντος ώστε να ανέβει η εμπορική του τιμή, όπως συμβαίνει με όλα τα «ανεκτίμητα» εμπορεύματα στον καπιταλισμό.

Κι αυτό βέβαια δεν έχει να κάνει με την Αριστερά, τουλάχιστον μ' αυτή που παραμένει στο επίπεδο του ταξικού ανταγωνισμού στην πλευρά της ισότητας. Γιατί, αν η «γνώση» είναι ήδη εμπόρευμα, τότε στόχος της Αριστεράς δεν μπορεί να είναι η μη εμπορευματοποίηση, μα η απαλλοτρίωση. Η «γενική διάνοια» έχει χωριστεί από τους «διανοούμενους».

Θανάσης Παπαζαφείρης

Tα γεγονότα είναι λίγο πολύ γνωστά. Ο Νίνος Παλαιοστίδης προσέφυγε στην Επιθεώρηση Εργασίας με αίτημα να αλλάξει η ειδικότητά του. Ας σημειώσουμε εδώ ότι το αίτημα δεν ήταν μισθολογικό. Η Άγρα τηρεί και με το παραπάνω τη συλλογική σύμβαση όσον αφορά τους μισθούς. Το ζήτημα ήταν πώς του προσέθεταν και νέα καθήκοντα. Σκέφτηκε λοιπόν να το ξεκαθαρίσει.

Όμως η Επιθεώρηση — που συνέστησε στον εργοδότη να δει θετικά το αίτημα του εργαζομένου — δεν ήταν η πρώτη σκέψη του Παλαιοστίδη. Όπως συνήθως συμβαίνει, θέλησε καταρχήν να το συζητήσει με τον εργοδότη και υπομονετικά περίμενε ακρόαση. Η προσφυγή στην Επιθεώρηση ήρθε όταν η υπομονή εξαντλήθηκε, δηλαδή δύο χρόνια μετά. Με δυο λόγια, ο Παλαιοστίδης χρησιμοποίησε το νόμο ώστε να επιτύχει τη συνάντηση που η εργοδοσία απέφευγε. Η απάντηση της εργοδοσίας ήταν η απόλυτη του για «ανάρμοστη συμπεριφορά»!

Εδώ πρέπει να ξεκαθαριστεί και ένα άλλο

σημείο. Ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου Αττικής δεν προχώρησε σε άμεσα σε κινητοποιήσεις. Αυτό που έκανε ήταν, μαζί με τους εργαζόμενους στην Άγρα, να επιδιώξει συνάντηση με το αφεντικό. Η εργοδοσία ακολούθησε παρελκυστική τακτική πότε αναβάλλοντας τις συναντίσεις, πότε λέγοντας το ένα, πότε το άλλο κ.λπ. Επειδή όμως ο χρόνος μετράει σε βάρος του απολυμένου, κάποια στιγμή το σωματείο ήταν αναγκασμένο να χρησιμοποίησε τα μόνα όντα που έχει.

Έτσι λοιπόν προκηρύχθηκαν εβδομαδιαία επαναλαμβανόμενες απεργίες στην Άγρα (οι μισοί περίπου εργαζόμενοι απεργούσαν, αλλά σχεδόν όλοι στηρίζαν το αίτημα ανάλησης της απόλυτης), συγκεντρώσεις έξω από τα γραφεία της εταιρείας, αποκλεισμοί της κεντρικής διάθεσης των βιβλίων της, πορείες και ψηφίσματα συμπαράστασης.

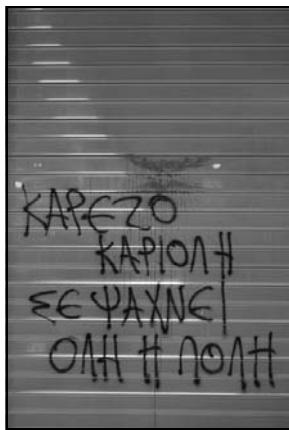
Προφανώς στον αγώνα αυτό — που είχε

Βία και τρομοκρατία στο Via Vai

Άλλο ένα περιστατικό εργοδοτικής τρομοκρατίας ήρθε να προστεθεί σε όσα συμβαίνουν καθημερινά, είτε καταγγέλλονται είτε μένουν στο σκοτάδι. Στις 23 Μαρτίου εργαζόμενη σε κατάστημα της αλυσίδας καφέ Via Vai απάτησε από το αφεντικό της να της καταβάλλει δεδουλευμένα και την αποζημίωση απόλυτης που της αντιστοιχεί. Το αφεντικό εξοργισμένο από τις... εξωφρενικές αυτές διεκδικήσεις έδειξε το δύπλο που είχε περασμένο στη ζώνη του για να διευκολύνει τη συνεννόηση, όταν μαζί με εκπροσώπους του Σωματείου Σερβιτόρων-Μαγείρων συναντήθηκαν μαζί του για τον διακανονισμό. Κατέληξαν όλοι στο αστυνομικό τμήμα, όπου τα αρμόδια αστυνομικά όργανα έκαναν καθετή για να πείσουν την εργαζόμενη ότι δεν έχει νόημα μια τέτοια ενέργεια, ότι θα την πληρώσει η ίδια τραβολογούμενη σε αυτόφωρη διαδικασία και άλλα τέτοια που αποδεικνύουν πόσο ευαισθητοποιημένη για τα «δικαιώματα τα πολίτη» είναι η αστυνομία και με πόσο ταξικά ουδέτερο τρόπο επιδιώκουν την ευρυθμία και την κοινωνική ειρήνη.

Την επόμενη μέρα, 24 Μαρτίου, η εργαζόμενη επιστρέφοντας σπίτι της δέχτηκε δολοφονική επίθεση τύπου Κούνεβα, παραμένοντας αναίσθητη όλο το βράδυ, ύστερα από χτύπημα στο κεφάλι. Στις 27 Μαρτίου το σωματείο της οργάνωσε μεγάλη συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα και κάλεσε συνέλευση αλληλέγγυων και σωμα-

τείων για το γεγονός. Εννοείται, πως με ελάχιστες εξαιρέσεις, το θέμα ότι ασκείται βία και απειλείται η ζωή μιας εργαζόμενης, επειδή ζητάει τα απολύτως νόμιμα, δεν κρίθηκε σκόπιμο να φιλοξενηθεί στις σπίλες των εφημερίδων ή να προβληθεί από τα τηλεοπτικά δελτία, παρά το γεγονός μάλιστα ότι είμαστε στο μέσο της πιο μαφιόζικης επιθεσης στα εργατικά δικαιώματα και παρά το γεγονός ότι η εγκληματική αποίειρα σε βάρος της Κούνεβα παραμένει απιμώρητη.

Υπό το βάρος του κινήματος αλληλεγγύης που εκδηλώθηκε ο εργοδότης τελικά υποχώρησε και κατέβαλε όσα όφειλε. Όμως, η ιστορία του Via Vai δεν θα ξεχαστεί από κανέναν γιατί επιβεβαιώνει για άλλη μία φορά με τραγικό τρόπο αυτό που η υπόθεση Κούνεβα μας έκανε όλους να συνειδητοποι-

νίσουμε: Ότι οι εργασιακοί χώροι για κάποιους εργαζόμενους είναι αρένες άγριας εκμετάλλευσης, καθημερινού εξευτελισμού και αποτρόπαιης ωμής βίας. Δεν θα ξεχαστεί επίσης γιατί δείχνει ότι μόνο αν επιδεικνύουμε άμεσα αντανακλαστικά αλληλεγγύης μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση, ειδικά αυτή την περίοδο που μαγειρεύεται με κάθε προπαγανδιστικό μέσο, νομοθετικό μέτρο, πολιτική πρακτική η πιο σαρωτική απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων και η πιο ολοκληρωτική απονομιμοποίηση της εργασιακής διεκδίκησης στο όνομα της αντιμετώπισης της κρίσης.

Καλομοίρα Σωτηρίου

Άγρα: μια υποδειγματική κινητοποίηση

κάποιες ιδιαιτερότητες, όχι μόνο λόγω του συμβολικού ρόλου του απολυμένου αλλά κυρίως λόγω του λόγου της απόλυτης— το σωματείο ήθελε τη συμπαράσταση τόσο του «αναγνωστικού κοινού» όσο και των συντελεστών της βιομηχανίας του βιβλίου, ειδικά αυτών που σχετίζονταν με την εν λόγω

επιχείρηση και πιο ειδικά αυτών που, κατά τα γραφόμενά τους, είναι υπέρ των εργαζομένων. Για την ακρίβεια, το σωματείο θεωρούσε τη συμπαράστασή τους δεδομένη. Ως γνωστόν, δεν εξελίχθηκαν έτσι ακριβώς τα πράγματα, καίτοι όχι προς ζημία του αγώνα.

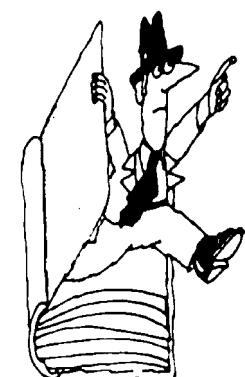
Εν τέλει η απόλυτη ανακλήση και ο

Παλαιοστίδης επέστρεψε στα προηγούμενα καθήκοντά του. Η αλλαγή ειδικότητας δεν επιτεύχθηκε, αλλά τουλάχιστον αφαιρέθηκαν κάποια από τα μη σχετιζόμενα με την ειδικότητά του καθήκοντα.

Δεν θα κλείσουμε με συμπέρασμα, αλλά με προβληματισμό: Λοιπόν, είναι απίστευτο πόσοι και πόσες— που πολιτικά τοποθετούνται στην Αριστερά— αναγνωρίζουν το «διευθυντικό δικαίωμα»!

Το δεύτερο στοιχείο που αξίζει να διερευνηθεί είναι η πλατιά διαδεδομένη αντίληψη μεταξύ των νεαρών κυρίων προλετάριων— αλλά όχι μόνο— ότι ο αγώνας γίνεται για τον αγώνα και όχι για τη νίκη. Σε πολλούς— έστιναν αδιανόητο ότι ο Παλαιοστίδης θέλει να ξαναγυρίσει στη δουλειά...

Θ.Π.

Το Πρόγραμμα Σταθερότητας βλάπτει σοβαρά την υγεία

Mε το Πρόγραμμα Σταθερότητας που ανακοίνωσε στις 3 Μαρτίου ο πρωθυπουργός και πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ δίνεται η χαριστική βολή στο πήδη παραπάνω τα τελευταία 10 χρόνια Εθνικό Σύστημα Υγείας. Κι αυτό γιατί:

1. Μειώνονται οι κρατικές επιχορηγήσεις για τις λειτουργικές (ηλην της μισθοδοσίας) δαπάνες κατά 60% (!), δηλαδή από 2.200 εκατ. ευρώ σε 800 εκατ. ευρώ το 2010. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι θα είναι αδύνατον να λειτουργήσουν τα νοσοκομεία χωρίς να περιορίσουν δραματικά τις υπηρεσίες και τις παροχές προς τους ασθενείς, κυρίως και πρώτα απ' όλα τους ανασφαλιστους, στους οποίους ήδη τα προηγούμενα χρόνια έχει περιοριστεί με διάφορες ρυθμίσεις η δωρεάν πρόσβαση στο ΕΣΥ.

2. Μειώνονται κατά 15-20% τα κονδύλια για τις εφημερίες των νοσοκομειακών γιατρών αλλά και για τις υπερωρίες του λοιπού προσωπικού. Αν δεν φέρει αποτέλεσμα η αντίσταση που αναπτύσσει αυτές τις ημέρες το κίνημα των γιατρών του ΕΣΥ και περάσει αυτή η περικοπή, τότε τα προγράμματα εφημεριών θα είναι επικίνδυνα και ανασφαλή για τον κόσμο, καθώς η εντατικοποίηση της εργασίας των ήδη λιγοστών γιατρών και νοσηλευτών θα οδηγεί σε κρίσιμα λάθη και σε ακόμα πιο μεγάλες ουρές ασθενών τις μέρες της γενικής εφημερίας.

3. Μειώνονται γύρω στο 20% κατά μέσο όρο οι μισθοί των γιατρών και κατά 10% των λοιπών υγειονομικών, σε μια περίοδο που για τους δευτέρους ήταν ζωτικό αίτημα η αύξηση των αποδοχών τους και η ένταξη τους στα βαρέα-ανθυγειενά, για τους δε γιατρούς μόλις πριν ένα χρόνο, ως αποτέλεσμα των πολύ μεγάλων κινητοποιήσεων, είχαν διθεί αυξήσεις της τάξης του 20% μετά από 11 χρόνια καθηλωμένου μισθολογίου. Μια τέτοια μείωση αποδοχών σε ένα χώρο με μεγάλη ένταση εργασίας όπως τα νοσοκομεία, είναι μετζόν αντικίνητρο για να εργάζεται κανείς με αίσθημα δημόσιου λειτουργού, με ανεξαρτησία συνείδησης και κόντρα στο φαρμακευτικό και μεγαλοϊατρικό κατεστημένο.

4. Αναστέλλονται ουσιαστικά οι 2000 προσλήψεις γιατρών και 5000 νοσηλευτών που προβλέπονταν με το νόμο Αβραμόπουλου και ενώ για τους γιατρούς το κονδύλι είχε ήδη εγγραφεί στον προϋπολογισμό του 2009, επομένως δεν απαιτούνταν γι' αυτές καμία πρόσθετη επιχορήγηση. Αυτές οι προσλήψεις ήταν απόλυτης προτεραιότητας για να διατηρηθεί ζωντανό το ΕΣΥ στα τμήματα που είχε αρχίσει να καταρρέει.

5. Συνεχίζεται η διάλυση των εργασιακών σχέσεων με τη διατήρηση του θεσμού των επικουρικών γιατρών με ετήσιες συμβάσεις, στον οποίο η νέα κυβέρνηση ίμε αφορμή τις διήθεν έκτατες ανάγκες για τη γρίπη των χοίρων πρόσθεσε και την πρωτοφανή ρύθμιση για πρόσληψη εντατικολόγων από το ΚΕΕΛΠΝΟ με 11 μηνες συμβάσεις έργου και μπλοκάκι παροχής υπηρεσιών (!), όπου ο γιατρός που προσλαμβάνεται υποχρεώνεται να καλύπτει τη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας για όσο χρόνο χρειάζεται ίσε πρωινό ωράριο και εφημερίες) με την πληρωμή ενός μόνο βασικού μισθού-επιδόματος. Έτσι, καταργείται η διάκριση ανάμεσα σε τακτικό ωράριο και υπερωρία, ενώ απαξιώνεται μία από τις πιο σοβαρές επιστημονικές εξειδικεύσεις με πανθομολογιούμενη κοινωνική χρησιμότητα, με επώδυνη εργασιακή καθημερινότητα που απαιτεί ιδιαίτερη εγρήγορση και υπευθυνότητα, και που επίσης είναι εκ της φύσεώς της εκτός παραοικονομίας.

Ταυτόχρονα, βέβαια, δεν λαμβάνεται ούτε ένα μέτρο περιορισμού της κερδοφορίας του ιδιωτικού κεφαλαίου στην υγεία, καθώς: α) δεν μπαίνει καμιά επιπλέον φορολογία στα υπερκέρδη τους, β) δεν υποχρεούνται να καταβάλουν ούτε ένα από τα δια ευρώ που χρωστάνε στα ταμεία των υγειονομικών (εισφοροδιαφυγή ασφαλιστικών εισφορών για τους υγειονομικούς που απασχολούν), γ) δεν εισάγεται κανένας περιορισμός στις συμβάσεις τους με τα ασφαλιστικά ταμεία, ενώ διευκολύνεται η περαιτέρω επέκταση του κύκλου εργασιών τους, ιδιαίτερα στην πρωτοβάθμια περιθαλψη.

Μέσα σε περίοδο κρίσης και καθώς η στροφή των ανθρώπων λόγω φτώχειας προς το Δημόσιο Σύστημα έχει ήδη καταγραφεί και στις επίσημες στατιστικές, συνεχίζονται ακάθεκτες οι επενδύσεις των επιχειρηματικών ομίλων σε νέες κλινικές και διαγνωστικά

κέντρα σε όλη τη χώρα, συνεχίζεται η καταλήστευση των ταμείων από τις συμβάσεις που αυτά υπογράφουν με τις ιδιωτικές κλινικές καθώς τα κενά του Δημόσιου Συστήματος μεγαλώνουν μέρα τη μέρα.

Τέλος, και πέρα από την περαιτέρω συρρίκνωση και διάλυση των δημόσιων-κρατικών υπηρεσιών υγείας, να μην ξεχνάμε πως το Πρόγραμμα Σταθερότητας, με την πτώση της αγοραστικής δύναμης που φέρνει και, επομένως, την ένταση της φτώχειας και της ανεργίας, σε συνδυασμό και με τις ρυθμίσεις του νέου ασφαλιστικού για παράταση του εργασιακού βίου και τη μείωση των συντάξεων και των παροχών περιθαλψης, οδηγεί σε σημαντική χειροτέρευση της καθημερινότητας και των όρων ζωής Ελλήνων και αλλοδαπών. Όπως ξέρουμε πολύ καλά από την επιδημιολογία και την κοινωνική ιατρική, όλα τα παραπάνω (που σηματοδοτούν τη διεύρυνση των κοινωνικών ανισοτήτων) επιδεινώνουν τους δείκτες υγείας αυξάνοντας τη νοσηρότητα και τη θνητιμότητα και μειώνοντας τελικά το προσδόκιμο επιβίωσης.

Οι αγώνες των υγειονομικών και κυρίως των νοσοκομειακών γιατρών, που είναι ήδη σε εξέλιξη και που λόγω της έντασης και της αποφασιστικότητάς τους οδήγησαν στις πρώτες κυβερνητικές υποχωρήσεις, δεν μπορούν προφανώς να ανατρέψουν μια τόσο μεγάλη και σκληρή επιδρομή της κυβερνητικής πολιτικής στο δικαίωμα στην υγεία. Η Αριστερά οφείλει να κατανοήσει άμεσα ότι στο σύνολο του Προγράμματος Σταθερότητας τα μέτρα που αφορούν την περιθαλψη παιζουν μείζονα ρόλο στην επιδείνωση της καθημερινότητας πλατιών μιαζών, ίσως περισσότερο από οποιαδήποτε άλλα, και θα πρέπει να προταχθούν στη συνολική καμπάνια ανατροπής της κυβερνητικής πολιτικής.

Θοδωρής Ζδούκος

Νέο Ασφαλιστικό: Ιδιωτικοποίηση της κοινωνικής προστασίας

Θύελλας

ο ελληνικό ασφαλιστικό σύστημα διαρκώς μπαλώνει τα ελείμματα της οικονομίας: Αν από το '50 μέχρι το '90 η ληστεία των αποθεματικών είχε ευργετικές επιδράσεις για την ανάπτυξη και την απασχόληση, το χρηματιστηριακό σκάνδαλο έγινε για να χτιστεί η Μεγάλη Ελλάδα του εκσυγχρονισμού και να μεθοδευθεί η λογιστική φούσκα της εισόδου στην ΟΝΕ. Παράλληλα, το πολιτικό σκάνδαλο της χρόνιας εισφοροδιαφυγής ύψους 35% συνιστά μια πρωτοφανή παράνομη χρηματοδότηση των εργοδοτών εις βάρος των Ταμείων.

Το ελληνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίστρις υφίσταται έτσι μια τεράστια αιμορραγία πόρων, η οποία κατά κύριο λόγο οφείλεται: α) στο χαμηλό επίπεδο απασχόλησης, που εμποδίζει την αυτοτροφοδότηση του συστήματος με νέους πόρους, β) στη μάστιγα της εισφοροδιαφυγής και της ανασφαλιστικής εργασίας, που στέρούν από το σύστημα τις βασικές πηγές χρηματοδότησής του ύψους 16 δισ. ευρώ και γ) στην ανορθολογική και συχνά σκανδαλώδη διαχείριση της περιουσίας των Ταμείων, που έχει αποτέλεσμα τη διαχρονική αφαίμαξη των αποθεματικών τους*.

Τώρα που η κυβέρνηση καταλαβαίνει πως το ασφαλιστικό δεν είναι μια ανεξάντλητη δεξαμενή, ισχυρίζεται πως είναι το ίδιο το σύστημα που φταίει και ευθύνεται για τα χρέη του. Με ευκαιρία λοιπόν τη δυσμενή οικονομική συγκυρία, πέφτει ξανά στο τραπέζι η ανάγκη αλλαγής παραδείγματος για ένα νέο ασφαλιστικό που οραματίζοταν σε περίοδο ανάπτυξης ο κ. Γιαννίτσης το 2001.

Χωρίς να προβλέπονται καθόλου οι απαραίτητοι πόροι, το νέο Ασφαλιστικό προβλέπει πολλαπλές δυσμενείς ρυθμίσεις για τους νέους και τους παλαιότερους ασφαλισμένους, οι οποίες προβάλλονται ως λύση στο πρόβλημα βιωσιμότητας. Το ύψος των συντάξεων μειώνεται δραστικά από τον υπολογισμό της σύνταξης στα εισοδήματα όλου του εργασιακού βίου — αντί των τελευταίων ή καλύτερων ετών — και στη μείωση του ποσοστού αναπλήρωσης από 80% σε 55%. Με τις μειώσεις στο ύψος των συντάξεων και τα κίνητρα παραμονής στην εργασία, ο εργαζόμενοι θα εξαναγκάζονται σε εργασία 40 ετών και άνω για να εξασφαλίσουν την ίδια ή και κατώτερη σύνταξη από τη σημερινή. Συμπερασματικά, μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε πως οι εργαζόμενοι — ακόμα και αν δεν αντιμετωπίσουν το πρόβλημα της ανεργίας — θα δουλεύουν περισσότερα χρόνια, θα καταβάλλουν περισσότερες εισφορές και θα

προσδοκούν κατά πολύ χαμηλότερες συντάξεις. Άλλωστε, εκφρασμένος στόχος του υπουργείου είναι το 2030 (που οι συνταξιούχοι θα είναι 3 εκατομμύρια) να ξεδεύονται στις συντάξεις όσα ξεδεύονταν και το 2008 (που οι συνταξιούχοι ήταν 1,5 εκατομμύριο), δηλαδή 12 δισ. ευρώ. Από μόνη της αυτή η φιλοδοξία μεταφράζεται σε μακροχρόνιες μειώσεις των συντάξεων που ξεπερνούν το 50%!

Από τη στιγμή που το ασφαλιστικό σύστημα δεν μπορεί να μπαλώσει τις τρύπες των κυβερνητικών πολιτικών και δεν μπορεί να χειραγωγηθεί πελατειακά, η κυβέρνηση απεκ-

εξαρτάται από τις επιλογές και τη δική του υπευθυνότητα. Με τον τρόπο αυτό, όμως, το ρίσκο της βιωσιμότητας του ασφαλιστικού συστήματος μετακυλίεται στην αβέβαιη διαβίωση των ασφαλισμένων.

Η προτεινόμενη αλλαγή μοντέλου ασφαλιστικού συνίσταται στην οπισθοχώρηση του κοινωνικού κράτους στα πρότυπα του τέλους του 19ου αιώνα, αλλά η ειρωνεία είναι ότι την ίδια στιγμή ολισθαίνουμε στις κοινωνικές συνθήκες που έκαναν την κοινωνική ασφάλιση ιστορικά αναγκαία. Γι' αυτό, όποια προσπάθεια περαιτέρω μείωσης των συντάξεων είναι

δύνεται των ευθυνών της και η κοινωνική προστασία μεταλλάσσεται σε δίχτυ ασφαλείας βασικής σύνταξης κάτω από τα όρια της φτώχειας και συνδυασμένη με εξαπομικεύμενη ανταποδοτική αποταμίευση. Το ανταποδοτικό μέρος της σύνταξης, όπως το παρουσιάζει η κυβέρνηση, είναι δικαιότερο μόνο στα χαρτιά, γιατί φαίνεται ουδέτερο από πολιτικές επιρροές. Στην προβληματική λειτουργία της αλληλεγγύης εντός του ελληνικού συστήματος, η ατομικά ανταποδοτική σύνταξη αντιτάσσει την πιο ακραία μορφή ατομισμού του «ό, τι δίνεις, παίρνεις» επικαλούμενη την θητική της Άγριας Δύσης.

Σαφής πρόθεση του υπουργού Εργασίας είναι «να μείνει η πολιτική μακριά από το σύστημα», ώστε η κοινωνική ασφάλιση να λειτουργεί κατ' εικόνα της αγοράς και για την εξυπηρέτηση της. Εάν η κοινωνική ασφάλιση βασίζεται στην κάλυψη κινδύνων που είναι αντικειμενικοί και εγγενείς στην αγορά εργασίας, το νέο Ασφαλιστικό ιδιωτικοποιεί τον κίνδυνο, υπό την έννοια ότι ο εργαζόμενος έχει ατομική ευθύνη για το αν και πόσο παραγωγικά θα δουλεύει και για το πότε θα επιλέξει να βγει από την αγορά εργασίας.

Αυτή η φιλελεύθερη ουδετερότητα σε σχέση με τη βία της αγοράς εργασίας παρουσιάζεται ως μια αποπολιτικοποιημένη δικαιοσύνη, όπου η προστασία καθενός

εφικτή μόνο αν δεν λάβουμε υπόψη το εξευτελιστικό ύψος των συντάξεων για τη συντριπτική πλειοψηφία των συνταξιούχων. Μια τέτοια προοπτική θα αναιρούσε οποιαδήποτε έννοια προστασίας, ώστε η σύνταξη να γίνει ένα ανεπαρκές βοήθημα σε μια περίοδο όπου οι ασφαλισμένοι αντιμετωπίζουν σοβαρό κίνδυνο περιαγωγής τους σε κατάσταση φτώχειας.

Το νέο ασφαλιστικό σύστημα παράγει μόνο χαμένους εντός του συστήματος, η ατομικά ανταποδοτική σύνταξη αντιτάσσει την πιο ακραία μορφή ατομισμού του «ό, τι δίνεις, παίρνεις» επικαλούμενη την θητική της Άγριας Δύσης. Το νέο ασφαλιστικό σύστημα παράγει μόνο χαμένους εντός του συστήματος. Κερδίσμενοι θα βγουν ελάχιστοι προνομιούχοι που θα μπορούν να εξασφαλίζονται εκτός του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης. Για τον κόσμο που έχει ανάγκη ένα βιώσιμο και κοινωνικά αποτελεσματικό ασφαλιστικό σύστημα δεν πρέπει να υπάρχει εναλλακτικό σχέδιο παρά μόνο αυτό της αντίθεσης στην προωθούμενη αντιμεταρρύθμιση.

Βαγγέλης Κουμαριανός

* Έχει υπολογιστεί ότι η οικονομική βιωσιμότητα του συστήματος θα παρατείνονται μέχρι το 2048 εάν είχε αποφευχθεί αυτή η σκανδαλώδης κρατική πρακτική των πέντε προηγούμενων δεκαετιών και ότι αν τα ταμεία μπορούσαν να καταθέτουν τα αποθεματικά τους με επιτόκια της αγοράς η περιουσία τους το 2000 θα έφτανε τα 59 δισ. ευρώ.

Το ζήτημα των φυλακών και των συνθηκών κράτησης σ' αυτές παραμένει επίκαιρο και αντικείμενο διεκδικήσεων όσο παραμένουν οι φυλακές τόπος και τρόπος συνδιαλλαγής με το κομμάτι των «διαφωνούντων» και των «παραβατών». Ανάλογα βέβαια με τη συγκυρία, κάποια ζητήματα εμφανίζονται πιο επιτακτικά και καταλαμβάνουν μεγαλύτερο μέρος στο δημόσιο διάλογο και αντίστοιχα νομοθεσίες και κώδικες αλλάζουν δημιουργώντας ελπίδες για βελτίωση, τουλάχιστον της καθημερινότητας όσων βιώνουν τη στέρηση της φυσικής τους ελευθερίας.

Τέσσερις μήνες μετά την εξαγγελία των νέων μέτρων του νέου υπουργού Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (sic) δυσκολευόμαστε να δούμε το αποτέλεσμα των ευεργετικών για τους κρατούμενους και τις κρατούμενες ρυθμίσεων, και μάλιστα στα πιο «καυτά» θέματα όπως αυτά των αδειών και της αποσυμφόρησης.

Αποσυμφόρηση

Η εξαγγελία της ρύθμισης των 3/5 για όλους σχεδόν τους κρατούμενους, η επιβολή του μέτρου της προφυλάκισης μόνο για κακουργήματα και η εφαρμογή του ευεργετήματος της υφ' όρων απόλυτης και για παραβάσεις του νόμου περί ναρκωτικών, ακούστηκαν θετικά στο πλαίσιο και της αποσυμφόρησης των καταστημάτων κράτησης. Η εφαρμογή όμως των μέτρων αυτών αποδεικνύει το εγγενές πρόβλημα του συστήματος απονομής δικαιοσύνης. Χωρίς να έχουμε ακόμη στα χέρια μας τα στατιστικά στοιχεία του υπουργείου για τον αριθμό των κρατουμένων στα σωφρονιστικά καταστήματα κατά το τελευταίο έτος, οι φωνές των άμεσα εμπλεκομένων, των κρατουμένων, δείχνουν ότι η κατάσταση δεν έχει αλλάξει...

Οι καταγγελίες για άτομα που κοιμούνται στο πάτωμα λόγω έλλειψης χώρου, η ανεπάρκεια ειδών πρώτης ανάγκης αλλά και η συνεχής καταστρατήγηση βασικών δικαιωμάτων, της ελεύθερης διακίνησης εντύπων όπως το Κελί* ή της χρήσης της άδειας, τα πειθαρχικά και η αυθαίρετη επιβολή τους, η έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περιθαλψης, το άβατο των φυλακών μέσω του αποκλεισμού οιουδήποτε κοινωνικού ελέγχου είναι εικόνες που δυστυχώς δεν έπαψαν να υπάρχουν μετά την εξαγγελία των νέων μέτρων. Για να μη μιλήσουμε για τον κολπικό έλεγχο που συνεχίζει να γίνεται τιμωρητικά και εκδικητικά σε όσες κρατούμενες επιστρέφουν απ' έξω, και φυσικά για την αβουλία λήψης μέτρων που θα περιορίζουν την κράτηση ανηλίκων.

Μάλλον το υπουργείο θεωρεί αποσυμφόρηση των φυλακών τη μεταγωγή των κρατουμένων σε νεοαναγειρόμενα καταστή-

ματα κράτησης, οπότε θα «φιλοξενούν» λιγότερο, προς το παρόν, κόσμο.

Άδειες

Η διαδικασία χορήγησης αδειών στους φυλακισμένους κρέμεται ως δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια των κρατουμένων, μιας και αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα «εργαλεία» για τον έλεγχο και την πειθάρχηση τους. Η ευοϊκή μεταχείριση των «συνεργασιών» και η φημολογία για λαδώματα είναι στην ημερήσια διάταξη. Παράλληλα, η ρύθμιση της έκτισης των 3/5 της ποινής για την υφ' όρων απόλυτη για σχεδόν όλους τους κρατούμενους άφησε απ' έξω το θέμα των αδειών. Όσοι με τον προηγούμενο νόμο υπάγονταν στα 4/5 (ειδεχθή εγκλήματα και υποθέσεις ναρκωτικών) είχαν δικαίωμα να κάνουν αίτηση για χορήγηση άδειας στα 2/5, αντί για 1/5 που προβλέπεται για τους υπόλοιπους. Με την υπαγωγή τους σύμβος στο νόμο για τα 3/5, πάλι 2/5 θα πρέπει να εκτίσουν για να μπορέσουν να αιτηθούν. Επίσης, συνεχίζει να ισχύει η απαράδεκτη ρύθμιση Δένδια, που στην ουσία δίνει στον αρμόδιο εισαγγελέα τη δυνατότητα να θέτει βέτο στις θετικές αποφάσεις των συμβουλίων για χορήγηση άδειας, με αποτέλεσμα να έχουν «παγώσει» οι άδειες πολλών κρατουμένων. Η νέα πολιτική ηγεσία του υπουργείου Δικαιοσύνης δεν φαίνεται διατεθειμένη να βγάλει το δάχτυλο

Mε κορμό τις συλλήψεις των Νίκου Μαζιώτη, Παναγιώτας Ρούπα, Σαράντου Νικητόπουλου, Χριστόφορος Κορτέση, Βαγγέλη Σταθόπουλου και Κώστα Γουρνά, με την κατηγορία ότι είναι μέλη του Επαναστατικού Αγώνα, εκτύλισσεται μια επιχείρηση που θυμίζει τις ζοφερότερες στιγμές όλων των αντίστοιχων υποθέσεων των τελευταίων δεκαετιών: Την ποινικοποίηση προσωπικών σχέσεων και την παρουσίαση της δράσης στο κίνημα ως ενοχοποιητικό στοιχείο, που ζήσαμε στις περιπτώσεις Καλογρέζας, Μπαλάφα και Λεσπέρογλου, την τρομολαγνεία και την κατασυκοφάντηση ανθρώπων και χώρων, που βιώσαμε το τρομοκαλοκαίρι του 2002, την αστυνομικοδικαστική ασυδοσία και τη γενικευμένη καταστολή κατά του αναρχικού χώρου, που

διαπιστώνουμε στην υπόθεση Χαλανδρίου. Αστυνομικές διαρροές, συνολικές ή κατ' επιλογή, εκτιμήσεις και προσδοκίες της Αντιτρομοκρατικής, αναφορές στις ίδεες και τη δράση των συλληφθέντων (όλοι τους πολύ γνωστοί στο ευρύτερο κίνημα) ανακατεύονται με ανεκδιήγητα ρεπορτάζ και αφόρητη τηλεοπτική λογοδιάρροια δημιουργώντας κλίμα ενοχοποίησης και απαξίωσης των κατηγορουμένων χωρίς στοιχεία. Αντίθετα, αναγρεύουν σε «στοιχεία» γεγονότα, όπως, π.χ., ότι ο Ν. Μαζιώτης είναι ο υπ. αριθμ. 1 «συνήθης ύποπτος» για μια δεκαετία και παρακολου-

Αυθαιρεσία και τρομολαγνεία

θούνταν ανελλιπώς ή ότι ο Σ. Νικητόπουλος ήταν φίλος με τον (υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες σκοτωμένο από αστυνομικούς) Λάμπρο Φουύντα, προσπαθώντας να μας πείσουν ότι η αστυνομική καταδίωξη ή οι συντροφικές σχέσεις αποτελούν τεκμήριο ενοχής. Έτσι, διαμορφώνουν μια «εικονική αλήθεια» η οποία εμφανίζει ως αναμφισβίτητη πραγματικότητα τον αστυνομικό ισχυρισμό και τις κραυγές των τηλεεισαγγελέων. Όλα αυτά, βέβαια, καρυκευμένα με «αποκλειστικές πληροφορίες» για... σκοποβολή στον Υμηττό και τηλεφωνικές συνομιλίες με ήδη κρατού-

χτίζουν φυλακές...

από τη σκανδάλη και να «ξανθρωπίσει» τις συνθήκες και τους όρους διαβίωσης των εγκλείστων.

Μέσα σ' όλα αυτά ο υπουργός δεν διστάζει να προαναγγείλει αναθεώρηση του ισχύοντος καθεστώτος για τις άδειες των κρατουμένων. Με αφορμή την αιματηρή συμπλοκή στο Βύρωνα πριν από μερικές εβδομάδες, ο υπουργός «διέρρευσε» την πρόθεσή του δυσκολέψει ακόμα περισσότερο την έκδοση αδειών γι' αυτούς που εκτίουν ποινές για ληστείες, με το σκεπτικό ότι υπάρχει κίνδυνος τέλεσης νέας ληστείας κατά τη διάρκεια της άδειας.

Ανήλικοι

Τελευταία εξέλιξη είναι η κατάθεση προς «διαβούλευση» νομοσχεδίου για την ποινική νομοθεσία για τους ανήλικους δράστες. Ο υπουργός στην προσπάθειά του να δικαιολογήσει το τελευταίο συστατικό του τίτλου του χαρτοφυλακίου του (Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων) προσπαθεί, χωρίς μεγάλη επιτυχία απ' ότι δείχνει το προσχέδιο τουλάχιστον, να βελτιώσει το υπάρχον θεσμικό πλαίσιο. Στα

θετικά κρίνεται η μείωση της προφυλάκισης στους έξι μήνες και η αύξηση του ορίου ηλικίας για εγκλεισμό των ανηλίκων σε σωφρονιστικά καταστήματα στα 15 έτη. Παραμένει, ωστόσο, προκλητική η απουσία οιασδήποτε αναφοράς στην ενίσχυση και στην εφαρμογή των προβλεπόμενων από την ελληνική νομοθεσία εναλλακτικών ποινών πέραν του εγκλεισμού για τους ανήλικους (η ελληνική νομοθεσία θεωρεί την κράτηση των ανηλίκων τελευταίο μέτρο το οποίο θα έπρεπε να χρησιμοποιείται για το σωφρονισμό ανηλίκων), ενώ, σε καιρούς επίθεσης ενάντια στα δικαιώματα και τους μισθούς των εργαζομένων, ούτε λόγος για ενίσχυση των προνοιακών δομών και της πρόληψης. Γί' αυτό το τελευταίο όμως δεν θα τον κακολογήσουμε τον υπουργό, μιας και η πρόληψη και η πρόνοια στα ζητήματα της παραβατικότητας των ανηλίκων δεν αφορούν το δικό του υπουργείο, αντίθετα, αφορούν εκείνο που έχει αρμοδιότητα στα θέματα της κοινωνικής αλληλεγγύης...

Και να μην ξεχνάμε ότι υπάρχουν χώρες, οι οποίες έχουν καταφέρει να μην έχουν ούτε ένα παιδί σε κελί.

**Ευαγγελία Κοντοδήμα,
Ηρακλής Παπαδόπουλος**

* Περιοδική έκδοση της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων.

στην υπηρεσία της τάξης και της ασφάλειας

μενους, που, ενώ είναι σίγουρο ότι δεν θα κατατεθούν ποτέ επίσημα, επιτείνουν το αρνητικό κλίμα σε βάρος των συλληφθέντων.

Επειδή πολλές «αστυνομικές αλήθειες» έχουν αποδειχθεί επιχειρήσεις σκοπιμότητας, συχνά με διόγκωση ή και κατασκευή στοιχείων επειδή βρισκόμαστε σε μια περίοδο κλιμάκωσης και γενίκευσης της κρατικής καταστολής. Ιη αστυνομική κτηνωδία σε βάρος μεταναστών και νεολαίων, οι ανεξέλεγκτες τηλεφωνικές παρακολουθήσεις και οι εισβολές σε σπίτια με τηλεοπτική κάλυψη, οι «επιχειρήσεις αρετής», όπως αυτή στο παράκι της Ναυαρίνου στις 12/4, αποτελούν μόνο

μερικά παραδείγματα¹ επειδή η κυβέρνηση και το πολιτικό προσωπικό του κράτους έχουν κάθε λόγο να συσκοτίσουν την αντιλαϊκή επίθεσή τους κατά των δικαιωμάτων των εργαζομένων και των πληρειακών στρωμάτων με μια επίδειξη «ασφάλειας» (ποιου άραγε;) επειδή η τηλεόραση όταν δεν εκμαλίζει, απλώς λέει ψέματα (σ' αλήθεια, ποιοι είναι χειρότεροι, οι καραγκιόζηδες που σχολιάζουν το «φαινόμενο Τζούλια» ή οι γελοίοι που ανακαλύπτουν... καλαμωτές στα σπίτια «τρομοκρατών» επειδή στην Ελλάδα (ακόμα...) το να είσαι ενεργός αναρχικός ή να συμπαθείς την ένοπλη δράση δεν αποτελεί

ποινικό αδίκημα, και μάλιστα «τρομοκρατικού χαρακτήρα» επειδή, τέλος, ιδιαίτερα σε περιόδους όπως αυτή που ζούμε, πρέπει να είμαστε εξαιρετικά καχύποποι απέναντι στο κράτος και στους άρχοντες, προτείνουμε νηφαλιότητα στις κρίσεις και τις εκτιμήσεις, αποφασιστικότητα απέναντι στην κρατική αυθαιρεσία και αλληλεγγύη σε όποιον την υφίσταται, για όποιον λόγο κι αν συμβαίνει.

**ΔΙΚΤΥΟ
ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ**

KOIVΩVIA

‘Όταν οι εταιρείες υπαγορεύουν νόμους: Για την πράσινη ανάπτυξη, ρε γαμώτο...

HΔιάσκεψη της Κοπεγχάγης για το κλίμα ήταν και αποτυχία και επιτυχία. Αποτυχία γιατί δεν έφτασε σε καμιά ουσιαστική συμφωνία. Επιτυχία γιατί ένα μεγάλο κίνημα έκανε την εμφάνισή του και έγινε μία από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις που έχουν υπάρχει για το ζήτημα της κλιματικής αλλαγής. Ο Έβο Μοράλες ως απάντηση στην αποτυχία των κρατών να φτάσουν σε συμφωνία στην Κοπεγχάγη καλεί σε παγκόσμια διάσκεψη για την κλιματική αλλαγή στις 20-22 Απριλίου στην Κοτσαμάπα με στόχο να καταρτιστεί μια Παγκόσμια Διακήρυξη για τα Δικαιώματα της Γης, τονίζοντας ότι «ο καπιταλισμός ευθύνεται κατά πρώτο λόγο για τις εκτεταμένες κλιματικές αλλαγές». Εκεί ίσως μπορέσει να υπάρξει, με την πίεση των από κάτω, μια άλλη πολιτική για το κλίμα που δεν θα υπαγορεύεται από το χρήμα και την εξουσία, διότι το ζήτημα της κλιματικής αλλαγής είναι και ταξικό ζήτημα, όπως πολλοί ερευνητές — όχι αναγκαστικά αριστεροί — παραδέχονται: Η μη πρόσβαση στο νερό και τους φυσικούς πόρους λόγω των περιβαλλοντικών καταστροφών που προκαλεί η κλιματική αλλαγή και η συνακόλουθη αδυναμία επιβίωσης σε διάφορα σημεία του πλανήτη πλήττουν κυρίως τους οικονομικά ασθενέστερους εξαναγκάζοντάς τους ακόμα και σε μετανάστευση.

Στη Διάσκεψη της Κοπεγχάγης συζητήθηκαν τρόποι μείωσης των εκπομπών αερίων και αντιμετώπισης του φαινομένου του θερμοκηπίου ώστε να καταστεί δυνατή η αποτροπή της κλιματικής αλλαγής. Σε αυτό το πλαίσιο τα κράτη-μέλη της ΕΕ ακολούθωντας την κοινοτική νομοθεσία θέτουν στόχους που αφορούν την παραγωγή ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές. Σε όλη την Ευρώπη κινήματα πολιτών εδώ και χρόνια δίνουν αγώνες ενάντια στην παραγωγή ενέργειας από ρυπογόνες και επικίνδυνες πηγές, όπως είναι ο λιθανθρακας και η πυρηνική ενέργεια, και θέτουν το αίτημα της χρήσης Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας (Α.Π.Ε. στο εξής). Και εδώ ξεκινάει μια μεγάλη συζήτηση και τίθεται το ερώτημα πώς και με ποιον τρόπο και υπέρ ποιου θα συντελεστεί αυτή η στροφή στην παραγωγή ενέργειας. Διότι τίποτα από μόνο του και εξ ορισμού δεν είναι οπωσδιπότε καλό ή ουδέτερο. Το νομοσχέδιο που κατέθηκε από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και την πράσινη (!) κυρία Μπιρμπίλη Ιπανομοιότυπο με προηγούμενο της ΝΔ για τις Α.Π.Ε. δεν αφήνει μεγάλη απορία όσον αφορά τα παραπάνω. Φυσικά, απαντάει με τρόπο καταστροφικό για το περιβάλλον αλλά ιδιαιτέρως ευεργετικό για τα συμφέροντα των εταιρειών — οι οποίες

σαφώς το υπαγόρευσαν— και χωρίς καμιά πρόβλεψη για το μέλλον και την αποκατάσταση αυτών των περιοχών σε ενδεχόμενες μη αναστρέψιμες επειβάσεις. Η ενέργεια, μείζον κοινωνικό και δημόσιο αγαθό, μετατρέπεται σε εμπόρευμα και πηγή κερδοφορίας για τους έχοντες. Όπως αναφέρεται στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο περί «Επιτάχυνσης της ανάπτυξης των Α.Π.Ε. για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής», η προώθηση της παραγωγής ενέργειας από Α.Π.Ε. είναι «προτεραιότητα ύψιστης σημασίας για τη χώρα, η οποία λαμβάνεται καθοριστικά υπόψη σε περιπτώσεις στάθμισης με άλλες περιβαλλοντικές ή κοινωνικές παραμέτρους». Αυτό σημαίνει ότι τίποτα δεν μπορεί να έχει μεγαλύτερη σημασία από τη χωροθέτηση των Α.Π.Ε. για να πάσσουμε το στόχο του 20% μέχρι το 2020. Βεβαίως, αυτό το 20% δεν ποσοτικοποιείται και κανείς δεν κάνει συγκεκριμένο το τι σημαίνει σε νούμερα, οπότε δεν φταίμε εμείς αν είμαστε καχύποποι.

Όσον αφορά το τι σημαίνει «προτεραιότητα ύψιστης σημασίας», γίνεται πολύ σαφές στα σημεία όπου το νομοσχέδιο καταργεί τους χωροταξικούς περιορισμούς και τις περιβαλλοντικές αδειοδοτήσεις και προσπαθεί να άρει τις τοπικές αντιδράσεις με «φιλοδωρήματα». Μπορούν δηλαδή οι εταιρείες να εγκαταστήσουν μεγάλες μονάδες Α.Π.Ε. οπουδήποτε τις συμφέρει, ανεξάρτητα αν είναι δάσος, δασική έκταση, προστατευόμενη περιοχή, περιοχή υψηλής αισθητικής αξίας, γη υψηλής παραγωγικότητας ή πέρασμα πουλιών. Και αυτά όλα με το αζημίωτο φυσικά, αφού το κράτος αναλαμβάνει — προκειμένου να διευκολύνει το έργο των εταιρειών — να επιχορηγήσει την κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας για τους κατοίκους οικισμών που πλήττονται από την εγκατάσταση τεράστιων αιολικών πάρκων και να παρα-

χωρίσει έργα στο συγκεκριμένο οικισμό. Επίσης, μπαίνει από το παράθυρο και μια σοβαρή αλλαγή για τα μεγάλα υδροηλεκτρικά φράγματα μέχρι 100 MW που τα χαρακτηρίζει Α.Π.Ε!

Όπως αναφέρουν χαρακτηριστικά μια σειρά συλλόγων, οργανώσεων και κινήσεων πολιτών, το νομοσχέδιο «...λευνοεί την περιβαλλοντοκτόνα λογική των ενεργειακών έργων μεγάλης κλίμακας από ιδιωτικές επενδύσεις, που έχουν στόχο την άμεση κερδοφορία και που νέμονται για το σκοπό αυτό δημόσιους πόρους οικονομικά κίνητρα και γη, συχνά δάσος, αλλά και νερό, το οποίο σύμφωνα με την οδηγία 2000/60/EK δεν είναι εμπορικό προϊόν όπως όλα τα άλλα, αλλά αποτελεί κληρονομιά που πρέπει να προστατεύεται και να τυχάνει της κατάλληλης μεταχείρισης». Εξυπηρετεί μια συγκεκριμένη εκδοχή της λεγόμενης «πράσινης ανάπτυξης», αυτή που βλέπει τη διέξοδο από την οικονομική κρίση στην περαιτέρω συσσώρευση κεφαλαίου και όχι στη φιλοπεριβαλλοντική και κοινωνικά δίκαιη αναδιανομή του».

Σαφώς υπάρχει και άλλη κατεύθυνση υπέρ των πολιτών και του περιβάλλοντος και φυσικά θα μπορούσε η παραγωγή ενέργειας από Α.Π.Ε. να έχει δημόσιο χαρακτήρα, να υπόκειται σε κοινωνικό έλεγχο και να στοιχίσει εξαιρετικά λιγότερο στους πολίτες. Όμως, το νεοφιλεύθερο ΠΑΣΟΚ έχει κάνει σαφές ποιο δρόμο επιλέγει (ίπου είναι ακριβώς ότι περιμέναμε): Λεηλασία των εργαζομένων, λεηλασία του περιβάλλοντος, ιδιωτικοποίηση των πάντων, βίαιη αναδιανομή του πλούτου υπέρ του κεφαλαίου και... σιγά μη γλίτωναν οι Α.Π.Ε. Ανοίξαμε και σας περιμένουμε λοιπόν, μήπως πέσει και κανένα spread!

Κυριακή Κλοκίτη

Ελαιώνας: Η καραμέλα της πράσινης ανάπτυξης έλιωσε...

Εδώ και καιρό ακούμε και προσπαθούμε να καταλάβουμε τι ακριβώς είναι η πράσινη ανάπτυξη που διακήρυξει το ΠΑΣΟΚ. Θα μπορούσε κανείς καλοπραίρετα να υποθέσει ότι αντιστοιχεί σε φιλοπεριβαλλοντικές πολιτικές αναπτυγμένων χωρών. Δηλαδή, όχι κάτι ριζοσπαστικό, αλλά απλά μια πιο ορθολογική διαχείριση των περιβαλλοντικών ζητημάτων. Όμως, στη δικιά μας περίπτωση δεν πρόκειται ούτε κατ' ελάχιστο για κάτι τέτοιο. Ένα ένα τα μεγάλα περιβαλλοντικά ζητήματα που απασχόλησαν την κοινωνία τα τελευταία χρόνια αντιμετωπίζονται από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με την ίδια ακριβώς φιλοσοφία που ίσχυε και πριν. Στις περιπτώσεις τέτοιου τύπου ζητημάτων δεν μετράνε μικροαλλαγές ή πάγιαμα έργων και τέτοια. Είναι καθαρά θέμα φιλοσοφίας. Μια διαφορετική ανάπτυξη, ακόμα και καπιταλιστική, ξεχωρίζει με την πρώτη ματιά. Αντιθέτως, σήμερα ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από το υπουργείο «περιβάλλοντος»: το φάντασμα του Σουφλιά. Και ίσως το μόνο αδιαμφισβήτητα οικολογικό που μπορεί να βρει κανείς είναι η ανακύκλωση υλικών και πολιτικών, αφού φαίνεται μέρα με τη μέρα και περίπτωση την περίπτωση ότι η πράσινη ανάπτυξη οικοδομείται με τα υλικά που άφησε ο Σουφλιάς και οι προκάτοχοί του.

Η περίπτωση του Ελαιώνα και του εμπορικού του Βωβού εκεί είναι πολύ χαρακτηριστικές. Αφού η υπουργός κ. Μπιρμπήλη εξέφρασε σεβασμό στις αποφάσεις του Σ.Τ.Ε. μετά την επίσκεψή της εκεί στις 30 Οκτωβρίου 2009 και αφού δηλώσε στις 25 Φεβρουαρίου 2010 στην Επιτροπή της Βουλής για το Περιβάλλον ότι «η ρύθμιση που είχε ψηφιστεί δεν ωφελεί σε τίποτα το αστικό περιβάλλον και δεν βρίσκει καθόλου σύμφωνη την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Περιβάλλοντος», μόλις πέντε μέρες αργότερα,

στις 2 Μαρτίου, παρουσίασε τη νέα πρόταση επαναφέροντας τη ρύθμιση με τις ελάχιστες δυνατές αλλαγές και αδιαφορώντας για την απόφαση του Σ.Τ.Ε.

Διότι, ενώ το Σ.Τ.Ε. ακύρωσε τόσο το δημαρχιακό μέγαρο όσο και το εμπορικό κέντρο του Βωβού για τους ίδιους ακριβώς λόγους, το σχέδιο της Μπιρμπίλη λαμβάνει υπόψη μόνο την ακύρωση του δημαρχιακού μεγάρου, ενώ ψαλιδίζει απλώς τον Βωβό [μειώνει το συντελεστή δόμησης από 1,6 σε 1,2]. Αυτό σημαίνει ότι επιχειρεί να αφήσει τον Βωβό να χτίσει ένα mall 51.000 τ.μ. τσιμέντου, όταν το mall του Αμαρουσίου είναι 45.000. Δηλαδή και πάλι ένα μεγαθήριο, σε χώρο προορισμένο για πράσινο με συντελεστή δόμησης 0,1. Πρόκειται για επανάληψη της ίδιας φιλοσοφίας του νόμου της Διπλής Ανάπλασης. Είναι φανερό ότι οι εκλογές δεν άλλαξαν την πραγματική κυβέρνηση, που είναι το κόμμα των μεγαλοεργολάβων. Το μόνο το οποίο κάνει το υπουργείο Περιβάλλοντος είναι η δουλειά του «συνήγορου του εργολάβου», ωστόντας παραθυρόσκι για λογοτασμό του.

αφού ο ίδιος δεν τα κατάφερε στο Σ.Τ.Ε.

Είναι ενδεικτικό ότι η νέα ρύθμιση θα περάσει μέσα στο νομοσχέδιο για τους ημιυπαίθριους. Δηλαδή, ούτε λίγο ούτε πολύ, μπορούμε να υποθέσουμε ότι τα 51.000 τετραγωνικά του Βωβού είναι ένας γιγάντιος ημιυπαίθριος προς νομιμοποίηση!

Εννοείται ότι η Επιτροπή Πολιτών για τη Διάσωση του Ελαιώνα παρακολουθεί στενά τις εξελίξεις. Η δέσμευση της υπουργού ότι μετά την ψήφιση του νόμου θα καταθέσει και Προεδρικό Διάταγμα που αναγκαστικά θα κριθεί από το Σ.Τ.Ε. αφήνει ελπίδες ότι δεν θα χρειαστεί οι πολίτες να ξαναεμπλακούν σε διαδικασία προσφυγής. Άλλα όπως είναι και της μόδας, η επιτροπή έχει «το όπλο πάνω στο τραπέζι». Δώσαμε ίσως τον πιο δύσκολο αγώνα των τελευταίων ετών για περιβαλλοντικό ζήτημα και δεν έχουμε κανένα σκοπό να επιτρέψουμε καμία κουτοπόνηρη ντρίπλα.

Παναγιώτης Βωβός

Μποϊκοτάρουμε τα προϊόντα του Απαρτχάιντ

Hκαμπάνια για το μποϊκοτάζ ενάντια στα προΐόντα του Ισραηλινού απαρτχάιντ μπήκε στη δεύτερη φάση της το πρώτο δεκαπενθήμερο του Μαρτίου με μια εκδήλωση που οργάνωσε ο Σύλλογος Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό INTIFANTA, με κεντρικό ομιλητή τον Μοχάμαντ Τζαραντάτ, μέλος της γραμμα-

τείας της Παλαιστινιακής Εθνικής Επιτροπής για το Μποϊκοτάζ. Η πρώτη φάση είχε ξεκινήσει το 2005 μετά από έκκληση εκατοντάδων φορέων της Παλαιστίνης προς την διεθνή κοινότητα να αναλάβει πρωτοβουλίες εμπάργκο και κυρώσεων εναντίον του Ισραήλ. Στις 30 Μαρτίου στο πλαίσιο αυτής της καμπάνιας, με στόχο να πιεστεί το Ισραήλ να σταματήσει την

κατοχή, ο Σύλλογος INTIFANTA πραγματοποίησε παρέμβαση ενημέρωσης στην πλατεία Κορανί και διαμαρτυρία στα Starbucks —ισραηλινών συμφερόντων— και στην Pizza Hut κηρύσσοντας έτσι την έναρξη της προσπάθειας δημοσιοποίησης του Μπρίκισταρ.

Όλες οι πληροφορίες στο www.intifada.gr
Κ.ΚΑ.

Oτίτλος του πρόσφατου πονήματος του συντρόφου Κώστα Μουζουράκη είναι σαφώς ενδεικτικός της μακράς και γόνιμης θητείας του στη σχολή ευοίωνων τίτλων, που θέσπισε το ανά χείρας Δελτίο. Στα μέχρι τώρα συγγραφικά του πονήματα, από τις εκδόσεις «Ευθείω» για περιορισμένο κύκλο (ανα)γνωστών, προστέθηκε ένα πλήρες βιβλίο από έναν κανονικό εκδοτικό οίκο, με το συμπάθειο. Είναι μια βρόδικη δουλειά αλλά κάποιος πρέπει να την κάνει. Σ' αυτόν τον κόσμο ζούμε.

Θαυμαστής του Zav Πατρίκ Μανάέτ, ο Κώστας υπερβαίνει το δάσκαλό του, καθώς αντιλαμβά-

νεται τη χρησιμότητα της πλοκής και την απόλυτη αχρηστία των από μηχανής θεών. Στον κόσμο των φιδιών και των σκορπιών, η καθημία είναι από μηχανής θεά της εαυτής της, ιδιαίτερα όταν κρατά ένα Colt M1911A1, γνωστότερο στη χώρα μας ως «σφανταπεντάρι» ή απλώς «σίδερο». Συνδυάζοντας το έξαλλο ροκ εν ρολ και την άκαμπτη πολιτική ορθότητα, ιδιωμένη μέσα από τα μάτια ενός απόλυτου αρνητή του σοσιαλιστικού ρεαλισμού, ο σύντροφος (και κυρίως αιώνιος συνταξιδώτης) γράφει ένα (καρά)νοςάριαντιαστυνομικό μυθιστόρημα, με φόντο τα κωλόμπαρα της Εθνικής. Εκεί όπου ανθεί το εθνικό σπορ της καταναγκαστικής πορνείας, ως υποκατάστατο της κοινωνικής προνοίας — όπου εξαφανίζεται η δεύτερη, ανθεί η πρώτη. Οι ήρωές μας, ληστές τραπεζών, αποκαθιστούν (για πάρτη τους, τουλάχιστον) τη μαζική αδικία της θεσμικής καταλήστευσης του προλεταριάτου με όπλο όχι το σφανταπεντάρι, που τουλάχιστον δεν έχει ψιλά γράμματα παρά μόνο χοντρές σφαίρες, αλλά τις πιστωτικές κάρτες και τα δάνεια, πλασαρισμένα έντεχνα με προσωπικά τηλεφωνήματα

από γλυκιές φωνές, σαν των φιδιών του τίτλου δηλαδή. Άλλα το χλοιόδ πρόσωπο του κυνισμού συχνά κρύβει τα ροζ μάγουλα του ρομαντισμού.

Αποφασισμένοι να παρακάμψουν τις αντιφάσεις του καπιταλισμού, οι αντιήρωες αναπτύσσουν το δικό τους διπολισμό προσωπικότητας. Αρνιούνται το έθνος, το φύλο, τη δουλειά και προσποιούνται τους νομοταγές, τους «κανονικούς». Ο πρωταγωνιστής μας επιβιώνει από επιλογή στη χυδαιότερη πλευρά της μητρόπολης. Ξέρει ότι δεν ωφελεί να κλείνει τα μάτια και να προσποιείται ότι η πρέζα, η πουτανιά, ο θάνατος απλά δεν υπάρχουν. Άλλα ζει (κυριολεκτικά) στα ελληνικά βουνά, εκεί που έζησαν (και πέθαναν) μια γενιά αίτων των ορέων, από τον Γιαγκούλα και τον Καραλίβανο, μέχρι το Χάρη Τεμπερεκίδη και τους αδελφούς Παλαιοκώστα. Συμπαθείς κομπάρσοι πλαισιώνουν ευρηματικά τις περιπλανήσεις του πρωταγωνιστή, τόσο σφιχτοδεμένοι με την πλοκή όσο και το φινάλε του αξέχαστου φιλμ των Μόντι Πάιθονς Οι Ιππότες της Ελεεινής Τραπέζης.

Η αντιπαράθεση της άγριας νύχτας στην πλατεία Βάθης και τα

πέριξ, με το δροσερό Αγραφιώτη, το μεγαλοπρεπή Αραχθο και τη σκιερή Βάλια Κάλντα, κάνει σαφές στον αναγνώστη ότι έντεκα μήνες το χρόνο επιβιώνουμε μόνο και μόνο για να ζήσουμε τον δωδέκατο. Ο πρωταγωνιστής σπάει αυτό τον ενιαύσιο κύκλο. Σπάει και τα μούτρα ενός νταβατζή για να απελευθερώσει μια ρωσίδα εκδιδόμενη. Ξαναβρίσκει τον έρωτα σε ένοπλη ποιμενική εκδοχή αλλά σπάει τον τρυφερό δεσμό του για να επιστρέψει και να εκδικηθεί. Σπάει και τα δικά του μούτρα, όμως, όταν συνειδητοποιεί πως ο πολύς διπολισμός μπορεί να κρύβει και την προδοσία.

Η λύση του δράματος έρχεται, σαν αρχαία ελληνική τραγωδία, με την κάθαρση. Άλλα τι κάθαρση! Ένα αληθινό λουτρό αίματος, απ' αυτά που μέχρι τώρα νόμιζα ότι μόνο ο Ταραντίνο μπορεί να συλλάβει και η Υποδιεύθυνσις Μέτρων Τάξεως να υλοποιήσει. Έπεσα έξω!

Αρίστος Γιαννόπουλος

Το «Φίδια στο Σκορπιό» θα παρουσιαστεί στο Κοινωνικό Κέντρο Τσαμαδού 15 την Πέμπτη 6 Μαΐου στις 8 μ.μ.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το μιλιταρισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινημάτων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρκούς αφθονίας, πίπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινημάτων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

14/1: Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους μετανάστες απεργούς αλιεργάτες της Μηχανιώνας. Τους επόμενους μήνες το Δίκτυο Θεσσαλονίκης μετέχει στη συνέλευση αλληλεγγύης στους αλιεργάτες της Μηχανιώνας και στις δράσεις στριβίξης των απεργών. Στις 27/1 συναυλία οικονομικής ενίσχυσης για το ταμείο αλληλεγγύης των απεργών στο Κοινωνικό Κέντρο-Στέκι Μεταναστών. Στις 26/1 πορεία αλληλεγγύης στους απεργούς αλιεργάτες και την 1/3 συγκέντρωση αλληλεγγύης στα Δικαστήρια, όπου εκδικάζονταν η έφεση των πλοιοκτητών για να κηρυχθεί παράνομη η απεργία.

19/1: Συγκέντρωση-πορεία για τη δίκη Κορκονέα και την κρατική καταστολή, στη Θεσσαλονίκη.

25/1: Εκδήλωση της Αντιρατσιστικής Πρωτοβουλίας Θεσσαλονίκης με θέμα «Το αντιρατσιστικό-μεταναστευτικό κίνημα και το ζήτημα της ιθαγένειας».

27/1: Πρώτη ανοιχτή συνέλευση για τον ξενώνα προσφύγων στη Θεσσαλονίκη, που απειλείται με κλείσιμο. Το θέμα αποτελεί προτεραιότητα για όλο το επόμενο διάστημα, μετέχουμε στη συνέλευση και τις δράσεις για τη στριβίξη του ξενώνα και των προσφύγων. Στις 2/2 συγκέντρωση διαμαρτυρίας για το κλείσιμο του ξενώνα.

6/2: Το Δίκτυο Βόλου διοργανώνει προβολή δύο ντοκιμαντέρ που στρέφουν την κάμερα στον κόσμο των ελληνικών φυλακών, στο Χώρο Κινημάτων-Στέκι Μεταναστών.

6/2: Πολιτική εκδήλωση στη μνήμη των Γ. Γκουντούνα και Κ. Νικηφοράκη, Στέκι Μεταναστών-Κοινωνικό Κέντρο, Αθήνα.

10/2: Αντίσταση στα νέα μέτρα! Πρώτη απεργία και πορεία της ΑΔΕΔΥ. Ο Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων ιδιωτικού και δημόσιου τομέα κάνει δυναμική εμφάνιση, σε μια προσπάθεια να συσπειρώσει τους εργαζόμενους και να πιέσει τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να δράσει. Στο επόμενο διάστημα οργανώνει, εκτός των άλλων, απογευματινή πορεία κάθε εβδομάδα, από τα Προπύλαια στη Βουλή.

10/2: Ανοιχτή συζήτηση του Δικτύου Αθήνας με θέμα «Μετανάστες και πρόσφυγες σε Ελλάδα και Ευρώπη» στο Στέκι Μεταναστών-Κοινωνικό Κέντρο, Τσαμαδού 13-15.

20/2: Ούτε βήμα πίσω! Συγκέντρωση και πορεία για τη νομιμοποίηση των μεταναστών και την ιθαγένεια με μεγάλη συμμετοχή μεταναστών και συναυλία στο Σύνταγμα. Πορεία και στη Θεσσαλονίκη.

21/2: Γεύμα αλληλεγγύης στους Φιλιππινέζους ναυτικούς του Aeaea Sierra στο Στέκι Μεταναστών, Αθήνα. Μετά από πολύμηνο αγώνα μαζί με το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε, οι ναυτικοί δικαιώνονται.

24/2: Κλειστό λόγω τοκογλυφίας! Στην απεργιακή συγκέντρωση της Αθήνας το Δίκτυο χτίζει την είσοδο τράπεζας στην Πλατησών, καλώντας τους εργαζόμενους να αντισταθούν στα νέα μέτρα.

24/2: Το Δίκτυο Αθήνας οργανώνει στη γραφεία του ανοιχτή συζήτηση σχετικά με τα νέα κυβερνητικά μέτρα για το Ασφαλιστικό. Μετά το πέρας της συζήτησης σημειώθηκαν περιορισμένης κλίμακας κρίσεις πανικού και μοιράστηκαν αγχολυτικά...

27/2: Σε «օργανωμένη» επιχείρηση της αστυνομίας στο Βύρωνα για τη σύλληψη ληστών, πέφτει νεκρός από σφαίρες των μπάτσων ο εργαζόμενος αλλοδαπός Ν. Τόντι. Βρέθηκε στη μέση ανταλλαγής πυρών σε πολυυπόκλιτο δρόμο, τον οποίο οι μπάτσοι δεν απέκλεισαν για να μην αντιληφθούν οι υπόπτοι την επιχείρηση (!). Καλύτερα ένα αθώο θύμα παρά να μας πάρουνε χαμπάρι...

5/3: Απεργιακή συγκέντρωση στο Σύνταγμα με θεαματική συμμετοχή κόσμου και μαζικό γιουχάρισμα του εργατοπατέρα Παναγόπουλου, όταν επιχείρησε να μιλήσει για τα κυβερνητικά μέτρα. Δεν του έφεταν όμως το ρεζιλίκι και έδειξε τη χυδαιότητά του στοχοποιώντας συγκεκριμένα στόμα για τον προπλακισμό του. Βρε ουστ! Στην ίδια συγκέντρωση οι αταδίες ματατζίδες ψέκασαν με χημικά στο πρόσωπο του Μ. Γλέζο και επιτίθονταν συστηματικά στους συγκεντρωμένους. Κανείς δεν ποτίθηκε — αντίθετα, η πορεία που ακολούθησε ήταν μαζική και δυναμική.

5/3: Εκδήλωση-συζήτηση «Ούτε μια ώρα στο στρατό — Άρνηση στράτευσης δημόσια, πολιτικά και ωραία», Σύνδεσμος Αντιρρησιών Συνείδησης-Ομάδα I6, στη Θεσσαλονίκη.

11/3: Απεργιακή συγκέντρωση και μεγαλειώδης πορεία, παρά τον ελιγμό της ξεφτιλισμένης ηγεσίας της ΓΣΕΕ που, προκειμένου να μη φάει γιασούρτια, άλλαξε δρόμο και έστειλε τα ΜΑΤ πάνω στα πρωτοβάθμια σωματεία. Στο τέλος της πορείας συλλαμβάνεται από τα όργανα του υπουργείου Προπολ ο Μάριος Ζέρβας με την κατηγορία ρίψης μολότοφ, παρ' όλο που υπάρχουν βίντεο που αποδεικνύουν ότι τίποτα τέτοιο δεν έκανε. Το κύμα αλληλεγγύης στον Μάριο είναι πρωτοφανές. Χιλιάδες υπογραφές και δράσεις αλληλεγγύης σε όλη την Ελλάδα. Στις 15/4 μεγάλη πορεία για την απελευθέρωση του Μάριου στην Αθήνα, ενώ πορείες έγιναν και σε Θεσσαλονίκη, Ηράκλειο, Πάτρα, Λιβαδειά κ.ά.

13/3: Βραδιά μνήμης των συντρόφων Γκουντίτο Τσιδόφη, Αγγελικής Ξύδη και Σπύρου Προβατά που έφυγαν τα τελευταία χρόνια, αφιερωμένη στην Παλαιστίνη, από το Δίκτυο και την Bellaciao.

17/3: Ανοιχτή συζήτηση του Δικτύου Αθήνας «Υπάρχει άλλος δρόμος; Χαράσσοντας μια αντικαπιταλιστική διέξοδο από την κρίση», με εισήγηση του Γ. Μηλιού.

25/3: Συγκέντρωση-διαμαρτυρία ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία στο καφέ via vai της Σταδίου, μετά την επίθεση που δέχτηκε εργαζόμενη όταν διεκδίκησε αποζημίωση απόλυτης. Το αφεντικό μάλλον μπέρδεψε την καφετέρια με σαλούν επιδεικνύοντας όπλο στους εκπροσώπους του Σωματείου Σερβιτόρων - Μαγείρων. Με τη μαζική διαμαρτυρία, όμως, κατάλαβε ότι οι νόμοι της Αγριας Δύσης δεν περνούν.

13/4: Απεργία πείνας των κρατούμενων μεταναστών στο κέντρο κράτησης της Σάμου, σε εξέλιξη την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές.

14/4: Συζήτηση του Δικτύου Αθήνας «Μορφές αντίστασης και αγώνα απέναντι στα κυβερνητικά μέτρα».

22/4: Απεργία της ΑΔΕΔΥ, το Δίκτυο δυμμετέχει στο μπλοκ του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων.

23/4: Βιβλιοπαρουσίαση-εκδήλωση της Δράσης για την Ελευθερία «Τουπαμάρος-Ημερολόγιο φυλακής», των Μαουρίσιο Ροσενκόρφ και Νιάτο Φερνάντες Ουιδόμπρο, σε μετάφραση/εισαγωγή Δημήτρη Κουφοντίνα, στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Άλληλεγγύη στους παλιούς και τους νέους πολιτικούς κρατούμενους!

23/4: Πάρτι οικονομικής ενίσχυσης του Δελτίου Θυέλλης στο Στέκι Μεταναστών-Κοινωνικό Κέντρο Θεσσαλονίκης.

24-25/4: Συνάντηση της Πανελλαδικής Δικτύωσης Αντιρατσιστικών και Προσφυγικών Οργανώσεων στο Στέκι Μεταναστών στην Αθήνα.

...κινητούς κινεῖται...

ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΟ ΘΡΩΣΚΩΠΙΘ

Και ιδεολογία έχουμε και εκτιμήσεις κάνουμε και επαναστατική αισιοδοξία διαθέτουμε. Όμως, σε αυτούς τους δύσκολους και ρευστούς καιρούς δεν είναι κακή ιδέα να αξιοποιούμε και τα άστρα...

Από τον Γιάννη Νικόπουλο

ΚΡΙΘΕΣ 21/3 18/4

Προσωπικά: Στα ερωτικά δεν τα πάτε άσκημα, αλλά στην υπόλοιπη ζωή σας είστε μάλλον απαθείς και οκνηροί. **Εργασία:** Ο ανάδρομος Ερμής σας συμπεριφέρεται σαν μπράβος του αφεντικού σας. **Κίνημα:** Αν σας κουράζουν οι πολλές συζητήσεις, προτιμήστε τη δράση, επ' ουδενί πάντως την ομφαλοσκόπηση.

ΤΑΥΡΟΣ 20/4 20/5

Προσωπικά: Γοητευτικότατη η παρουσία της Αφροδίτης στο ζώδιο σας, πλην όμως ο συνοδός Κρόνος είναι πολύ γκαντέμης στα ερωτικά. **Εργασία:** Προσοχή, ο Ερμής γυρίζει ανάδρομα, οπότε, μεσούσης της κρίσης, κινδυνεύετε να βρεθείτε στο κενό. **Κίνημα:** Πρώτη βδομάδα του Ήλιου στον Ταύρο, ο αγώνας συνεχίζεται!

ΔΙΔΥΜΟΙ 21/5 21/6

Προσωπικά: Οι εναρμονίσεις του τυχερού Δία ευνοούν τη συνεννόηση και τη συντροφικότητα. **Εργασία:** Δεν σας τρομάζουν των αστών τα βόλια, αλλά συγκεντρωθείτε κάπως γιατί η κατάσταση είναι δύσκολη. **Κίνημα:** Απελευθερώστε το αντιεξουσιαστικό κομμάτι σας και συγκρατήστε το αναρχικό διύμακι του.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ 22/6 22/7

Προσωπικά: Προφυλαχτείτε από τις αναποδίες του Ερμή και μην κοντράρετε για καθετή. **Εργασία:** Ειδικά αν είστε συμβασιούχοι, μπλοκάκηδες και γενικώς επισφαλείς, αναλογιστείτε το «συν Αθηνά και χείρα κίνει».

Κίνημα: Ο Ήλιος μάς προτείνει να τους κάνουμε τη ζωή δύσκολη

ΛΕΦΑΝ 23/7 23/8

Προσωπικά: Ο Άρης κοντράρει το ζώδιο σας και απογειώνει τους ανταγωνισμούς και τις εντάσεις. **Εργασία:** Μην εργάζεστε σαν τρελοί και μην καταναλώνετε σαν παράφρονες. **Κίνημα:** Αξιοποιήστε τις θετικές πλευρές του Άρη: πείσμα και τόλμη!

ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24/8 22/9

Προσωπικά: Αντιδράστε στις αναστολές του Κρόνου στην Παρθένο, αφεθείτε και διασκεδάστε. **Εργασία:** Προσέξτε, και οι εφιάλτες δύνειρα είναι. Οργανωθείτε και σχεδιάστε. **Κίνημα:** Η Αφροδίτη ευνοεί την εξωστρέφεια και ο Ήλιος την τόλμη και το δυναμισμό.

ΖΥΓΡΩΣ 23/9 22/10

Προσωπικά: Μην το σκέφτεστε, είναι η καλύτερη σας στιγμή για ερωτικά ανοίγματα, απλώς φυλαχτείτε από τις κακοτοπιές του κομπλεξικού Ερμή. **Εργασία:** Ξένος δεν είναι ο διπλανός μας, είναι το αφεντικό μας! **Κίνημα:** Ο μόνος χαμένος αγώνας είναι αυτός που δεν δίνεται.

ΣΚΩΡΗΠΩΣ 23/10 22/11

Προσωπικά: Η Αφροδίτη παραμένει η καλύτερη φίλη σας, με την προϋπόθεση βέβαια ότι δεν τσακώνεστε με τον εαυτό σας. **Εργασία:** Δεν υπάρχει δημιουργική δουλειά, αλλά δημιουργικοί αγώνες για την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς. **Κίνημα:** Ιδιαίτερα όσοι

και όσες έχετε ωροσκόπο Καρκίνο και Τοξότη, προσέξτε τις συναντήσεις με αυτούς που δεν είναι παιδιά των εργατών.

ΤΘΞΘΤΗΣ 23/11 21/12

Προσωπικά: Χρ., φαίνεται βελτίωση στο βάθμος του τούνελ, όμως αφήστε επιτέλους την αδιαφορία και το σνομπισμό σας. **Εργασία:** Αντί να αγωνιάτε, αγωνιστείτε. Ο Ήλιος σας συμπαραστέκεται. **Κίνημα:** Βγείτε στο δρόμο, είναι κοινωφελές και υγιεινό.

ΑΙΓΑΙΚΕΡΡΑΣ 22/12 18/1

Προσωπικά: Καλά το πάτε και απ' ό,τι φαίνεται ο Κρόνος και ο Άρης δεν θα καταφέρουν να ενισχύσουν τα δύστροπα κομμάτια σας. **Εργασία:** Η ανασφάλεια που νιώθετε θα μεγαλώνει αν δεν ξανασυνδεθείτε με τους συναδέλφους σας. **Κίνημα:** Η μόνη θυσία που αξίζει να κάνετε είναι σε χρόνο για να αγωνιστείτε εναντίον τους —τους υπουργοτραπεζιτοβιομηχανοδημοσιογραφομπάτσους ενοώ...

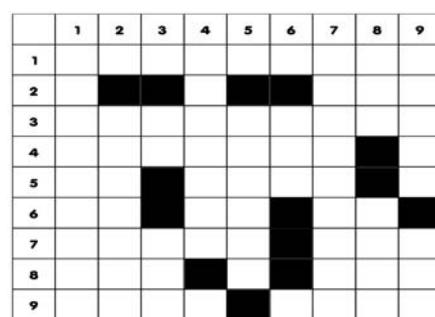
ΥΔΡΩΧΩΘΣ 20/1 18/2

Προσωπικά: Επιφεληθείτε από την τελευταία βδομάδα της Αφροδίτης στο ζώδιο σας. **Εργασία:** Μην το βάζετε κάτω και κυρίως μην αυτοενοχοποιείστε: διεκδικήστε! **Κίνημα:** Προφανώς, οι απεργίες-ντουφεκιές δεν σας εμπνέουν, αλλά αυτός δεν είναι λόγος για να μην απεργείτε.

ΙΧΘΥΕΣ 20/2 20/3

Προσωπικά: Η εναρμόνιση Αφροδίτης - Ουρανού απογειώνει τη γοητεία σας: σε σας εναπόκειται να τονώσετε την αυτοπεισθηματική κατάσταση του ΣΥΡΙΖΑ.. **Εργασία:** Όλοι ζαριζόμαστε, γ' αυτό μην γκρινάζετε, οργανωθείτε! **Κίνημα:** Το πάθος για τη λευτερία είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά.

ΔΙΚΤΥΑΚΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΘ

ΟΠΙΖΟΝΤΙΑ

- Είναι η κουζίνα μας.
- Η πιο χουλιγάνικη ένωση.
- Ήταν οι Συσπειρώσεις.
- Δημοφιλές είδος απαλλοτρίωσης.
- Ακόμα κι ο Λένιν ρωτούσε (αντιστρ.) — Το

μικρό παλιού αγαπημένου μας ροκά (αντιστρ.).

6. Ο Γιωργάκης ζητάει, οι Ευρωπαίοι... απαντάνε... — ή γελάνε... — ή προβληματίζονται.

7. Πολλοί-ές το βρίσκουν μέσα στο Δίκτυο (αντιστρ.) — Άλλοι κολλάνε της γρίπης, εμείς της κουταμάρας.

8. Στο αρσενικό «θεός» της Β. Κορέας, στο θηλυκό θεά της 7ης τέχνης — Διαβόλη Υπηρεσία πριν... εθνικοποιηθεί (αρχικά).

9. Αθλητική Ομάδα Δικτύου (αρχικά με άρθρο) — Η αλληλεγγύη πάει εκεί με καράβι.

ΚΑΘΕΤΑ

- Είναι η καταβολή κάποιων Δικτυακών.
- Πολλές ομάδες περιορίζονται στην επα-

ναστατική...(ανορθ).

3. Αρχή πόλης στην οποία θα γίνει το Ευρωπαϊκό Φόρουμ — Συχνή ψυχοσυναισθηματική κατάσταση του ΣΥΡΙΖΑ..

4. Θέλει τους εργαζόμενους ο καπιταλισμός.

5. Μαζί με τα σημεία μας κάνουν να τρομάζουμε...

6. Έτσι καταλήγει... το σφαγείο του ΔΝΤ.

7. Δεν είναι το μοντέλο λειτουργίας του Δικτύου (πληθ.).

8. Υποδύνεται τη συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ — Ποιος Τάιμπο και ποιος Μανσέτ...

9. Η εύρεση χώρου για το Φεστιβάλ είναι τέτοιας σημασίας (ονομαστική) — Παλιό αίτημα των Donkeys προς τη Φράου.

KΑΕΤΑ: 1. ΖΤΑΙΝΙΚΗ 2. ΡΗΤΟΡΙΑ 3. ΙΕ 4. ΑΒΤΙΧΑ 5. ΤΕΠΑΤΑ 6. ΕΙΟ 7. ΕΠΑΡΧΙΚΑ 8. ΚΟΕ — ΜΟΥ 9. ΗΣΣΩΝ — ΖΤΑ
ΟΠΙΖΟΝΤΙΑ: 1. ΖΥΑΩΛΙΚΗ 2. ΕΟΣ 3. ΑΠΙΤΕΡΕ 4. ΑΒΤΕΑ 5. ΣΙ — ΡΟΙ 6. ΝΟ — ΧΑ — ΧΜ 7. ΤΑΙΠΙ — ΙΟΣ 8. ΚΙΛ — ΚΙΛ 9. ΗΑΟΔ — ΛΖΑ

Αγώνες στη Νότια Ευρώπη...

Ιταλία: Συνέντευξη με τον Λόρις Καμπέτι

Τα συνδικάτα της ιταλικής Αριστεράς δίνουν μάχη για να αντισταθούν στην οικονομική και κοινωνική κρίση που μαστίζει τη χώρα, ενώ την ίδια στιγμή αντιμετωπίζουν μέσα στα εργοστάσια της ρατσιστικές αντιλήψεις της Λέγκας και τη φασιστοειδή πολιτική του Μπερλουσκόνι, όπως τόνισε ο Λόρις Καμπέτι, ιδρυτικό στέλεχος της εφημερίδας *// Manifesto* που καλύπτει εδώ και περίπου τριάντα χρόνια το εργατικό ρεπορτάζ.

Η προεκλογική εκστρατεία έκλεισε και περιμένουμε τα αποτελέσματα από τις κάλπες...

Τα αποτελέσματα δεν θα είναι απογοητευτικά. Το πρόβλημα όμως είναι ότι η Αριστερά ως πολιτικός και κοινωνικός παράγοντας δεν έκανε πραγματική αντιπολιτευτική προεκλογική εκστρατεία. Αυτήν φαίνεται ότι ανέλαβε ο «μοβ λαδές», που έθεσε το θέμα της δημοκρατικής επανίδρυσης της χώρας, πετυχαίνοντας μεγάλη συμμετοχή στις κινητοποιήσεις.

Θα υπάρξει μεγάλη αποχή;

Η συμμετοχή στις εκλογές θα είναι χαμηλή, αλλά όχι τόσο όσο στη Γαλλία. Η συμμετοχή των λαϊκών στρωμάτων θα είναι υψηλή. Αντίθετα, εκφράζονται ανησυχίες για τη συμμετοχή των εργατικών στρωμάτων και ακόμη χειρότερα των προλετάριων και των υποπρολετάριων. Υπάρχει μια αίσθηση εγκατάλειψης αυτού του κόσμου από την Κεντροαριστερά και την Αριστερά. Υπάρχει από τη μία ο φόβος της αποχής, που αποτελεί μεγάλο εχθρό για την Κεντροαριστερά, ενώ από την άλλη υπάρχει ο φόβος μιας περαιτέρω μετατόπισης της εργατικής ψήφου στη Βόρεια Ιταλία προς τη Λέγκα του Βορρά και στη Νότιο Ιταλία προς τον Μπερλουσκόνι.

Όταν κάποιος αισθάνεται μόνος και εγκαταλειπμένος κοιτάει προς τα πάνω διοχετεύοντας την απόγνωσή του προς τα κάτω. Αντιγράφεις τη συμπεριφορά του αντιπάλου, πυροδοτώντας έναν πόλεμο ανάμεσα σε φτωχούς. Φοβάμαι πολύ αυτή την κατάληξη. **Για το λόγο αυτό είδαμε το γραμματέα του Δημοκρατικού Κόμματος Μπερσάνι έξω από το εργοστάσιο της Μιραφίρι της Fiat στο Τορίνο;**

Γί' αυτό και για άλλους πολλούς παρεμφερείς λόγους. Ας ελπίσουμε να μην αποτελέσει εξαίρεση αυτή η απόφαση του Μπερσάνι και το Δημοκρατικό Κόμμα, όπως και η υπόλοιπη κοινωνία, να αρχίσουν να ενδιαφέρονται για τους βιομηχανικούς εργάτες και να μην παραμένουν στις προεκλογικές συγκεντρώσεις.

Μέχρι πριν από λίγα χρόνια η Αριστερά στη Μιραφίρι πήταν πολύ ισχυρή. Σήμερα είναι δύσκολο να βρεις κάποιον που να έχει την ταυτότητα ενός αριστερού κόμματος. Τα κόμματα της Αριστεράς σχεδόν δεν έχουν οργανώσεις μέσα στα εργοστάσια. Εάν έχουν εξαφανιστεί από τις τοπικές κοινωνίες καταλαβαίνεις τι γίνεται μέσα στα εργοστάσια.

Τα τελευταία χρόνια ηγεμόνευσαν στο Δημοκρατικό Κόμμα και την Αριστερά οι ιδέες

ότι ο βιομηχανικός εργάτης έχασε τον κεντρικό του ρόλο και χαρακτήρα και πως δεν υπάρχει πια και πως για να κερδίσουμε θα πρέπει να κοιτάμε στο κέντρο των κοινωνικών στρωμάτων και των πολιτικών μπλόκων που διαμορφώνονται.

Με αυτή τη φιλοσοφία το Δημοκρατικό Κόμμα έβγαλε από τις πολιτικές συμμαχίες τους εργάτες για να βάλει μέσα την κεντρά ω UD C του Καζίνι. Μια πολύ επικίνδυνη πολιτική, γιατί αποτελεί τη συνταγή για να χάσεις στα σύγιουρα.

Τα συνδικάτα με άξονα τη CGIL, τις Επιτροπές Βάσης και τις άλλες μορφές οργάνωσης αποτέλεσαν το τελευταίο διάστημα τις μόνες οργανωμένες δυνάμεις που κατάφεραν να αντισταθούν στην πολιτική του Μπερλουσκόνι...

Κάποια συνδικάτα αντιστάθηκαν και αντιστέκονται. Πρέπει όμως να έχουμε υπόψη πως το συνομοσπονδιακό συνδικάτο έχει διασπαστεί, γιατί η CISL και η UIL αποδέχθηκαν την πολιτική της κυβέρνησης και των βιομηχάνων, που οδήγησε σε μια αντιμεταρρύθμιση στον τρόπο της συνδικαλιστικής εκπροσώπησης και της διαπραγμάτευσης των συλλογικών συμβάσεων. Η CGIL δεν υπέγραψε καμία από αυτές τις συμφωνίες και κάλεσε τους εργάζομενους σε κινητοποίησεις.

Πώς είδες το πρόσφατο συνέδριο της CGIL;

Το συνέδριο της CGIL αποτελεί το κλειδί αυτής της ιστορίας. Το να οικοδομήσεις ένα συνδικάτο που να πιστεύει στους αγώνες, στην ανάγκη αντιπολίτευσης και στην αντιπράθηση της εργασίας με το κεφάλαιο είναι πολύ δύσκολο μέσα σε αυτές τις συνθήκες. Υπάρχει και η αντίληψη να προσπαθήσεις να ξαναμπείς στο παιχνίδι.

Από τη μία πλευρά είναι η FIOM, το συνδικάτο των εργατών μετάλλου, που είναι πολύ αγωνιστικό και έχει δυναμική παρουσία στα εργοστάσια. Ένα συνδικάτο που είναι σε θέση να αντιπροσωπεύει μέσα στο εργοστάσιο ακόμη και τους εργάτες που ψηφίζουν τη Λέγκα του Βορρά. Αυτούς που πιστεύουν ότι η FIOM υπερασπίζεται τα δικαιώματά τους, το μισθό, την ασφάλεια και τη θέση εργασίας τους από τους βιομηχάνους και πως η Λέγκα του Βορρά τους προστατεύει έξω από το εργοστάσιο από τους ξένους μετανάστες στις τοπικές κοινωνίες.

Η κατάσταση αυτή υπογραμμίζει δύο πράγματα. Πρώτον, ότι υπάρχει ένας πραγματικός κοινωνικός κίνδυνος. Δεύτερον, ότι εάν υπάρχει ένας χώρος δημιουργίας κοινωνικής συνείδησης αυτός είναι το συνδικάτο. Ένα

συνδικάτο που δεν ακύβει το κεφάλι στη ρατσιστική Λέγκα και το φασιστοειδή Μπερλουσκόνι.

Οι Επιτροπές Βάσης πώς κινούνται;

Οι Επιτροπές Βάσης COBAS έχουν κάποια δύναμη σε ορισμένους τομείς που δεν ανήκουν στο βιομηχανικό τομέα. Βρίσκονται στον κλάδο των εκπαιδευτικών, σε κλάδους του δημόσιου τομέα ή επιχειρήσεων του δημοσίου. Σε μερικές περιπτώσεις πέτυχαν να έχουν θετικά αποτελέσματα, λόγω του κατακερματισμού στους εργασιακούς χώρους. Δημιούργησαν ενωτικές κινήσεις. Μέχρι σήμερα όμως δεν κατάφεραν να μετατραπούν σε ένα υποκείμενο που να μπορέσει να αμφισβητήσει την αντιπροσωπευτικότητα των συνομοσπονδιακών συνδικάτων.

Η ουσιαστική όμως αντιπαράθεση διαδραματίζεται με άξονα τη CGIL και γύρω από τη CGIL. Κάτι που το καταλαβαίνουν οι εργαζόμενοι που συνδικαλίζονται.

Πάντως η CGIL αλλάζει και έχει μια διαρκώς μεγαλύτερη παρουσία ζένων εργαζομένων...

Είναι αλήθεια ότι διαρκώς περισσότεροι μετανάστες παίρνουν την ταυτότητα της CGIL. Συμμετέχουν στο συνδικάτο, αλλά ακόμη δεν έχουν φθάσει στο σημείο να αναλάβουν σημαντικές θέσεις στις γραμματείες και τις επιτροπές, να κινήσουν από μόνοι τους τις διαδικασίες μέσα στους χώρους εργασίας. Θέλει πολλή δουλειά ακόμη. Η FIOM πάλι αποτελεί εξαίρεση, γιατί έχει στα ανώτερα όργανά της ένα μετανάστη.

Υπάρχει τεράστιο πρόβλημα ακόμη και μέσα στα συνδικάτα, γιατί καταρρέει η απασχόληση και κυριαρχεί μεγάλος φόβος για το μέλλον. Υπάρχει παράλληλα και ο κίνδυνος τα αισθήματα αλληλεγγύης να καλυφθούν από τον εγωισμό και τον ατομικισμό. Το φόβο ότι οι μετανάστες κόβουν θέσεις εργασίας Ιταλών, κάτι που δεν είναι αλήθεια. Ξέρουμε όλοι ότι οι μετανάστες απασχολούνται κυρίως σε εργασίες που δεν έχουν ουσιαστική επαγγελματική κατάρτιση.

Με την κρίση τους διώχνουν από τα εργοστάσια του Βορρά. Οι μετανάστες που κινήσαν με ρατσιστικό πογκρό στο Ροσάρνο της Καλαβρίας ήταν εργαζόμενοι που τους είχαν διώξει από τα εργοστάσια του Βορρά και που για να επιβιώσουν κατέληξαν στις καλλιέργειες της Καλαβρίας, δουλεύοντας για ελάχιστα χρήματα, προσφέροντας μαύρη εργασία σε ελεεινές συνθήκες.

Στην Ιταλία υποβόσκει μια τεράστια κοινωνική κρίση. Το συνέδριο της CGIL αποτελεί σημαντικό σημείο αναφοράς για την έκβαση αυτής της κρίσης και οι δύο μεγάλες τάσεις στο εσωτερικό της θα πρέπει να δώσουν απαντήσεις.

Την συνέντευξη πήρε ο Αργύρης Παναγόπουλος

-ΟΙΕΘΕVN

Αγώνες στη Νότια Ευρώπη... Πορτογαλία: Συνέντευξη με τον Ζοζέ Κασιμίρο

Η Πορτογαλία φαίνεται ότι οδηγείται σε μεγάλη κοινωνική σύγκρουση, όπου η οικονομική κρίση, με την άνοδο της ανεργίας, και η πολιτική λιτότητας, που οδηγεί στη μείωση των πραγματικών εισοδημάτων των εργαζομένων, συμπληρώνονται με ένα πρόγραμμα μεγάλων ιδιωτικοποιήσεων, πλήρωντας τους εργαζομένους και την ποιότητα των προσφερόμενων υπηρεσιών.

Οι απεργίες και οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων εναντίον της νεοφιλεύθερης πολιτικής του σοσιαλιστή Σόκρατες θα συνεχιστούν τους επόμενους μήνες, τόνισε ο Ζοζέ Κασιμίρο, ένας από τους βασικούς υπεύθυνους του Μπλόκου της Αριστεράς στο συνδικαλιστικό τομέα, εκτιμώντας πως ανάμεσα στους εργαζόμενους, τους ανέργους και τους απασχολούμενους με ελαστικοποιημένες σχέσεις εργασίας δημιουργείται μια νέα συνείδηση που στρέφεται εναντίον του Συμφώνου Σταθερότητας της κυβέρνησης.

Η μειοψηφική κυβέρνηση Σόκρατες κατάφερε να περάσει από τη Βουλή το Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης. Βρισκόμαστε πλέον σε αυτό που λέμε χαρακτηριστικό «η επόμενη μέρα»;

Η κυβέρνηση εκτιμά ότι έκλεισε έναν ολόκληρο κύκλο με την ψήφιση του Προγράμματος Σταθερότητας από τη Βουλή και πως οι εντάσεις θα μειωθούν, ξεχνώντας ότι αντιμετωπίζουμε μια πολιτική λιτότητας που συνεχίζεται εδώ και αρκετά χρόνια.

Τα συνδικάτα των εργαζομένων στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα έχουν αποφασίσει να συνεχίσουν τις ενωτικές κινητοποιήσεις τους σχεδόν έως τις αρχές του καλοκαιριού, ενώ κανές μας δεν μπορεί να αποκλείσει εάν θα συνεχιστούν το καλοκαίρι ή το επόμενο φθινόπωρο.

Αντιμετωπίζουμε μια έντονη οικονομική και κοινωνική κρίση, που δεν περιορίζεται μόνο στο πλήγμα που δέχονται οι εργαζόμενοι σε ό,τι αφορά το οικονομικό επίπεδο, γιατί την ίδια στιγμή πλήρωνται και βασικά θέματα που αφορούν καθολικά κοινωνικά δικαιώματα.

Οι περικοπές των δημόσιων δαπανών δεν θα μειώσουν απλά τα δημόσια ελλείμματα.

και κατάφεραν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των εργαζομένων. Είχαμε μεγάλη συμμετοχή στις απεργίες και τις κινητοποιήσεις που διοργανώθηκαν το τελευταίο διάστημα. Οι εργαζόμενοι γνωρίζουν πολύ καλά πως μόνο η ενότητα και ο αγώνας μπορούν να αποτελέσουν στοιχεία ουσιαστικής αντίστασης.

Η κυβέρνηση σχεδιάζει να προχωρήσει σε μεγάλες ιδιωτικοποιήσεις για να μειώσει τα ελλείμματα;

Ο δημόσιος τομέας και η δημόσια περιουσία βρίσκονται στο στόχαστρο των νεοφιλεύθερων μέτρων. Σχεδιάζουν να ιδιωτικοποιήσουν τις μεταφορές, τα αεροδρόμια και τους σιδηροδρόμους, τον ενεργειακό τομέα, τα ταχυδρομεία και ό,τι άλλο μπορούν. Οι εργαζόμενοι σε όλους αυτούς τους τομείς θα αντιδράσουν μαζικά και αγωνιστικά. Τα μεγαλύτερα συνδικάτα CGTP και UGT και άλλα μικρότερα ανεξάρτητα συνδικάτα προχωρούν στη διοργάνωση απεργιακών κινητοποιήσεων σε αρκετούς τομείς. Τον Απρίλιο και το Μάιο θα συνεχιστούν οι απεργίες στις θαλάσσιες μεταφορές της περιοχής της Λισαβόνας, που μεταφέρουν εκατοντάδες χιλιάδες επιβάτες σε ημερήσια βάση, διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς εναντίον της πολιτικής της κυβέρνησης για αυξήσεις 0%. Στις 27 Απριλίου θα έχουμε μια εθνική απεργία στον τομέα των μεταφορών του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, ενώ μεταξύ 10 και 12 Μαΐου θα πραγματοποιηθούν κυλιόμενες απεργίες σε πολλές εταιρείες του τομέα των μεταφορών.

Στην Πορτογαλία, όπως και στις άλλες χώρες, υπάρχει ένα διαρκώς μεγαλύτερο ποσοστό εργαζομένων σε ελαστικοποιημένες μορφές εργασίας. Πώς αντιδρούν αυτοί οι εργαζόμενοι στην κρίση;

Το τελευταίο διάστημα στις διάφορες κινητοποιήσεις είδαμε να εμφανίζονται εργαζόμενοι που απασχολούνται σε μορφές άτυπης και ευκαιριακής εργασίας, εργαζόμενοι με ιδιαίτερα χαμηλούς μισθούς και αρκετοί νέοι. Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει ποια θα είναι η σχέση τους με τις οργανωμένες μορφές συνδικαλιστικής οργάνωσης, η διάθεσή τους να προβάλουν διεκδικήσεις και εάν υπάρχει κάποια χρονική περίοδος που θα πιέσουν για τις πετύχουν. Είναι εξαιρετικά δύσκολο να δημιουργηθεί κοινή συνείδηση στους κλάδους των ελαστικοποιημένων σχέσεων εργασίας, ενώ την ίδια στιγμή τα «κλασικά» συνδικάτα αδυνατούν να βρουν κανάλια επικοινωνίας με αυτούς τους εργαζόμενους.

**Τη συνέντευξη πήρε
ο Αργύρης Παναγόπουλος**

Αγώνες στη Νότια Ευρώπη...

Ισπανία: Συνέντευξη με τον Φρανθίσκο Φιγκουερόα

Τα ισπανικά συνδικάτα θα συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους εναντίον των νεοφιλελεύθερων μέτρων λιτότητας της κυβέρνησης Θαπατέρο και εναντίον της απορύθμισης των εργασιακών σχέσεων, εκτιμώντας πως η οικονομική κρίση αντιμετωπίζεται με πολιτική ενίσχυσης της απασχόλησης, με τη δημιουργία νέων και μόνιμων θέσεων εργασίας, όπως τόνισε ο Φρανθίσκο Φιγκουερόα, μέλος της Εθνικής Επιτροπής Βιομηχανικού Τομέα των Εργατικών Επιτροπών και της Διαρκούς Επιτροπής, του αντίστοιχου Εκτελεστικού Γραφείου, του ΚΚ της Ισπανίας και ηγετικό στέλεχος της Ενωμένης Αριστεράς.

Ο Θαπατέρο ανακοίνωσε ότι θα προχωρήσει σε νέες περικοπές μέσα στον Απρίλιο...

Ο Θαπατέρο θέλει να μειώσει το δημόσιο έλλειμμα στο 3% του ΑΕΠ έως το 2013, περικόπτοντας τα εισοδήματα, περιορίζοντας την απασχόληση στο δημόσιο τομέα, εξασθενίζοντας την παροχή των δημόσιων υπηρεσιών.

Επίσης, θέλει να προχωρήσει και σε αλλαγές του ασφαλιστικού, μειώνοντας τις συντάξεις και αυξάνοντας το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης, τόσο σε ό,τι αφορά την ηλικία για να συνταξιοδοτηθεί κάποιος όσο και τα χρόνια της συνεισφοράς στα ταμεία.

Οι Εργατικές Επιτροπές πώς αντιδρούν σε αυτή την πολιτική;

Εμείς αποφασίσαμε να συνεχίσουμε τις κινητοποιήσεις μας στο επίπεδο των αυτόνομων αυτοδιοικητικών περιοχών της χώρας και σε εθνικό επίπεδο, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά τη συντροπτική και νεοφιλελεύθερη αλλαγή που προωθείται στο ασφαλιστικό.

Πρέπει να αντιπαλέψουμε τη συντροπτική πολιτική που ακολουθεί η κυβέρνηση του Σοσιαλιστικού Κόμματος και, ταυτόχρονα, να διαπραγματευτούμε και να υποστηρίξουμε τις συλλογικές συμβάσεις.

Έχουμε απορρίψει κάθε διαπραγμάτευση για τις περικοπές στο δημόσιο τομέα ή στις συντάξεις και διαπραγματεύμαστε μόνο για τις συλλογικές συμβάσεις με άξονα τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας.

Η κυβέρνηση κάνει μέχρι στιγμής προτάσεις, αλλά δεν τολμά να τις υλοποιήσει. Γνωρίζει πολύ καλά ότι εάν προσπαθήσει να τις υλοποιήσει θα βρει απέναντί της ένα μεγάλο συνδικαλιστικό κίνημα. Δεν θα είναι μόνο οι Εργατικές Επιτροπές, αλλά και η UGT, η συνδικαλιστική ομοσπονδία που ελέγχεται από τους σοσιαλιστές.

Η κυβέρνηση προτείνει διάλογο με τα συνδικάτα και τους βιομηχάνους στοχεύοντας σε μια γενικότερη συμφωνία ρύθμισης των εργασιακών σχέσεων για τα επόμενα χρόνια...

Εδώ και καιρό η κυβέρνηση απέρριπτε

οποιαδήποτε πρόταση των συνδικάτων, είχε αρνηθεί επανειλημένα να ανοίξει διάλογο για τα μεγάλα θέματα που αφορούν τον κόσμο της εργασίας. Τώρα καλεί σε διάλογο αδιαφορώντας για το γεγονός ότι εμείς απορρίπτουμε οποιαδήποτε περικοπές. Εμείς έχουμε άλλους στόχους. Τόσο οι Εργατικές Επιτροπές όσο και η UGT φιλοδοξούμε να προχωρήσουμε στις διαπραγματεύσεις για τις συλλογικές συμβάσεις, περιφρουρώντας τις συλλογικές κατακτήσεις των εργαζομένων τόσο στο επίπεδο των οικονομικών διεκδικήσεων όσο και στο επίπεδο των δικαιωμάτων. Βασικός μας στόχος είναι να αποσπάσουμε συμφωνίες από την κυβέρνηση και τους βιομηχάνους για να στηρίξουμε την απασχόληση.

Πώς είδατε τις κινητοποιήσεις των τελευταίων μηνών που πραγματοποιήθηκαν στην Ισπανία;

Υπάρχει μια μεικτή κατάσταση. Από τη μία, ο φόβος των εργαζομένων ότι θα χάσουν τη δουλειά τους. Φόβος που αυξήθηκε σταδιακά όσο η ανεργία έφθανε στο 20% και όσο οι βιομηχάνοι συνεχίζουν μια πολύ επιθετική πολιτική.

Την ίδια στιγμή, η συμμετοχή στις κινητοποιήσεις ήταν πολύ ικανοποιητική.

Εμείς ακολουθούμε μια σταδιακή ανάπτυξη των αγώνων. Δεν θελίσαμε από την αρχή να οργανώσουμε μια τεράστια συγκέντρωση διαμαρτυρίας σε εθνικό επίπεδο, που θα έδειχνε σαν να είμαστε ήδη στην τελική μάχη.

Ξεκίναμε με μια σειρά κινητοποιήσεων εναντίον της πολιτικής των επιχειρήσεων και της πολιτικής των περιοπών, που είχαν μεγάλη συμμετοχή.

Δημιουργήθηκαν καινούργιες μορφές οργάνωσης των εργαζομένων κατά τη διάρκεια αυτών των κινητοποιήσεων; Πώς αντιδρούν οι εργαζόμενοι που απασχολούνται με ελαστικοποιημένες μορφές εργασίας;

Σε αυτό το σημείο βρίσκεται ο πυρήνας του αγώνα που διεξάγουμε εδώ και πάρα πολλά χρόνια και αφορά την υπεράσπιση των συλλογικών συμβάσεων ως μορφή διαπραγ-

μάτευσης των εργασιακών σχέσεων, σε αντίθεση με τις ελαστικοποιημένες μορφές εργασίας, που αποτρέπουν την οργάνωση των εργαζομένων σε συλλογικότητες και τη δημιουργία μιας κοινής συνείδησης ανάμεσα στους εργαζόμενους.

Υπάρχει ένα μεγάλο παράδοξο. Καταφέραμε να μειώσουμε τις ελαστικοποιημένες μορφές εργασίας στον ιδιωτικό τομέα, ενώ την ίδια στιγμή αυτές οι μορφές άτυπης εργασίας αυξήθηκαν στο δημόσιο τομέα, τόσο στους δημόσιους κρατικούς θεσμούς όσο και στην τοπική και περιφερειακή αυτοδιοίκηση.

Για εμάς ο αγώνας εναντίον των ελαστικοποιημένων μορφών εργασίας και ο αγώνας εναντίον της ανεργίας, και κυρίως της νεανικής ανεργίας, αποτελούν πρωταρχικούς στόχους.

Την ίδια στιγμή, σε αυτούς τους τομείς είναι πολύ δύσκολο να δημιουργηθούν συνδικαλιστικές κινήσεις, τόσο λόγω της προσωρινότητας της εργασίας όσο και λόγω της αντίδρασης των εργοδοτών. Υπάρχει μεγάλη δυσκολία να συνδικαλιστούν αυτοί οι εργαζόμενοι.

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζεται στην Ισπανία δεν φαίνεται να διαφέρουν και πολύ από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Σκέψτετε να πάρετε κάποιες πρωτοβουλίες σε διεθνές επίπεδο;

Δεν καταλαβαίνουμε γιατί θα πρέπει να μειώσουμε τα ελλείμματα εδώ και τώρα, μεσούντης της κρίσης, και μάλιστα τη στιγμή που έχουμε τεράστια ποσοστά ανεργίας. Σίγουρα δεν είναι ένα πρόβλημα που το αντιμετωπίζουμε μόνο στη χώρα μας.

Εμείς κινηθήκαμε και στην ευρωπαϊκή συνδικαλιστική συνομοσπονδία υποστηρίζοντας ότι στην ΕΕ κάνουν τεράστιο λάθος εάν νομίζουν ότι θα αντιμετωπίσουν την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος μειώνοντας το δημόσιο έλλειμμα.

Προτείναμε στα ευρωπαϊκά συνδικάτα να υποστηρίξουμε από κοινού τη μείωση των ελλειμάτων σε πέντε, δέκα ή ακόμη και σε είκοσι χρόνια. Το πρόβλημα δεν είναι τα δημόσια ελλείμματα, αλλά η απασχόληση, η δημιουργία νέων και σταθερών θέσεων εργασίας.

Τα ευρωπαϊκά συνδικάτα πρέπει να παρέμβουν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή και τους άλλους κοινοτικούς θεσμούς που προωθούν τις περικοπές και να προσπαθήσουν να αντιστρέψουν τη σημερινή πορεία.

Τη συνέντευξη πήρε ο Αργύρης Παναγόπουλος

ΟΙΕΘΝΗ

6ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ, Ισταμπούλ, 1 - 4 Ιουλίου

διεθνή

τις 1-4 Ιουλίου θα διεξαχθεί το 6ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στην Ισταμπούλ. Περιλαμβάνει σεμινάρια, εργαστήρια, συνελεύσεις και άλλες εκδηλώσεις, με κορύφωση τη μεγάλη διαδήλωση που θα πραγματοποιηθεί το Σάββατο 3 Ιουλίου στην Πλατεία Ταξίμ. Η Παγκόσμια Πορεία Γυναικών διοργανώνει ευρωπαϊκή ημέρα δράσης στις 30 Ιουνίου. Οι διοργανωτές του Φόρουμ περιμένουν έως 100.000 συμμετέχοντες.

Το ΕΚΦ αντικατοπτρίζει τα προβλήματα που έχουν όλα τα κινήματα και οι κινηματικές συμμαχίες στην Ευρώπη και τον κόσμο: Δεν προσφέρουν κατανοητές και ενιαίες απαντήσεις στα βασικά ερωτήματα των καταπιεσμένων λαών και τάξεων όσον αφορά την καταπολέμηση και «κατάργηση» της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και γενικά του καπιταλισμού.

Ο ενθουσιασμός των πρώτων χρόνων της χιλιετίας χάθηκε· και η συμμετοχή του κόσμου μειώθηκε αισθητά. Μετά το πετυχημένο Φόρουμ στην Αθήνα το 2006, το επόμενο στο Μάλμο το 2008 έχει – αν και πήγε πολύ καλά όσον αφορά τις συζητήσεις και την εμβάθυνση και ριζοσπαστικοποίηση των πολιτικών θέσεων – λίγο κόσμο. Οι μεγάλες κινητοποιήσεις των ευρωπαϊκών κινημάτων τα τελευταία χρόνια (Ρόστοκ, Στρασβούργο, Κοπεγχάγη) έγιναν έξω από τις διαδικασίες του ΕΚΦ.

Το ΕΚΦ ψάχνει διεξόδους από την κάμψη του. Τέτοιες διέξοδοι εμποδίζονται από έναν έντονο ρεφορμισμό. Η ριζοσπαστική Αριστερά δυσκολεύεται αρκετά να βρει τον εαυτό της στις «επίσημα» εκφράζομενες απόψεις του ΕΚΦ, πολλώ δε μάλλον η επαναστατική Αριστερά, και δεν μιλάμε καν για τους αυτόνομους και αναρχικούς.

Παρά τον προβληματισμό αυτό, το Δίκτυο εξακολουθεί να στηρίζει το ΕΚΦ και συμμε-

τέχει ενεργά στις διαδικασίες του Φόρουμ. Δεν υπάρχει κανένας άλλος συντονισμός κινημάτων στην Ευρώπη. Οι λίγες συμμαχίες που υπάρχουν αφορούν επιμέρους τομείς (αντιμεταρισμός, περιβαλλοντικά, συνδικαλισμός κ.λπ.). Σ' έναν τομέα, τον αντικαταστατικό, με τον οποίο ασχολείται το Δίκτυο από το 2005 που ιδρύσαμε την αντικαταστατική δικτύωση, δεν υπάρχει κανένας άλλος αξιόλογος συντονισμός.

Πιστεύουμε ότι οι συζητήσεις σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, τη σπιγμή που το κεφάλαιο δρα πανευρωπαϊκά και σχεδόν όλα τα αντιλαϊκά μέτρα (οικονομικά, περιβαλλοντικά, μεταναστευτικά – π.χ. περί FRONTEX αλλά και περί ασύλου –, καταστατικά κ.λπ.) αποφασίζονται στις Βρυξέλλες, βοηθούν να καταλάβουμε ότι οι λαοί όλων χωρών έχουν παρδομοια προβλήματα. Βοηθάει να ξέρουμε τι κινητοποιήσεις έγιναν σε άλλα μέρη της Ευρώπης, ποιες μορφές αγώνων αναπτύχθηκαν και πού επιτεύχθηκαν μικρότερες ή μεγαλύτερες νίκες.

Όμως, πέρα από τους προηγούμενους λόγους για τους οποίους πρέπει να υποστηριχτεί το 6ο ΕΚΦ, υπάρχουν και κάποιοι που σχετίζονται με τη χώρα που θα διεξαχθεί, την Τουρκία, τη συγκεκριμένη συγκυρία στην οποία βρίσκεται και την ειδική σχέση που έχει το ελληνικό κίνημα με το τουρκικό, λόγω της γειτνίασης των χωρών και του χρόνου ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Το ΕΚΦ του Ιουλίου αποτελεί την πρώτη μεγάλη πανευρωπαϊκή κινητοποίηση στην Τουρκία, η οποία έχει τη γνωστή «ειδική σχέση με την ΕΕ, και με αυτή την έννοια συμπυκνώνει τη διεθνιστική σχέση των λαών και των κινημάτων ενάντια στην ιμπεριαλιστική συνεργασία/ή τον ανταγωνισμό των κυβερνήσεων, απαντώντας παράλληλα στον ευρωπαϊκό ρατσισμό και το χριστιανικό φονταμενταλισμό σε βάρος του τουρκικού λαού και της μουσουλμανικής θρησκείας. Ιδιαίτερα σήμερα, που το Κουρδικό βρίσκεται σε εξαιρετικά κρίσιμη φάση, έχοντας πλέον περιληφθεί (με αντιφατικό και επικίνδυνο τρόπο) στην επίσημη πολιτική ατζέντα, είναι

κομβικής σημασίας το ότι στο 6ο ΕΚΦ η κουρδική περιλαμβάνεται στις γλώσσες επικοινωνίας και το ότι χιλιάδες Κούρδοι θα λάβουν μέρος στις κινητοποιήσεις του. Για το ελληνικό διεθνιστικό κίνημα, που έχει πολύχρονες αγωνιστικές σχέσεις με την τουρκική και την κουρδική Αριστερά, αντιπαλεύοντας παράλληλα τον ελληνικό εθνικισμό, έχει υψηλή προτεραιότητα η συμμετοχή στο 6ο ΕΚΦ.

Στην Ισταμπούλ θα ασχοληθούμε με θέματα που κινούνται στους εξής άξονες: Οικονομικές και κοινωνικές κρίσεις: αντίσταση και εναλλακτικές προτάσεις· κοινωνικά δικαιώματα, για μια κοινωνική Ευρώπη· τι είδους δημοκρατία: προωθώντας κοινωνικές και πολιτικές ελευθερίες· προστασία των δικαιωμάτων καταπιεσμένων λαών και μειονοτήτων, ενάντια στην Ευρώπη-Φρούριο· ισότητα και διακρίσεις· φεμινιστικές εναλλακτικές προτάσεις στην παγκόσμια κρίση· σώστε τον πλανήτη: χτίζοντας ένα βιώσιμο κόσμο· ειρήνη και πόλεμος, μιλιταρισμός, κατοχή· νεολαία: το δικαίωμα στην εκπαίδευση, την εργασία και το μέλλον· δημοκρατικοποιώντας τη γνώση, την εκπαίδευση, τον πολιτισμό· εναλλακτικές προτάσεις· ΜΜΕ και σχέσεις εξουσίας· η Ευρώπη και ο κόσμος, συνεργασία και ανάπτυξη με βάση την αλληλεγγύη και όχι την κυριαρχία και τη νεοαριστοκρατία· το παρόν και το μέλλον του κινήματος για την παγκόσμια δικαιοσύνη.

Το Δίκτυο επιδιώκει να συνδιοργανώσει τουλάχιστον δύο σεμινάρια στο πλαίσιο της αντικαταστατικής δικτύωσης του ΕΚΦ (πολιτικοί κρατούμενοι και καταστολή μαζικών κινημάτων). Μαζί με τη μεταναστευτική δικτύωση του ΕΚΦ θα προσπαθήσουμε να διοργανώσουμε ένα σεμινάριο με θέμα Καταστολή Μεταναστών και Μετανάστευσης (Frontex, σύνορα, κέντρα κράτησης και απέλασης, επαναπροωθήσεις).

Για περισσότερες πληροφορίες: sosyal-forum.org.

Άχιμ Ρολχδιζερ

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση
του Δικτύου
για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνη: Μάνια Μπαρσέφσκι

Βόλος: Ιωλκού 33, τηλ.: 24210-30 335

Θεσσαλονίκη:

Ερμού 23 & Ελ. Βενιζέλου,
τηλ./φαξ: 2310-265 346

Αθήνα:

Τσαμαδού 13, τηλ.: 210-38 13 928
φαξ: 210-38 40 390
e-mail: diktio@diktio.org, <http://diktio.org>

